

OSNOVI TEOKRATIJE

Naslov izdanja: Osnovi teokratije

Autor: Miroljub Petrović

Copyright: CPS, www.creation6days.com

Izdavač: Metaphysica, Beograd

Prvo izdanje: 2009.

Dizajn korice: Vladimir Jajin

Štampa: Topalović, Valjevo

Tiraž: 1000

Distribucija: Metaphysica, 011/292-0062

Osnovi teokratije

MIROLJUB PETROVIĆ

METAPHYSICA

ZAŠTO TEOKRATIJA?

Za razliku od životinja koje se udružuju u zajednice kao što su krdo, čopor, jato, roj i dr, jedna od zajednica u koju se ljudi udružuju jeste država. Ova zajednica je potrebna da bi se stvorio adekvatan ambijent za normalno funkcionisanje pojedinaca i porodica, odnosno da bi se obezbedili uslovi za stvaranje dobrih ljudi. Zakonima koje uspostavlja, država bi trebala da kao svoju najvišu vrednost postavi čoveka i učini sve da on bude zakonom zaštićen, da sve njegove pozitivne tendencije budu podstaknute, a sva destruktivna ponašanja budu maksimalno onemogućena i sankcionisana. Čovekov život i njegovo zdravlje trebali bi da budu najveća briga ljudske zajednice koja se zove država.

Iz istorije vidimo da su mnoge države veoma često bile pod kontrolom nemoralnih ljudi, što je za posledicu imalo potpuni kolaps država i istrebljenje i nestanak čitavih naroda i civilizacija. Nekada je glavni uzrok propadanja države

i naroda bila nehigijena (kao što je to bio slučaj sa civilizacijama Maja i Inka),¹ usleg čega su nastupile razorne i opustošujuće bolesti, a nekada je država propadala zbog nesavesnog korišćenja prirodnih resursa (kao što je to bio slučaj sa Grčkim i Rimskim carstvom).² U nekim slučajevima država je bila toliko slaba, a narod toliko propao i postao oslabljen, da su različiti osvajači zauzimali državu, a nekada potpuno istrebljivali narod u njoj.

Generalno, postoje dva načina kako država može da propadne:

1. Kada narod toliko duhovno i fizički degradira da kontrolu nad državom **nasilno** preuzmu kriminalci i okrutni ljudi, čiji je smisao života uživanje u sebičnim i destruktivnim oblicima zadovoljstva, a sve na štetu njih samih i naroda sa kojim manipulišu. Nekada su takvi destruktivni vladari i njihovi pomagači iz redova domaćeg naroda, a nekada je u pitanju strani okupator.

2. Viši i mnogo opasniji način propadanja države jeste kada kriminalci i mafija **ubede** narod da je za njegovo dobro da bude pod okupacijom i ropstvom. U tom slučaju, kriminalci se predstavljaju kao dobrotvori, i na veoma moćne i razrađene načine prikazuju ropstvo i des-

truktivan način života kao nešto primamljivo i dobro.

Gore navedena dva oblika propadanja države, i naroda koji u njoj živi, može se lepo opisati eksperimentom sa žabom (koja predstavlja narod) i loncem (koji predstavlja državu; voda u loncu predstavlja stanje u državi). Ako bismo žabu stavili u lonac sa vrelom vodom, ona bi želela da iskoči iz njega (na sličan način kao što narod koji je svestan da je država pod okupacijom želi da izađe iz tog stanja). Ali, ako bi žabu stavili u lonac sa hladnom vodom, a onda vodu polako zagrevali do tačke ključanja, žaba bi bila skuvana u loncu, a da ne bi ni osetila šta joj se desilo (u pitanju je opis drugog oblika propadanja države, kada narod nije svestan šta mu se dešava, već “uživa” u sopstvenom uništenju).

Ljudi su tokom istorije organizovali različite oblike državnog uređenja, i kao po pravilu, sve te države su propadale prema jednom od dva gore navedena obrasca. Međutim, postojali su retki slučajevi jakih i naprednih država u kojima su ljudi napredovali i pozitivno se razvijali u svakom pogledu, a stope kriminala i nemoralna su bile svedene na minimum ili ih nije bilo. Takva društva su bila uređena po modelu koji zovemo “teokratija”, zato što su funkcionisala po zakonima koje je Tvorac dao u Bibliji (reč

“teokratija” potiče od grčkih reči: “teos” - Bog, “kratos” - vladavina). Drugim rečima, Bog je vladao takvom državom jer su ljudi prihvatili zakone koje je On objavio čoveku.

I kao što u fizičkom svetu postoje tačno utvrđeni zakoni koji su uspostavljeni od strane Onoga koji je stvorio ovaj svet, tako i u duhovnoj sferi - sferi ljudskog života i međuljudskih odnosa postoje tačno utvrđeni i precizni zakoni pomoću kojih čovek može ostvariti svrhu svog postojanja i doživeti najviše domete sreće. I ove zakone je uspostavio isti Onaj koji je stvorio ovaj svet i čoveka da u njemu živi.

U poglavljima koja slede analiziraćemo zakone koje je Tvorac dao ljudima u cilju organizovanja jake, zdrave i bezbedne države, a sve u cilju uspostavljanja ambijenta za stvaranje dobrih ljudi. Proučićemo različite oblike državnih uređenja koji su postojali tokom istorije i uzroke njihovog propadanja, i pokazaćemo snagu i prednost teokratskog modela državnog uređenja. U isto vreme biće izneti praktični principi kako jedna bolesna država može da preraste u zdravu i moćnu državu delovanjem malog broja zdravih ljudi.

SLOBODA ILI ROPSTVO

Nesporna je činjenica da je dobar čovek i iskren prijatelj najveća vrednost u ovom svetu, i najveće bogatstvo koje čovek može imati. Najvažnija osobina dobrog čoveka jeste da je slobodan, a lošeg čoveka da je rob. Pošto čovek funkcioniše na tri nivoa - individualnom, porodičnom i državnom, sloboda ili ropstvo se može manifestovati na svakom od ova tri nivoa. Za kvalitetan i srećan život dovoljna je sloboda na individualnom nivou, ali se viši oblici sreće i blagostanja dostižu ostvarivanjem slobode na porodičnom, a naročito na državnom nivou.

Jedino slobodan čovek može biti nekome prijatelj i učestvovati u veličanstvenom delu stvaranja dobrih ljudi. Jedna od najvažnijih osobina čoveka jeste da ima potencijal da može da proizvede mnogo više od onoga što mu je potrebno, i u fizičkom i u duhovnom smislu, i kao takav je stvoren od strane Tvorca da bi zajedno sa Njim taj višak koji je proizveo upo-

trebio u stvaranju onoga što je najvrednije u univerzumu, a to su dobri ljudi.

Kako osoba dostiže viši nivo slobode, tako ostvaruje veće mogućnosti da učestvuje u ovom uzvišenom delu. Pošto je čovek stvoren da sreću može doživeti jedino ukoliko nastoji da drugima čini dobro i da druge usreći, onda je jasno da iz veće slobode proizilaze veći potencijali za stvaranje dobrih ljudi, a samim tim i mogućnost dostizanja veće sreće u životu. Ovaj proces predstavlja lančanu reakciju jer slobodni i dobri ljudi stvaraju nove takve osobe, a jedino društvo sastavljeno od takvih individua jeste garant mira, sreće i blagostanja.

Sa druge strane, mogućnosti roba da bude srećan su veoma male, jer on nije u stanju da brine o sebi, a kamoli da ulaže u druge ljude. Njegov život zavisi od robovlasnika i mogućnosti za njegov razvoj i napredak su veoma male.

Idealna situacija je kada postoje slobodni pojedinci koji formiraju slobodne porodice, koje se zatim udružuju i formiraju slobodnu državu. U takvom ambijentu postoje svi uslovi za stvaranje raja na zemlji - društva sastavljenog od pojedinaca koji su razvili Božji karakter u sebi. U takvom društvu teško je predvideti kakva će brojna prijatna iznenađenja čovek doživeti svakoga dana jer razvijanjem Božjeg karaktera

osoba stiče neograničeni raspon ideja i mogućnosti kako unaprediti i obradovati svoje bližnje, a sve u cilju njihovog duhovnog i svakog drugog prosperiteta. Kroz takvu aktivnost, onaj koji ulaže u druge postaje još više izgrađeniji i duhovno jači, doživljava mnogo veće zadovoljstvo i satisfakciju od onih u koje ulaže, i ujedno podstiče druge na takvu aktivnost. U takvom društvu, najpoštovaniji su oni koji najviše služe i ulažu u druge, po ugledu na našeg Tvorca koji je najpoštovaniji u svemiru kao Onaj ko najviše služi svim stvorenjima.

Međutim, pošto čovekova sloboda zavisi od njegovog izbora (slobodne volje), čest je slučaj da čovek odbacuje slobodu, a bira ropstvo, što dalje dovodi do ropstva porodice i države.

Pošto slobodna država zavisi od slobode pojedinaca i porodica (od kojih je sastavljena), u nastavku ćemo analizirati glavne mehanizme kako pojedinac, porodica i država mogu sačuvati slobodu, odnosno kako najčešće dolaze u stanje ropstva.

Pojedinac

Bez obzira u kakvom je okruženju rođen, i sa kakvim zdravstvenim stanjem raspolaže, svestan čovek ima neograničene potencijale da se razvija i napreduje. On može za kratko vreme

da se osposobi za različite vrste aktivnosti, tako da bi veliki potencijali njegovog bića mogli da se iskažu.

Međutim, čovek može da izabere i koncept ropstva, koji za cilj ima nešto suprotno od onoga što proizilazi iz slobode. Iz slobode proizilazi stvaranje dobrog čoveka, a iz ropstva proizilazi uništenje svega onog u čoveku što može dovesti do stvaranja dobre individue. Dakle, svaki čovek svojim izborom odlučuje da li će razvijati svoje velike potencijale koji su mu rođenjem i vaspitanjem dati, ili će sve te potencijale uništavati.

Razlika između slobodnog čoveka i roba se lako uočava u njihovom načinu života. Slobodan čovek je srećan, ostvaruje više od onoga što mu treba i ulaže u druge ljude - drugim rečima, deli ono što ima (sreću). Iako neki robovi mogu da glume da su srećni, njihov način života i društvo koje ih okružuje pokazuje da su sebični. Oni nemaju sreću pa pokušavaju da je otmu od drugih - ne ulažu u druge ljude i ni za koga ne žive. Njihovo društvo čine osobe sličnog profila, koje se međusobno lažno predstavljaju da su jedni drugima prijatelji, a ustvari vrebaju priliku da jedan drugoga prevare i nešto otmu.

Postoje različiti načini kako individua dolazi u stanje ropstva. Ropstvo najčešće dolazi kao

posledica nevaspitanja. Kada bi se deca od malih nogu učila onome što je dobro, od njih bi nastajali dobri i slobodni ljudi, kao što je i rečeno u Bibliji: “Uči dete pravom putu, pa kad odraste neće skrenuti sa njega.”¹

Pošto ropstvo izaziva uništenje onoga što je stvoreno i što ima veliki potencijal, a to je ljudski život, možemo lako zaključiti koji su glavni oblici ropstva u savremenom svetu. Istraživanja pokazuju da su vodeći uzroci smrti u savremenom svetu: nezdrava ishrana, neadekvatna fizička aktivnost, pušenje duvana i konzumiranje alkohola (zajedno čine 80% svih smrtnih slučajeva). Zapazimo da vodeći uzroci smrti direktno proizilaze iz čovekovog izbora da bude rob.

Može se desiti da osoba nije rob gore pomenutih vodećih uzroka bolesti i smrti, ali da je rob neznanja. Osoba koja nema znanje o životu i radu u prirodnom ambijentu, pre ili kasnije postaje rob velikog robovlasničkog sistema koji danas dominira savremenim svetom. Prihvatanjem da živi u gradu, čovek je postao zavisn od hrane, odeće, grejanja, prevoza i svega ostalog što je pod kontrolom malog broja ljudi, koji su međusobno povezani u veliku mrežu manipulisanja i kontrole onih kojih su izabrali da budu deo njihovog sistema. U isto

vreme, pristup svim gore pomenutim osnovnim životnim potrebštinama u gradovima direktno je uslovljeno prihvatanjem zakona i sistema vrednosti koji su potpuno suprotni svim principima zdravlja i slobode.

Jedna od glavnih osobina slobodnog čoveka jeste posedovanje znanja za život i rad nezavisno od robovlasničkog sistema, a to je vrlina onih koji su upućeni u veštine života u prirodnom ambijentu.

Takođe, čovek može da izabere da bude rob kocke, seksualnih perverzija, destruktivne muzike i filmova, i mnogih drugih aktivnosti kojima uništava svoje zdravlje i potencijale za unapređivanje slobode i kvaliteta života.

Kao posledica prihvatanja ropstva na individualnom nivou, dolazi do stvaranja bračnih zajednica i porodica na potpuno pogrešnim osnovama, što za posledicu ima veliki broj razorenih brakova i nezbrinute dece. Kada robovi pokušavaju da uđu u brak i stvore porodicu, oni u stvari sebi zatežu omču oko vrata i svoje ropstvo još više produbljuju.

Porodica

Zdrava porodica proizilazi iz bračne zajednice koju formiraju slobodan muškarac i žena. Kao

slobodne i osposobljene individue za brigu o sebi i ulaganje u stvaranje najvećeg bogatstva - dobrih ljudi, muškarac i žena se udružuju u ovoj uzvišenoj misiji. Ulaskom u brak, slobodni ljudi odlučuju da ulažu u svog supružnika jer jedino na taj način mogu ostvariti svrhu i cilj slobodnog braka. U slučaju da je jedan od supružnika slobodan, a drugi nije, potencijali porodice se rapidno smanjuju.

Osobe koje nisu slobodne, ulaze u brak i stvaraju porodicu iz sebičnih razloga - da se onaj drugi iskoristi i da se od njega nešto oduzme. Sebične osobe najčešće ulaze u brak obećavajući jedno drugom nešto što ne mogu da ispunе, što se već u prvim danima braka jasno pokazuje. Takav brak i porodica najčešće postaju izvor velikog nezadovoljstva, jer neslobodni supružnici ne mogu da izbegnu sve obaveze koje iz braka proizilaze (a koje bi želeli da izbegnu), a u slučaju raspada takvog braka ostaju nagomilani problemi koji veoma često doživotno zagorčavaju život bivšim supružnicima.

Ono što predstavlja najveću obavezu neslobodnim supružnicima jesu njihova deca kojih po svaku cenu žele da se reše. Kao neslobodne individue, oni su preokupirani zadovoljavanjem svojih bezbrojnih destruktivnih prohteva i želja, koje doživljavaju kao životno važne pot-

rebe. Oni jednostavno nemaju želju da nekoga obraduju i da se posvete stvaranju dobrih ljudi. Oni nisu upoznati, i ne žele da znaju, da sva ekonomska, duhovna i ostala blaga proizilaze od dobrih ljudi iz najbližeg okruženja. U name-ri da se svoje dece što brže otarase, prepuštaju ih nemilosrdnom i destruktivnom robovlasničkom sistemu koji preko obaveznog sistema obrazovanja i savremenih načina zabave na sve moguće načine uništavaju i degradiraju njihove ljudske potencijale. Krajnja posledica je odrastanje bezobzirne dece koja su potpuno pod kontrolom nemoralnog društvenog sistema i koja postaju izazivači najvećeg stresa svojim roditeljima.

U slučaju slobodnih porodica situacija je potpuno drugačija. Dve ili više složnih slobodnih porodica čini bratstvo i zajedničkim delovanjem povećavaju svoje individualne i porodične potencijale. Viši oblik ujedinjenja porodica i bratstava jeste država.

Država

U vreme najstarijih civilizacija, ropstvo jedne države ili naroda se manifestovalo primenom grubih robovlasničkih principa kada je narod okupirane države bio **silom** prisiljen da radi za robovlasnika. U tom slučaju, uslovi života su

bili veoma teški, rad veoma dug i naporan, odnos robovlasnika prema robovima veoma surov, ali je važno istaći da je kod robova **postojala želja** za izlaskom iz stanja ropstva.

Vremenom su uslovi ropstva postali blaži, jer su robovlasnici shvatili da boljom motivacijom robova mogu da ostvare veću zaradu. Tako su nastale feudalne države u kojima su robovi dobili na korišćenje određeni deo zemlje, ali su robovlasniku morali da plaćaju veliki porez od plodova zemlje. Pojedinci i porodice koji nisu prihvatili ropstvo, odlučivali su se za izolovan život od ovakvog sistema i obično su živeli u brdima i planinama, dakle na mestima za koja su robovlasnici smatrali da nisu atraktivna za ostvarivanje velike zarade. Njihov život je bio materijalno skromniji od života onih koji su živeli u plodnijim delovima države, ali su zato uživali slobodu. Čest slučaj je bio da su svojim načinom života podsticali svoje zemljake robove da promene način života i odbace okupaciju, tako da istorija beleži brojne slučajeve nastanka slobodnih država koje su određeni vremenski period uživale život slobodan od robovlasničke čizme.²

Razvojem nauke, već od Srednjeg veka, a naročito u 19. veku, počeo je rapidan rast velikih fabričkih pogona u kojima je za kratko vreme

moglo da se proizvede mnogo robe i da se ostvari velika zarada. U tu svrhu, došlo je do velikih migracija robova iz prirodnog ambijenta (sela) u novoformirana velika naselja oko fabrika (gradove). Robovlasnici su za svoje robove pravili zgrade sa malim sobama i stanovima, sa ciljem da obezbede što jeftinije uslove za život (ti uslovi su najčešće bili ispod svakog minimuma). Stanje robova je postalo mnogo teže, jer su nehygienična i nezdravo okruženje postali dodatno otežavajući problem, tako da je došlo do pojave velikih i razornih epidemija koje su odnele milione života. Dok su robovali u prirodi (selu), ovakvih problema nije bilo.

Pošto su želeli da svoju vlast i polje uticaja prošire, različiti vladari su tokom istorije pokretali osvajačke ratove. U početku su ti ratovi vođeni oružjem i golom silom, a kasnije su počeli da se primenjuju specijalni oblici ratovanja. Naime, uočeno je da je sa robovima moguće veoma lako manipulirati jer je njihovo znanje o životu i zakonima koji postoje u ovom svetu skoro ravno nuli. Zato su vladari jednih država počeli da huškaju narode drugih država ne bi li ih podstakli da naprave pobunu i ustanak, zbacite postojeće vladare, a uspostave novu vlast koja će prihvatiti “novo državno uređenje” koje im je prikazano kao napredno. Na takav

način su organizovane skoro sve revolucije u zadnjih petsto godina.

Ovo “novo državno uređenje” nudilo je robovima “pravo da odlučuju” i tako mogućnost da “preuzmu sudbinu u svoje ruke”. U ovom novom uređenju, ropstvo je prikazano kao nešto dobro i nazvano je “slobodom”, a prava sloboda je počela da se ismejava i da se naziva ropstvom. Robovi više nisu grubo gaženi i ni-podaštavani, već su pohvaljivani i nagrađivani ukoliko bi svojim destruktivnim načinom života podsticali i druge ljude na ropstvo. Svakom robu je omogućeno da može da napreduje u robovlasničkom biznisu, a onim najdestruktivnijim je omogućen ulaz u sam vrh robovlasničke hijerarhije.

Još u vreme drevnih robovlasničkih društava robovima je bilo omogućeno da učestvuju i “uživaju” u krvavim gladijatorskim borbama, prostituciji, narkomaniji i drugim destruktivnim oblicima zadovoljstva koji su ih duhovno i fizički dodatno onesposobljavali i činili još većim robovima. Razvojem nauke i tehnologije, planeri “novog državnog uređenja” podigli su sve oblike destruktivnih oblika zadovoljstva na najviši mogući nivo, tako da je robovima omogućeno da “uživaju” u destrukciji do nezamislivih granica. Takvo razvratno i destruktivno

ponašanje je od strane robovlasnika prikazivano kao “zabava” i najviši oblik slobode. Preko medija, koji su sada postali veoma moćni i uticajni, vladari su promovisali destrukciju i perverziju, a sve najgore oblike ropstva veličali i prikazivali privlačnim, da bi postojeće robove još dublje uvukli u ropstvo, kao i da bi one koji još nisu u ropstvu uvukli u to stanje.

Zbog ovakve agresivne medijske kampanje i naizgled “velikih privilegija” i navodno “lagodnog života” koji je pružao život u ropstvu, veliki broj ljudi je dobrovoljno napuštao prirodni ambijent i preselio se u velike gradove da uživa u “novom i boljem životu”.

Kao vrhunac uspostavljanja novog robovlasničkog sistema, vladari ovakvih država su, kao najviši oblik “slobode”, ponudili robovima da “sami odluče” o tome ko će vladati državom. Organizovani su “izbori”, na kojima su svi ljudi mogli da učestvuju i glasaju. Vladari su već procenili da je narod dovoljno zaglupljen i da je sa njim moguće lako manipulirati, tako da su ovakvi “izbori” predstavljali samo overu postojeće okupacije. Kroz agresivnu medijsku kampanju, u kojoj su najviše promovisani oni koji su ropstvo prikazivali na najlepší i najprivlačniji način, i koji su nudili bolje i savremenije oblike ropstva, narod je birao one takmičare u

izbornoj trci koje su mediji najviše promovisali i koji su dobijali najveću podršku ujedinjenih svetskih kriminalaca koji su vodili skoro sve svetske tokove.

Tako je i zvanično uspostavljen najviši oblik ropstva nad jednom državom i jednim narodom, a taj oblik ropstva je prikazan kao najviši oblik slobode kome je dato ime “demokratija” (ili “vladavina rulje”).

Međutim, postojali su narodi i države koji nisu bili pogodni za uvođenje ovog “novog državnog uređenja” jer je u njima veliki deo populacije živeo u prirodnom ambijentu, a uticaj religioznih ljudi je bio veliki. Zato je bilo neophodno da se uvede jedno “prelazno rešenje”, jedan viši oblik ropstva koji će takođe biti prikazan kao napredan, a koji će u stvari biti samo prelazni korak do demokratije. Tako je brojnim narodima ponuđen komunizam³ u okviru kojeg je trebao da se ukine svaki uticaj religioznih ljudi, ali je trebao da se privremeno zadrži neki oblik morala, pošto takvi narodi nisu bili u stanju velike moralne dekadencije da bi im se odmah uvela demokratija.

Pobune komunističkih grupa, koje su pozivale narod na ustanak protiv postojećih robovlasnika, izbijale su u mnogim državama širom sveta. Tako su na političkoj mapi sveta ostale samo

demokratske i komunističke države. Naivnom narodu je prikazivan prividan sukob između demokratskih i komunističkih država sa ciljem da se komunizam što više učvrsti u novoformiranim komunističkim državama. Uticaj religioznih ljudi u komunističkim državama je bio potpuno marginalizovan, a uspostavljen je “ateistički moral” u kojem je **u početku** kriminal u brojnim aspektima bio žestoko kažnjavan.

Kako je u komunizmu narod počeo sve više i dublje moralno da propada, polako su počeli da se uvode svi oblici demokratskog nemoralan - najpre preko destruktivnih oblika muzike i filmova, a zatim preko modnih trendova i “seksualne revolucije”. Porodica je bila potpuno razbijena, deca su oduzimana od roditelja i postajala deo obaveznog ateističkog sistema obrazovanja, a svi oblici kriminala su počeli uveliko da cvetaju. U međuvremenu su najviša mesta u religijskim institucijama zauzeli ljudi bliski demokratiji, koji su za to bili veoma nagrađeni, uzvisivani u medijima i veličani.

Kada je situacija dovoljno sazrela, komunizam je prerastao u demokratiju - u većini država skoro bezbolno. U retkim državama, gde je narod odbacio komunizam, a nije želeo da prihvati okupaciju (demokratiju), ujedinjeni svetski

kriminalci su finansirali najokorelije grupe kriminalaca da izazivaju teške zločine i incidente, a kada bi država krenula da se obračuna sa njima, usledila bi žestoka medijska hajka svih svetskih medija o “kršenju ljudskih prava” u toj državi, tako da bi u slučaju ponovnog odbijanja da se uvede demokratija usledila najpre ekonomska izolacija pomenute države, a ako je bilo potrebno i vojna agresija i njeno zauzimanje, da bi se napokon uspostavila demokratija u svojoj punoj formi.

Kako se demokratija dublje uvlačila u sve aspekte ljudskog života, tako je ropstvo i uništenje čoveka postojalo sve teže i brutalnije. Sada se nalazimo u vremenskom trenutku kada je ropstvo skoro dostiglo svoj najviši nivo koji je postojao u drevnim vremenima, s tim da današnji robovi veruju da su slobodni, a u isto vreme skoro da nemaju snage da bilo šta promene. Preostalo je još samo da se ropstvo dovede do tog nivoa, kao što je to u gladnoj Africi, kada će “novo državno uređenje” ili demokratija pokazati u potpunosti i bez maske svoje pravo lice surovog satanizma. U demokratskim državama gladne Afrike 5% populacije živi u izobilju (vladari i njihovi najbliži pomagači), a 95% populacije jedva preživljava ili umire od gladi. Naravno da kontrolisani svet-

ski mediji ne prikazuju ovu sliku ostalim svetskim narodima koje čeka ovakva sudbina.

Kada bismo izašli na ulicu i pitali slučajne prolaznike da li veruju da postoje ljudi koji uživaju u tuđoj patnji i smrti, kojima ljudsko stradanje i uništenje čoveka predstavlja najveće zadovoljstvo u životu, a ujedno i metod za ostvarivanje svojih životnih ciljeva, sigurno da bi mali broj ljudi rekao da ovakvi ljudi postoje. To je očekivan odgovor velike većine onih koji su vaspitavani da čovek treba da bude koliko-toliko pošten u životu i da je veoma ružno izazivati patnju i smrt drugog čoveka.

Ali, ako bismo te iste ljude pitali, da li veruju da najgori kriminalci i najnemoralniji ljudi - najveći monstri u ljudskim obličjima kontrolišu skoro sve savremene svetske tokove, sigurno je da skoro niko ne bi potvrdno odgovorio na ovo pitanje.

Činjenica je da je ovaj svet postao jedan veliki koncentracioni logor u kojem se čovečanstvo kuva kao žaba u loncu. Onaj koji je stvorio ovaj svet zatalasaće žabokrečinu u loncu i dopustiti patnju i bol čovečanstva da bi na taj način mnogim ljudima otvorio oči da vide strahotu i bedu ropstva u koje su dobrovoljno ušli, i da tako sačuva ljude (koji to žele) od samouništenja. Upravo je krajni cilj satanizma uništenje

čoveka na način da čovek sam sebi oduzme život. Kada ljudi odbace Božji poziv da budu slobodni i zdravi, onda su bol i patnja jedini mehanizam koji Bog ima na raspolaganju da čoveka pokuša da sačuva od samouništenja.

Kako vreme bude odmicalo, uvođenje satanizma kroz formu demokratije, kao najteže bolesti koja može da zadesi jedno društvo, biće sve agresivnije i žešće. Ceo svet će biti doslovno zavisn od malog broja ljudi (baš kao u gladnoj Africi), a manipulacija će dostizati nezamislive razmere. Vladari sveta će izazivati terorističke akcije širom sveta, da bi za to optuživali “opasne teroriste” od kojih treba da strepi ceo svet. Da bi se svet “zaštiti” od tih “terorista”, biće uvedeni restriktivni zakoni kojima će se u stvari ropstvo još snažnije učvrstiti i tako na ljude izvršiti još jači pritisak za prihvatanje zakona koji vode samouništenju. Vrlo je moguće da će na kraju ljudi biti žigosani kao stoka u torovima, i čipovani kao današnji psi da bi gazde mogle da imaju lakši i bolji uvid na kretanje svojih robova, a sve pod izgovorom “zaštite od terorizma” i “povećanja bezbednosti”.

Pošto su čovekovi potencijali veliki, uključujući i potencijale da se iz velike duhovne tame okrene ka svetlosti napretka i ozdravljenja, Bog će dopustiti da se satanizam širi sve do onog

trenutka dok bude postojao makar jedan čovek za koga ima šansi da se okrene ka izbavljenju. Kada više ne bude bilo nikoga zbog koga bi trebalo čekati, Bog će intervenisati i rešiti problem zla na ovoj planeti. Svaki razuman roditelj će lako razumeti ovo Božje odugovlačenje i čekanje, jer jedno dete vredi više od svih kuća i teritorija, i svih zvezda i galaksija.

Naravno, Bog je ljudima dao uputstva kako da budu zdravi i srećni u životu na ovoj planeti, bez obzira na okolnosti. Takođe, u svojim uputstvima Bog informiše čoveka kako je moguće danas i sada, uspostaviti slobodnu i zdravu državu u neprijateljskom okruženju. To će biti glavna tema narednih poglavlja ove knjige.

ZAKON LJUBAVI I SILE

Čovek je u početku bio stvoren sa sklonostima samo ka dobru. Onog trenutka kada je izabrao da živi suprotno zakonima života ili moralnom zakonu koji je Tvorac uspostavio, kod čoveka je formirana određena sklonost ka zlu. Tu sklonost, za sada, nije moguće potpuno eliminisati, ali ju je moguće potpuno marginalizovati da bude bez ikakvog uticaja. Istraživanja mozga slikovito objašnjavaju ovaj fenomen:¹ ako, na primer, neka osoba počne da puši duvan i formira lošu naviku pušenja koja uništava njegovo zdravlje, u mozgu dolazi do formiranja jakih hemijskih veza između moždanih ćelija koje se manifestuju u vidu zavisnosti, i koje osobu podstiču da nastavi da puši. Međutim, ukoliko osoba izabere da prekine sa pušenjem i krene da uspostavlja pozitivne navike, ova zavisnost može da nestane, a hemijske veze uspostavljene lošom navikom mogu da oslabe, ali ne i da potpuno nestanu. Ukoliko osoba nastavi da vodi zdrav život, nikada više neće poželeti da puši duvan i ova navika će biti pot-

puno marginalizovana i neprimetna, ali ukoliko osoba ne bude vodila brigu o zdravlju, doći će do raznih oblika fizičkog i duhovnog poremećaja koji mogu da “probude” staru ružnu naviku. Dakle, ključ pobeđe nad lošom navikom ili sklonosti ka zlu jeste zdrav i uravnotežen život.

Čovek dolazi na ovaj svet sa već utisnutim zakonima života ili moralnim zakonom u svoje biće, ali od svojih roditelja i predaka nasleđuje i određene negativne sklonosti. Dakle, svaki čovek se rađa sa brojnim pozitivnim osobinama i zato su mala deca najbolji primer dobrih ljudi. Ako se adekvatno vaspitaju i obrazuju, doći će do razvijanja pozitivnih osobina deteta i formiraće se zdrava i moralna osoba koja će biti u stanju da brine o sebi, ali i o drugima. U slučaju dobrog vaspitanja i obrazovanja, sve negativne sklonosti koje je osoba nasledila, bez obzira koliko one bile loše i jake, biće marginalizovane i neprimetne. Naravno da je i odraslim ljudima moguće da odbace loše sklonosti, ali kada se loše **sklonosti** pretvore u loše **navike**, onda je proces izlečenja mnogo teži, nego u slučaju ako se ulaže u pravilno vaspitanje i obrazovanje deteta, tako da nikada ne dođe do formiranja loših navika.

Osnovni princip zdrave države ili teokratije jeste uspostavljenje preventivnih mera koji će

sprečavati pojavu destrukcije, a u isto vreme razvijanje onoga što je dobro, odnosno uspostavljanje zdravog ambijenta kroz zakone koji će podsticati stvaranje dobrih ljudi, a sankcionisanje svega onog što vodi ka čovekovoj degradaciji i smrti. Onaj koji je stvorio čoveka i ceo univerzum, ne samo da je uspostavio zakone života po kojima bi čovek trebao da živi, nego ih je utisnuo u čovekovo biće tako da svaka osoba poseduje savest prema kojoj može da procenjuje šta je moralno i dobro za čoveka. Pošto lošim vaspitanjem i obrazovanjem savest čoveka može da oslabi, a samim tim i njegova sposobnost da prepozna dobro od zla, Tvorac je u pisanoj formi dao čoveku sve odredbe moralnog zakona za sva tri nivoa njegovog življenja (individualnog, porodičnog i državnog). U zakonima koje je Tvorac dao preko Mojsija, a koji su zapisani u Bibliji, dati su **svi** zakoni za **sve** aspekte čovekovog života na **svim** nivoima. Prihvatanjem tih zakona dolazi do stvaranja zdravih i duhovno jakih individua, porodica i država. Takođe, osobe koje upražnjavanjem loših aktivnosti delimično oslabe svoju sposobnost za prepoznavanje dobra od zla, mogu čitanjem jasnih zakona datih u Bibliji da dobiju odgovore za rešenje svih mogućih problema. (Pitanje Božjeg postojanja i istorijske i naučne autentičnosti Biblije kao Njego-

vog otkrivenja čoveku ne dovodi se u pitanje jer je potvrđeno viševjekovnim ljudskim iskustvom i kroz bezbrojna naučna istraživanja o čemu postoji opsežna literatura² koja se preporučuje na kraju knjige.)

Kao što u praksi možemo videti i doživeti, Tvorac sa velikom ljubavlju i pažnjom prilazi čoveku i nudi mu zakone života. Ukoliko čovek izabere da odbaci ono što mu se nudi, uspostavljeni mehanizmi bola i patnje bi trebali da upozore čoveka da se vrati na pravi put. Ukoliko čovek ostane istrajan na putu zla i nemoralna, takva tendencija će se preslikati i na njegovu porodicu, kao i na državu, a krajnja posledica može da bude potpuno uništenje pojedinca, porodice i države, i potpuni nestanak čoveka sa lica zemlje.

Dakle, Tvorac primenjuje ljubav, ali i određenu vrstu pedagoškog delovanja kroz određenu vrstu bola i patnje ukoliko čovek izabere put samouništenja. U početku je taj bol blag i predstavlja senku bola i patnje koji će uslediti ukoliko čovek nastavi da živi destruktivno.

Isti model Tvorac savetuje čoveku. Čovek bi prema svojoj deci i ljudima koji su mu povereni trebao da se ophodi sa ljubavlju i da ih usmerava na pravi put, a u slučaju da se pojave naznake neposlušnosti i skretanja na put des-

trukcije, potrebno je delovati na adekvatan način da bi se širenje destrukcije sprečilo u samom početku. Primena pedagoških mera, u cilju vraćanja deteta ili odraslog čoveka na pravi put, može biti ponekad bolno i neprijatno, ali bol i patnja jesu “miris i ukus” smrti koja će uslediti ukoliko čovek ostane na putu destrukcije i pobune protiv zakona života.

Zakoni koje Bog daje čoveku upravo se sastoje iz ova dva elementa - ljubavi i sile, odnosno podučavanja i pedagoškog delovanja u slučaju zastranjivanja. Bog podučava čoveka:

“Sve reči ovoga zakona koje ti zapovedam neka budu u srcu tvom, i neka se reči ovoga zakone ne odvajaju od tebe. Napiši ih na dovratcima svojih vrata, napominji ih stalno sinovima svojim, i kad ustaješ i kad ležeš i kad si na putu.”³

Drugim rečima, Bog savetuje čoveka da se stalno podseća na zakone života i da nikad ne odstupa od njih da bi “napredovao na svim putevima svojim i da bi bio živ”.⁴

Ukoliko se pojave naznake prihvatanja destrukcije i ukoliko loše sklonosti počnu da pokazuju svoje naznake, potrebno je pedagoški delovati da bi se čovek sačuvao. Bog kaže:

“Ko štedi prut, mrzi sina svoga, a ko ga voli, poučava ga na vreme.”⁵

“Ne uskraćuj opomene detetu. Ako ga udariš prutom neće umreti. Udari ga prutom da mu dušu izbaviš iz groba.”⁶

“Bezumlje je privezano detetu za srce; prut pouke ukloniće ga od njega.”⁷

Najbolja opcija je kada se pedagoški deluje u okviru porodice. Roditelji bi u okviru svog doma trebali da rešavaju sve eventualne probleme, tako da se u ophođenju sa drugim ljudima, izvan porodice, takvi problemi ne bi javljali. Ukoliko se pedagoški ne deluje u ranoj fazi odrastanja deteta, onda je potrebno pedagoški delovati na odrasle osobe, što je dosta bolniji proces nego u slučaju male dece kod kojih je dovoljna vrlo blaga mera saveta, ili eventualno prekornog pogleda i “tapšanja po zadnjici” da bi se razumela i odbacila strahota prihvatanja onoga što je loše.

Ukoliko porodica propusti priliku da pravilno usmeri i vaspita svoju decu, onda je takva porodica osuđena na propast, a nevaspitana deca kada odrastu postaju problem za celo društvo, odnosno državu. Krajnja posledica su bolest i prevremena smrt pojedinca, porodice i države. U tom slučaju, da bi sprečila širenje bolesti i

prevremenu smrt, zdrava država bi trebala da se umeša, na već unapred uspostavljeni način.

Kako sprečiti širenje bolesti i smrti koju širi pojedinac ili grupa ljudi (nezdrava porodica ili nekoliko nezdravih porodica)? Sprečavanje se sprovodi “zakonom ljubavi i sile”, što znači da se najpre pomenuti pojedinci ili grupa ljudi upozoravaju na strašne posledice pogrešnog izbora i pozivaju na odbacivanje destrukcije, a ukoliko se takva vrsta poziva odbaci, primenjuje se adekvatna primena sile u meri u kojoj određeno destruktivno ponašanje može da izazove štetu.

Činjenica je da osoba koja bira put destrukcije postaje nepredvidljiva u pogledu štete koju može da izazove. Praksa pokazuje da je takva osoba u stanju da izazove i nasilnu smrt drugih ljudi, da bi ostvarila ispunjenje svojih destruktivnih ciljeva i želja. Ovde se nameću dva pitanja:

- 1) Kakva vrsta sile, kao pedagoške mere, se treba primeniti protiv takvih pojedinaca?
- 2) Ko može da primeni takvu vrstu sile?

Onaj koji je stvorio čoveka i najbolje poznaje njegovu duhovnu i fizičku strukturu, dao je uputstva kako pedagoški delovati na osobe koje krenu putem destrukcije, i kakvu vrstu si-

le, u tom slučaju, treba primeniti. U pitanju su novčana kazna, zabrana vršenja određenih odgovornih poslova, prinudan rad, kao i najstroži oblici primene sile u pedagoške svrhe u koje spada batinanje (najčešće u vidu šibanja), kao poslednja pedagoška mera pred najstrožu kaznu. Najstroža kazna jeste smrtna kazna. Smrtna kazna se presuđuje pod posebnim okolnostima i na poseban, tačno utvrđen način, i sprovodi se nad onima koji svojim destruktivnim ponašanjem direktno ugrožavaju živote drugih ljudi.

Takođe, data su nam logična i lako razumljiva objašnjenja ko može da primeni silu protiv onih koji vrše uništenje.

Činjenica je da veliki procenat ljudi u ovom svetu bira samodestrukciju i uništenje, i da je istorija ljudskog roda obeležena nasilnom smrću velikog broja ljudi, porodica i država. Osobina zdravog pojedinca je da vodi srećan i kvalitetan život, a da smrt nastupa kao posledica starosti na bezbolan način, po sledećem scenariju: osoba u poodmakloj starosti radila je tog dana na uobičajen način, marljivo i vredno, došla je kući, pozdravila se sa rodbinom i prijateljima, a zatim legla na krevet i zaspala (umrla). U izuzetnim slučajevima, zdrav i moralan pojedinac umire nasilnom smrću prilikom od-

brane svoje porodice i države od napada destruktivnih pojedinaca i država. Svojom herojskom smrću on uspeva da odbrani porodicu i da svojim primerom da podsticaj jačanju i razvoju porodice (Onaj koji je stvorio čoveka obećao je njegovo ponovno stvaranje nakon smrti, o čemu ćemo više reći u narednim poglavljima).

I pored neminovne smrti svakog zdravog i moralnog pojedinca, njihove porodice nastavljaju da žive i da se razvijaju, a ukoliko u državi postoji **minimalan** broj radno i vojno sposobnih i odgovornih muškaraca moguće je formirati zdravu i slobodnu državu. Šta predstavlja minimalan broj muškaraca, navedenih u prethodnoj rečenici, objasnićemo na sledećem primeru:

Zamislimo jedno selo od hiljadu stanovnika. U tom selu, po jednostavnoj prirodnoj raspodeli, živi oko 500 muškaraca i isto toliko žena. Od tih 500 muškaraca, bar polovina (ako ne i više) su deca i stariji ljudi koji nisu **fizički** sposobni za “primenu sile”, koja se obično primenjuje u ratnim aktivnostima. Od preostalih oko 250 muškaraca, određeni procenat (obično veći procenat) predstavlja muškarce koji nisu sposobni za ratne aktivnosti. Obično je dovoljno 30-50 (a nekada i samo 20) muškaraca, koji su **fizički i duhovno** sposobni, a ujedno i odlučni

i spremni, pa da upotrebom sile kontrolišu aktivnosti svih preostalih muškaraca, a time i celog sela, uključujući sve preostale stanovnike. Dakle, dovoljno je da postoji samo 5% populacije (a nekada i manje) onih koji su odlučni i spremni za primenu određenih principa i zakona, uključujući i upotrebu sile, pa da kompletna populacija bude pod njihovom kontrolom.

Gore navedena kalkulacija je upravo slika onoga što se dešava u savremenom svetu, kako u takozvanim “razvijenim zemljama”, tako i u zemljama najveće bede i siromaštva. U “razvijenim zemljama” veoma mali broj ljudi (oko 2-5% populacije) kontroliše sve finansijske, političke, sudske, vojne, kulturne, naučne i druge tokove, a u najsiromašnijim zemljama, kao što su zemlje “gladne Afrike”, oko 5% vladajuće elite živi u izobilju, a 95% u najvećoj bedi i siromaštvu.

Nesporna je činjenica da živimo u svetu u kojem je većina ljudi izabrala destrukciju i dopustila da mali broj kriminalaca i nemilosrdnih ljudi potpuno kontroliše skoro sve države u svetu. Primenom sile oni nameću destrukciju većinskom delu populacije, a preko medija i sistema obrazovanja (koje takođe drže pod svojom kontrolom) manipulišu ljudima i uveravaju ih (uglavnom uspešno) da je destrukcija

i ropstvo nešto dobro i da treba da imaju poverenja u manjinu koja “brine o njima” (koja sa njima manipuliše).

Pošto su vodeći svetski kriminalci međusobno ujedinjeni, njihov jasan cilj je da kontrolišu ceo svet. Što su ljudi bolesniji i više izmanipulisani, sa njima je lakše vladati. Ukoliko se pojavi neki narod ili država nad kojim oni nemaju kontrolu, sprovodi se metod stvaranja neophodnih 2-5% populacije (muškaraca) koja je sposobna, spremna i odlučna da primeni silu i da uz pomoć nje uspostavi zakone i vlast koji postoje u drugim državama sveta. U tu svrhu obično se biraju najnemoralniji ljudi iz naroda i države koju treba okupirati, po mogućstvu osobe sa završenim ateističkim fakultetima, poznate ličnosti i slični pojedinci od uticaja. Kupovanjem ili oduzimanjem medija u neposlušnoj državi vrši se širenje neistina i promovisanje koncepta okupacije i ropstva, a promoteri tog koncepta u državi se veličaju i karakterišu brojnim pozitivnim atributima (progresivni, napredni, nezavisni, reformni, slobodoljubivi itd).

Ukoliko nije moguće mirnim putem formirati minimalan broj pogodnih muškaraca za uspostavljanje vlasti u državi, onda se upotrebljava sila kojom se nasilno dovode na vlast kriminalci lojalni ujedinjenoj svetskoj mafiji, a nasilnim

preuzimanjem medija i uspostavljanjem okupatorskih zakona sprovodi se duhovni genocid nad narodom da bi se za što kraće vreme od njega napravila bezoblična masa i rulja sa kojom je moguće raditi šta se želi.

Idealna kombinacija za zdravu državu je kada je 100% svih radno i vojno sposobnih i odgovornih muškaraca fizički i duhovno spremno i odlučno da brani sebe, svoje porodice i državu od okupacije. Ukoliko je broj takvih muškaraca manji od 100%, ali veći od 5%, opet je moguće sačuvati državu.

Koliko god taj broj od 5% izgledao mali, on je u realnosti veoma veliki. Taj broj u praksi znači da bi svaki peti radno i vojno sposobni muškarac trebao da izabere put zdravlja i slobode da bi država mogla da se sačuva od okupacije (na primeru sela od 1000 stanovnika, to je 50 muškaraca od njih 250 koji su radno i vojno sposobni, dakle svaki peti muškarac). U okolnostima velike moralne dekadencije nekada je dovoljno i samo 2-3% takvih muškaraca, ali i to je očigledno veliki broj. Oni koji sumnjaju u ovu tvrdnju neka naprave jednostavnu računicu: od radno i vojno sposobnih muškaraca koje poznaju, koliko njih je zainteresovano za zdravlje i napredak, i koliko njih je spremno da primeni adekvatnu silu i akciju da bi sačuvalo

svoje zdravlje i zdravlje svoje porodice i države? Da li je od pet muškaraca koje poznaju, bar jedan spreman za takvu aktivnost? Ili, da li je od deset muškaraca koje poznaju, bar jedan spreman za takvu aktivnost?

Nećemo se baviti kalkulacijama da li neka od savremenih svetskih država ima potreban broj zdravih i odlučnih muškaraca koji mogu da uvedu zakone zdravlja u svojoj državi i omogućće joj da bude slobodna i napredna. Iz prakse je poznato da mnogi ljudi odbacuju zakone zdravlja na individualnom nivou, ali kada dođe do teške bolesti i stradanja mnogi od njih se okreću zdravom životu. Država je, na sličan način, kao organizam koji može da oboli i da strada (pa i da umre). Kada dođe do velikog stradanja naroda u jednoj državi (usled nepodnošljivog ropstva, gladi, prirodnih katastrofa ili nečeg drugog) moguće je da dođe do formiranja kritičnog broja od 2-5% zdravog tkiva (muškaraca) koje bi moglo da učini da se ceo organizam (država) isceli i da ozdravi.

Neminovno je da u ovoj našoj raspravi govorimo o “muškoj sili” jer je očigledno da živimo u svetu u kojem se principi nemorala i destrukcije nasilno nameću na svim nivoima. Agresivnim i nasilnim reklamiranjem i nametanjem destrukcije, preko ismejavanja i izrugiva-

nja svakoga ko odbija samouništenje, do direktnog fizičkog ataka na one koji ostanu uporni u odbacivanju destrukcije, sprovodi se koncept satanizma ili samouništenja. Za suprotstavljanje takvom nasilnom nametanju koncepta samouništenja potrebna je adekvatna odbrana, a ona ne može biti u formi ljubaznih reči upućenih onome koji nameće destrukciju, niti u obliku objašnjavanja da “nije lepo uništavati svoj i tuđi život”. Napadači i promoteri destrukcije bi se teško mogli opisati poznatim terminima ljudskog izražavanja. Oni su nešto mnogo gore od najkrvoločnijih divljih zveri i najkrvavijih zlikovaca iz horor filmova. Prema njima je potrebno postupiti na jasan i odlučan način koji je direktno i razumljivo opisan u zakonu koji je Tvorac dao u Bibliji.

Veoma važno je znati da Onaj koji je stvorio ovaj svet jeste Neko ko se veoma aktivno meša u tok ljudske istorije. To znači da pojedinci, porodice i države koji odluče da žive prema zakonima života koje je Tvorac dao, mogu da računaju na Njegovu pomoć i podršku, i direktno mešanje u svakodnevnom životu. Istorijski gledano, Tvorac je pre oko 3500 godina stvorio prvu slobodnu državu na našoj planeti i u njoj uspostavio zakone pomoću kojih je ona trebala da se čuva od destrukcije i okupacije. Ti zakoni su zapisani preko Mojsija u Bibliji i

predstavljaju ideal zakona kojima bi svaki pojedinac, porodica i država trebali da teže. Dostizanje tih zakona i njihova primena u svakodnevnom životu predstavljaju jednostavnu formulu za dostizanje slobode bez obzira u kakvom se stanju destrukcije pojedinac, porodica ili država nalaze. Država koja živi po tim zakonima zove se “slobodna država”, a koncept vladavine u njoj “teokratija”. To praktično znači da je Bog vladar takve države, a njeni stanovnici, primenjivanjem Njegovih zakona, stiču status Božjih sinova i kćeri.

U narednim poglavljima ćemo objasniti zakone koje je Tvorac dao u Bibliji, a kroz njih ćemo pokazati kako bi danas jedna teokratska država trebala da bude uređena. U poslednjim poglavljima objasnićemo kako je u praksi moguće uvesti teokratsko uređenje u nekoj od savremenih država.

STVARANJE ILI STARATELJSTVO

Jedini razlog zbog kojeg je stvoren ovaj svet jesu dobri ljudi. Ceo vidljivi univerzum, priroda i ambijent na našoj planeti stvoreni su zbog čoveka. U takvom ambijentu, čovek bi trebao da unapređuje svoje potencijale i učestvuje u veličanstvenom delu stvaranja bića po Božjem obličju. Čovek je upravo tako i stvoren, da sreću i ostvarenje smisla svog života može dostići jedino ako učestvuje u tom uzvišenom delu.

Iz iskustva je poznato da jedina prava sreća proizilazi iz nastojanja da se drugima učini dobro i da se drugi usreće. Jedino osobe koje žive za nekoga mogu se nazvati srećnima. Najveća patnja koja čoveka može da zadesi jeste da ostane sam, da u svojoj sebičnosti toliko propadne da nema nijednog prijatelja i da nema za koga da živi.

Kroz prvu zapovest koju je dao ljudima: “Rađajte se i množite se”, Tvorac je ukazao na životni put koji bi čovek trebao da sledi. Stvaranje dobrih ljudi predstavlja izvor najveće du-

hovne sreće i materijalnog blagostanja. Jedino pravilno ulaganje u druge ljude može dovesti do stvaranja prijatelja i onih koji će iz ljubavi brinuti jedni o drugima.

Kao instituciju za stvaranje dobrih ljudi, Tvorac je uspostavio porodicu. Porodica je najvažnija ljudska institucija jer jedino ona može da obezbedi idealne uslove za dolazak na svet novih ljudi i pravilno oblikovanje njihovih karaktera. Pošto je savremeni svet u kome živimo jedan veliki ratni poligon na kome se vrši stravično uništenje čoveka, savremena porodica, prema Božjoj zapovesti, treba da bude uređena kao ratna formacija da bi sačuvala svoju izvornu funkciju. U toj ratnoj formaciji, muškarac je onaj koji najviše služi, jer su u ratnim uslovima njegovi potencijali mnogo veći od potencijala žene. On je taj koji obezbeđuje fizičku zaštitu porodice, materijalno je zbrinjava i stvara ambijent da bi veliki potencijali njegove supruge mogli da dođu do izražaja, a oni su vezani za sferu duhovnosti i onoga zbog čega je Bog stvorio ovaj svet.

U porodici kao ratnoj formaciji, muškarac je komandant i osoba od najvećeg poštovanja (status koji on svojim ponašanjem treba da opravda). Kao mužu, muškarcu je povereno da bude “gospodar” i “vlasnik” svega što postoji

u porodici, uključujući i ženu i decu (na jeziku Biblije, reč “muž” (hebrejski “baal”) znači “vlasnik, gospodar”). To znači da je muž odgovoran, i pred Bogom, a i pred ostalim muškarcima koji nose istu odgovornost u društvu, da brine o svojoj porodici, da omogućiti i vodi njen napredak, kao i da snosi posledice ukoliko neko od članova porodice počini neko krivično delo.

Ko može biti muž?

Teokratski model porodice primenjen je u savremenom robovlasničkom društvu, ali u negativnom smislu. Zakonima o preduzećima data su velika ovlašćenja vlasnicima preduzeća, ali u negativnom smislu - u smislu porobljavanja i iskorišćavanja robova. Zaposleni radnik (rob), kao i sportista u nekom sportskom klubu (koje funkcioniše kao preduzeće), učestvuju u proizvodnji onoga što se od njih traži, ali bez dozvole gazde ne mogu da preduzmu nijedan korak. Svi vlasnici preduzeća (robovlasnici) su međusobno povezani u političke stranke, tajna društva ili neka slična udruženja, tako da na državnom i globalnom planu veoma uspešno kontrolišu skoro sve tokove života.

U konceptu slobodne države ili teokratije, muškarci koji su sposobni da vode i razvijaju

porodicu, obično su međusobno povezani po srodničkoj liniji u bratstva i plemena (povezanost ne mora da bude po srodničkoj ili genetskoj liniji). Zakoni koje je Tvorac dao sprovode se u porodici i društvu preko sudija, a sudije čine najpre muževi (kao sudije u svojim porodicama), a zatim odabrani slobodni muškarci nad deset, pedeset, sto i hiljadu radno sposobnih slobodnih muškaraca (njihove titule su: “desetnici”, “pedesetnici”, “stotnici” i “hiljadnici”), odnosno ugledni muškarci koji su se istakli svojom moralnošću, pobožnošću i požrtvovanošću. U državi postoji “vrhovni sudija”, kao i telo od “sedamdeset mudrih ljudi” koje vrhovni sudija konsultuje u rešavanju najtežih i najvažnijih problema. Uloga sudija je da rešavaju sporove i primenjuju zakone koje je Tvorac dao.

Kao sudija u svojoj porodici, muž ima pravo, ukoliko proceni da je potrebno, da sprovodi sve kaznene mere prema članovima svoje porodice, uključujući i najtežu kaznu, a sve u skladu sa Božjim zakonom. Za svoje postupke, on odgovara bratstvu i Bogu. Bratstvu odgovara tako što oni mogu da ga pozovu na odgovornost ukoliko uoče da radi nešto što je suprotno zakonima, odnosno ukoliko radi na uništavanju svoje ličnosti i uništenju članova svoje porodice. Na primer, ukoliko muž konzumira al-

kohol i maltretira ukućane, bratstvo ga može pozvati na odgovornost. Ili, ukoliko se njegova deca nedolično ponašaju, on takođe može biti pozvan na odgovornost. Dakle, ukoliko na bilo koji način ne vodi svoju porodicu ka napretku (i to najpre duhovnom napretku, jer iz duhovnog i moralnog napretka proizilaze sva ostala napredovanja), nego dozvoljava da porodica propada, bratstvo treba i mora da se umeša i da najpre upozori dotičnog muškarca, a ukoliko on ostane uporan u takvom destruktivnom ponašanju, može mu biti oduzet status muža, što znači da bi bratstvo preko sudija odredilo muškarca (staratelja) koji bi vodio njegovu porodicu. U tom slučaju, pomenuti muškarac gubi status slobodnog čoveka jer mu se oduzima odgovornost za brigu nad svojim životom i životom njegove porodice.

To praktično znači da se takvom muškarcu oduzima pravo da odlučuje o najvažnijim pitanjima vezano za njegov život i život njegove porodice. On gubi status muža (vlasnika) i ima skoro identičan status kao i njegova žena i deca, što znači da za svoje aktivnosti u životu mora da ima dozvolu staratelja.

Ovde treba naglasiti da je “biti muž” najveća titula i najuzvišenije zvanje koje jedan muškarac može da dosegne. To podrazumeva da je

muškarac dostigao potreban nivo zrelosti, znanja i duhovnosti koji mu omogućavaju da bude u stanju da formira porodicu i da se brine o njoj. Muž može da bude samo slobodan muškarac, a njegova žena i deca stižu status slobodnih ljudi preko njega. Sloboda koju žena i deca poseduju, adekvatna je njihovoj ulozi u ratnom okruženju u kojem živimo. Zato žene i deca **moraju** da imaju nekoga iznad sebe ko brine o njihovoj slobodi i egzistenciji. Za njih je najbolje da to bude slobodan muškarac. Ukoliko se devojka uda za roba, odnosno za muškarca koji nije u stanju da brine o sebi i porodici, dakle za nekoga ko ima staratelja, onda se takva devojka ustvari udaje za staratelja dotičnog muškarca za koga misli da se udaje.

Koncept roba u teokratiji se razlikuje od koncepta roba koji se najčešće koristi u savremenom svetu. Reč “rob”, na jeziku Biblije označava čoveka koji radi za drugoga i tako od njega zavisi (hebrejska reč “eved” - “rob”, potiče od hebrejskog glagola “laavod” - “raditi”). Dakle, rob u teokratiji nije neko ko je vezan lancima i koga muče teškim fizičkim poslovima. U pitanju je muškarac koji nije u stanju da brine o sebi i ko živi u nekoj vrsti kućnog pritvora. O njemu brine neki drugi muškarac, ali ga u isto vreme podstiče, i ako treba prisiljava, da zdravo živi i radi. Krajnji cilj teokratskog

koncepta ropstva jeste da se robovi osposobe da budu slobodni i da počnu da brinu o sebi i svojoj porodici.

Žena i deca muškarca koji je postao rob takođe žive u sličnim uslovima kao i njihov suprug i otac. Oni za svoje postupke odgovaraju staratelju, odnosno muškarcu koji je preuzeo brigu nad njihovom porodicom. Staratelj ima sva ovlašćenja nad porodicom koja je ropstvu, uključujući i pravo da primenjuje sve vrste kaznenih mera prema neposlušnim robovima. Podrazumeva se da staratelj za svoje postupke odgovara bratstvu i široj zajednici.

Blaži oblik ropstva je kada muž šalje svoje dete ili ženu da rade za drugoga, da bi se tako prehranio i sačuvao od potpunog potpadanja pod starateljstvo druge osobe. Naravno da je ponižavajuće biti rob, i ta vrsta poniženja bi trebala da bude naročiti motiv i muškarcima i ženama da nikada ne dođu u to stanje - muškarac bi trebao da se osposobljava da bude u stanju da bude muž, a žena da bude dovoljno mudra i sposobna da izabere slobodnog muškarca za muža i tako izbegne status robinje, uključujući i to stanje za svoju decu.

Savremeni koncept demokratije veliča svaki oblik ropstva, a muškarci koji dostignu najviši nivo u hijerarhiji robova (kao direktori, uprav-

nici, poslovođe i slično) veličaju se kao “uspešni preduzetnici” i “ljudi od ugleda”. Kao i svim drugim robovima, i ovim “uspešnim” muškarcima robovlasnički sistem vaspitava (čitaj “zaglupljuje”) decu i od njih pravi još veće robove nego što su njihovi očevi, a njihove žene zakonom o braku stavlja u poziciju koja je iznad pozicije muža. Žene ovih robova mogu da rade šta žele u životu i da za to nikome ne polažu račune. Što su više nemoralnije i destruktivnije, to će biti više promovisane u društvu kao “napredne” i “savremene”. Ukoliko se neka od njih posveti rađanju i vaspitavanju dece, biće ismejavana kao “mašina za rađanje dece”, “glupa domaćica” i slično.

Zaista je sve dijametralno suprotno u teokraciji i demokratiji. Teokratija podstiče slobodu i preuzimanje odgovornosti, i pedagoški deluje prema onima koji su robovi, da bi ih podstakla da postanu slobodni, dok se u demokratiji agresivno i napadno promoviše svaki oblik ropstva, a sloboda pojedinaca i porodica se zakonom zabranjuje i gazi.

Činjenica je da samo slobodan čovek može da stvara i jedino on može biti označen kao “biće po Božjem obličju”. Neslobodan čovek ili rob može da bude samo kanal preko koga neko drugi stvara - staratelj je onaj koji ga usmerava

šta i kako da radi, i kako sme ili ne sme da se ponaša u životu. Da bi jedna država zaista mogla da bude stvaralački poligon - poligon za stvaranje dobrih ljudi, potrebni su slobodni ljudi. Slobodan čovek se svojom ulogom muža potvrđuje kao osoba od ugleda i poverenja, a zatim kao dobar staratelj pokazuje svoje naročite sposobnosti da brine o drugim ljudima i da ih izvodi na put slobode.

Kao što smo rekli, da bi teokratska država mogla da postoji, potreban je minimalan broj slobodnih muškaraca, a to se ostvaruje kroz zakone koje je Tvorac dao čoveku.

ZAKONI O PORODICI

Zakoni o porodici proizilaze iz ciljeva teokracije. Da bi se sačuvali ljudski životi u nenormalnom i ratnom okruženju koje postoji na našoj planeti, kao i da bi se omogućilo stvaranje, razvoj i vaspitanje slobodnih, dostojanstvenih i zdravih ljudi, potrebni su adekvatni zakoni. Treba istaći da je prva linija fronta u savremenom ratovanju - ona na duhovnom nivou, i da se najveći gubici i žrtve stvaraju na duhovnom planu. Danas smo svedoci stravičnog duhovnog genocida koji se sprovodi nad skoro svim narodima ovoga sveta, a posledica tog duhovnog uništenja se reflektuje kao kasnije fizičko uništenje kroz bolesti, ratove, samoubistva i dr.

Odgovornost za sve glavne tokove dešavanja u ovom svetu nose muškarci. Svaki muškarac bira da li će se izgraditi da bude slobodan, i da kao slobodan čovek postane muž, odakle proizilaze drugi oblici odgovornosti (ali i najviši oblici sreće u životu), kao što su odgovornost supruga, oca i čoveka koji odlučuje o važnim

pitanjima u zajednici. Slobodni muškarci se povremeno okupljaju na posebnim mestima, zvanim “skupštine”, gde razgovaraju, savetuju se, zajednički proučavaju zakon, rešavaju praktične probleme zajednice, zajednički se mole i dr.

Muškarci koji izaberu da ne budu slobodni, ustvari odbijaju da preuzmu odgovornost za svoj život, kao i za život svoje porodice. U stvari, neslobodni muškarci nikada ne mogu ni da imaju porodicu, u onom izvornom smislu reči, jer oni ne odlučuju o tome kako će njihova porodica biti organizovana i ne mogu u pravom smislu reči da dožive blagoslove i sreću koji proističu iz privilegije slobodne porodice. Takođe, neslobodni muškarci ne mogu da učestvuju u radu skupštine i da se javljaju za reč. Oni u najboljem slučaju mogu da budu posmatrači u skupštini.

Osnovna odredba zakona o porodici u teokratskom državnom uređenju jeste da slobodan muškarac sa statusom muža (ili vlasnika) ima veliku odgovornost, ali i velika ovlašćenja. Njegova odgovornost je veoma široka i svodi se na nekoliko stvari:

- **fizička zaštita** svoje žene i dece, kao i svojih roditelja,

- obezbeđivanje svega što je potrebno za **fizički razvoj** porodice (hrana, odeća, krov nad glavom)

- obezbeđivanje svega što je potrebno za **duhovni razvoj** porodice (kvalitetan odabir supruge i adekvatno vaspitanje i obrazovanje dece)

U isto vreme, ovlašćenja slobodnog muškarca su velika - proporcionalna njegovoj odgovornosti. On odlučuje o svemu što se dešava u njegovoj porodici, može da primenjuje sve oblike kažnjavanja, uključujući i najtežu kaznu, a za svoje postupke može da bude pozvan na odgovornost od strane zajednice (ostalih slobodnih muškaraca). Jačina njegove porodice je ujedno i njegova lična karta, diploma, akreditacija i sve ostalo što ga može identifikovati kao manje ili više dobrog čoveka. Vaspitanost njegove dece, njihova pobožnost, moralnost i pozitivan uticaj u društvu jesu neka od najviših dostignuća slobodnog muškarca. Naravno da je imati vaspitanu i moralnu decu veoma teško, skoro nemoguće bez dobre majke, tako da su dobra deca ujedno i dokaz dobrog odabira supruge od strane slobodnog muškarca. Takođe, sposobnost čoveka da pomogne i posavetuje druge ljude, predstavlja meru slobode i veličine jednog muškarca, koja se u teokratskom uređenju veoma ceni, poštuje i podstiče.

U isto vreme, dobra supruga slobodnog i uspešnog muškarca na poseban način biva cenjena i poštovana, a njen otac i porodica njenog oca, naročito bivaju uzvišeni i poštovani jer je uspeh njihove ćerke ujedno i njihov uspeh. Dobar odabir muža, kao i vaspitana, vredna i moralna deca, jesu između ostalog slika uzvišenog karaktera njihove majke, a njihova majka ne bi bila takva da nije proistekla iz ugledne i moralne porodice. U svemu tome, **nezvanično** najveći komplimenti bivaju upućeni majci dobre supruge, kao što je i zapisano u Bibliji: “Kakva majka - takva ćerka.”¹ **Zvanično**, komplimenti se upućuju njenom ocu koji je napravio dobar odabir supruge, izgradio se da ga dobra devojka prihvati za svog supruga, i omogućio i obezbedio sve što je bilo potrebno za kvalitetan razvoj dobre dece.

Treba reći da porodicu sačinjavaju muž, njegova supruga, deca i roditelji muža. Dakle, obaveza muža je da brine o svojim roditeljima, da im obezbedi hranu, odelo, krov nad glavom, ali i zajednicu, što znači da je neprihvatljivo da njegovi roditelji žive u staračkom domu ili da budu prisiljeni da žive u odvojenom domaćinstvu od svog sina, snaje i unuka. Duhovne potrebe čoveka su mnogo važnije od fizičkih potreba, a najveća duhovna potreba čoveka je da ima prijatelja, da bude deo zdrave ljudske za-

jednice, da voli i da bude voljen. Čovek će lako preživeti u pustinji sa koricom hleba ako pored sebe ima iskrenog prijatelja, ali neće moći da preživi u kući punoj izobilja bez ijednog iskrenog prijatelja. Niko ne može da bude tako dobar čovekov prijatelj kao što to mogu da budu članovi njegove porodice.

Naravno da sve gore navedeno ne važi u demokratiji, jer u takvom državnom uređenju porodica skoro da ne postoji, a sebičnost je najvažnija osobina pojedinaca koja se maksimalno podstiče i nagrađuje, a ujedno je zakonski odobrena i zaštićena.

I dok su ovlašćenja glave porodice (muža) veoma velika, ovlašćenja supruge su adekvatna stanju u kojem se nalazi savremeno čovečanstvo. Neprirodno je za ženu da bude ratnik i da se fizički obračunava sa razbojnicima i ubicama koji se šire kao najzaraznija epidemija gde god im se to omogući. Zato supruga treba da bude saradnik i pomoćnik svom mužu u projektu očuvanja porodice i stvaranja dobrih ljudi. Pomažući mužu da održi i unapredi slobodu, žena održava i učvršćuje svoju slobodu, koja dostiže vrhunac kada njeni sinovi postanu muževi, radno sposobni i slobodni ljudi. Do tada je garant slobode bio njen suprug, a sada su to sinovi koji vremenom preuzimaju sve

obaveze i odgovornosti u porodici od svoga oca.

Kao što smo napomenuli, obaveza slobodnog muškarca kao muža i glave porodice je da brine o svojim roditeljima. To znači da njegovi roditelji imaju počasno mesto u porodici i najviše oblike poštovanja, kako sa njegove strane, tako i sa strane njegove supruge i dece. Nije dozvoljeno da sinovi plaćaju nekome da se brine o njegovim roditeljima i da njegovi roditelji žive odvojeno od njegove porodice. Izuzeci su teške bolesti kada je takva vrsta odvajanja neophodna, ali to su veoma retki slučajevi u porodicama koje poštuju zakone zdravlja.

Zbog velike opasnosti koja pretila svakoj porodici od strane ujedinjenih svetskih kriminalaca, žene i deca ne mogu da preduzimaju nikakve poteze ili aktivnosti bez dozvole muža (oca).² Muž može neka ovlašćenja, vezano za decu, da prenese na majku, tako da ona odlučuje o određenim stvarima u njegovom odsustvu, ali **sva** odgovornost za **sve** što se desi u porodici, leži na mužu. Ako njegovo dete jednog dana bude nemoralno ili počini neko krivično delo, muž će biti odgovoran zbog toga, a ne žena, bez obzira što je možda baš loš karakter majke uzrokovao da dete skrene sa dobrog puta. Krivi-

ca leži na mužu koji je odabrao lošu ženu za svoju suprugu i majku njegove dece.

Ovde je važno naglasiti da sve štetne posledice, koje eventualno izazovu žena i deca, bivaju tretirane kao da ih je izazvao sam muž. On je odgovoran za svu štetu koja se izazove ljudima van njegove porodice i potrebno je da tu štetu nadoknadi, bez obzira ko je od članova porodice neposredni izazivač štete.

Sin se smatra odgovornim za svoje ponašanje kada napuni 12 godina.³ Nakon navršene 12. godine života on se smatra odraslim i “sinom zakona”, i snosi posledice za svoje ponašanje pred ostalim članovima društvene zajednice, a ne samo svoje porodice. Zakon izričito naglašava da “(odrasli) sinovi ne mogu da odgovaraju za grehe svojih otaca, niti očevi mogu da odgovaraju za grehove svojih (odraslih) sinova”.⁴ To znači da očevi moraju lično da odgovaraju za prestupe svojih sinova mlađih od 12 godina, a kada sinovi navrše 12 godina, oni postaju sposobni da odgovaraju za svoje postupke.

Međutim, i nakon navršene 12. godine, sin ne može da donosi nezavisne odluke u životu bez dozvole oca. Sin postaje nezavisan od oca u odlučivanju kada postane muž, odnosno kada postane sposoban da se samostalno brine o

sebi i kada je u stanju da se ženi i da ima decu. Odluku o osamostavljanju sina donosi otac (kao slobodan muškarac) ili staratelj (ako je otac rob).

Autoritet i ovlašćenja oca su doslovno ista kao komandanta ratne formacije na prvoj liniji fronta. U praksi to znači da nijedna važna odluka ne može da se donese bez njegovog odobrenja. Sa aspekta demokratskih zakona, to je neprihvatljivo, jer se podrazumeva da žena može da “ima svoju platu”, da “bude nezavisna” i da “nikome ne polaže račune” za ono što radi u životu. Posledice takvog ponašanja su jasno vidljive svakome ko ima zdravo čulo vida. Takođe, deca u demokratiji mogu da se ponašaju razuzdano i divlje, a svaki pokušaj njihovog disciplinovanja bio bi okarakterisan kao “zlostavljanje”. U isto vreme, svaki oblik vaspitanja i obrazovanja dece u demokratiji je veoma onemogućen, zbog obaveznog sistema obrazovanja (čitaj “zaglupljivanja”), koje je svako dete po zakonu obavezno da pohađa.

Sa druge strane, u teokratiji deca se uče od roditelja najpre moralu, a onda radu u prirodi. Svi ostali oblici obrazovanja moraju biti u skladu sa moralnim principima i uzvišenim interesima porodice. Naravno da deca mogu i trebaju da se razvijaju u svim mogućim pravcima koji će

ih učiniti boljim i kvalitetnijim ljudima, ali sve to mora biti pod nadzorom i sa dozvolom oca. Takođe, ozbiljna i pobožna žena neće tražiti da radi za poslodavca, jer ona je činom udaje odlučila da radi za sebe i svoju porodicu, a najbolji posao koji može da zamisli je rad sa decom i ulaganje u njih kao svoje najbolje prijatelje koji će vrlo brzo sve najbolje što steknu najpre ponuditi na korišćenje svojim roditeljima.

Zakoni o braku

Da bi se sin oženio, ili ćerka udala, neophodna je dozvola oca. Dakle, nije moguće da se sin oženi ili ćerka uda, ako otac to ne odobri. Sin ili ćerka koji bi pobjegli od kuće, da bi se oženili “sa kim oni hoće”, bez dozvole oca, morali bi da pobjegnu u neku neznabožačku ili demokratsku državu gde je takvo ponašanje dozvoljeno. U teokratskoj državi ne bi imali gde da pobjegnu, jer niko ne bi smeo da ih primi. U slučaju da neko da podršku odbeglom sinu ili ćerki, i primi ih u svoju kuću, iako je znao da su oni pobjegli od oca, bio bi kažnjen kao da je oteo čoveka, a za takvo krivično delo je propisana najteža kazna (smrtna).⁵

Važno je reći da otac nema pravo da prisiljava sina ili ćerku na ženidbu (ili udaju). Do braka

ne može doći ako sin ili ćerka svojom slobodnom voljom ne pristanu da uđu u brak.⁶ Otac, zajedno sa ostalim članovima porodice, može da sugeriše svom sinu ili ćerki bračnog druga, ali konačnu odluku donosi sam sin ili ćerka.

Otac je, kao glava porodice, “čuvar devojaštva”⁷ svoje ćerke. To znači da je njegova ćerka “devojka”. U biblijskoj (ili teokratskoj) terminologiji, termini “devojka” i “devica” imaju isto značenje. Kada se uda, devojka postaje žena.

Ako bi se prve bračne noći pokazalo da devojka nije devojka (devica), to bi značilo da se ona kurvala bez znanja svog oca i bila bi sankcionisana najtežom kaznom.⁸

Osim statusa devojke i žene, ženska osoba može imati status udovice, raspuštenice, silovane ili kurve.

Udovica je žena kojoj je muž umro i ona može ponovo da se uda.⁹ Raspuštenica je žena koju je muž oterao zbog njenog bezobrazluka i nemoralna za koji **nije** propisana smrtna kazna. Raspuštenicu niko ne može da oženi,¹⁰ osim u izuzetnim slučajevima,¹¹ i ona ostaje neudata do kraja života. Ona može da radi na nečijem imanju i da služi u nekoj porodici radeći manje odgovorne poslove. U slučaju da neko oženi raspuštenicu, bilo bi smatrano kao da se kur-

vao sa njom, a za kurvarstvo je propisana najteža kazna za oboje.¹²

Silovana žena je osoba koja je pružala otpor nad onim koji ju je povredio (nije dobrovoljno ušla u takav odnos). Za muškarca koji je izvršio silovanje propisana je smrtna kazna,¹³ a silovana žena može da se uda, ako njen otac ili staratelj procene da je za to spremna i ako se nađe muškarac koji bi hteo da je oženi.

Kurva je ženska osoba koja menja muške partnere koji joj nisu muževi, i takve osobe ne mogu da egzistiraju u teokratskoj državi. Za njih je propisana najteža kazna (ista sankcija važi i za muškarce kurvare).¹⁴

Možda će neko primetiti da su kazne za nepoštovanje polne čistote, bračne zajednice i porodice veoma rigorozne, ali upravo je uništenje porodice u savremenim demokratskim društvima izvor svih oblika bolesti i smrti, i najvećih patnji i destrukcije. Loši ljudi proizilaze iz loših zajednica koje se ne mogu nazvati porodicom i državom. Da bi se sprečile strahote koje su neminovna posledica uništenja porodice, i da bi se stvorio ambijent za opstanak i razvoj dobrih porodica, potrebno je adekvatno delovati protiv onih koji seju smrt na sve strane. A nema većih ubica od kurvi i kurvara. Deca takvih osoba su najveći zlikovci i kriminalci u ovome

svetu. Najveći monstrumi ovoga sveta su samo verna slika nebrige njihovih roditelja.

Savremena demokratska društva su prava slika kurvi i kurvara koji se igraju braka i porodice. Ne treba da čudi što su posledice takvih “brakova” najstrašnija maloletnička delikvencija i nemoral najgorih razmera. Naravno da će mnogi savremeni roditelji, koji su nezadovoljni sa svojom decom, reći da su “učinili sve” da njihova deca budu dobra. Pod tim “sve” oni podrazumevaju davanje novca i vaspitanje po najvišim kriterijumima ovoga sveta. Oni su bili previše sebični da svoje vreme posvete deci, ali i previše glupi da prepoznaju strahote savremenog ateističkog sistema obrazovanja. Za njih je odlazak njihove dece na destruktivne zabave, gledanje i slušanje destruktivnih filmskih i muzičkih programa, život po principima koji se agresivno reklamiraju u savremenom svetu, nešto “normalno” jer to “svi rade”.

Kada udaje ćerku, otac ima pravo da traži od oca mladoženje (ili samog mladoženje) novac, robu ili nešto slično kao određenu vrstu “obeštećenja”¹⁵ za svoju ćerku. Vrednost “obeštećenja” može da bude **velika**, gledano sa materijalne tačke gledišta, ali ona je uvek **simbolična** kada se vidi kakvu neprocenjivu vrednost dobija porodica mladoženje. Iako je ovaj svet ve-

liko ratno poprište u kojem nije moguće fizički opstati bez zaštite čvrste muške ruke, nesporna je činjenica da bez lepote ženskog karaktera nije moguće stvoriti ono što je najvrednije u univerzumu, a to su dobri ljudi. Zato je ulazak dobre supruge u nečiji dom - najveći dar kojim muškarac može da bude darovan od strane Boga.

Potrebno je reći da prilikom sklapanja braka jedino mladoženja može da potpiše bračni ugovor kojim se obavezuje pred Bogom da će brinuti i čuvati svoju buduću suprugu i ispunjavati sve obaveze koje se očekuju od muža. Nevesta ništa ne potpisuje, jer ona neće biti glava porodice, pa prema tome ne može da preuzme odgovornost za eventualne propuste u porodici. **Sva** odgovornost za **sve** što se desi u porodici leži na muškarcu, i zato su njegova ovlašćenja najveća.

Prilikom stupanja u brak ne koriste se nikakvi "bračni predmeti" (prstenje, ogrlice, narukvice i dr). Takvi "predmeti" su korišćeni u neznabožackim zajednicama gde se na taj način pokušavala "prizvati sreća".¹⁶ U savremenim demokratskim društvima mnogi mladi supružnici veruju da će nošenje bračnog prstenja biti neka vrsta zaštite od preljube, jer će svi moći da vide da je njihov bračni drug oženjen (udata). Na-

ravno da kurvama i kurvarima nije mnogo važno da li je neko u braku ili nije, tako da nošenje prstena kao znaka vernosti nema nikakvog smisla. Vernost se pokazuje ispunjavanjem bračnih obaveza kojim se bračni drug podstiče na još veću požrtvovnost i službu svom bližnjem.

Da ponovimo, kao i sve drugo što je vezano za porodicu, tako i ženidba i udaja sinova i kćeri ne može da se realizuje bez dozvole oca.

Neke specifične situacije

Udata žena može da se uda za drugog muškarca jedino u slučaju da joj muž umre.¹⁷ Muž može da umre prirodnom smrću, nesrećnim slučajem ili da bude osuđen na smrt, što bi predstavljalo slučajeve koje bi ženu (sada udovicu) dovelo u situaciju da može ponovo da se uda.

Ponovna ženidba muškarca je malo specifičnija zbog postojeće situacije u kojoj se savremena društva nalaze. Muškarac može ponovo da se oženi ukoliko je prisiljen da svoju postojeću ženu isključi iz porodice i da joj uruči “knjigu rasmusnu”.¹⁸ “Knjiga rasmusna” je dokument o razvodu kojim muž izjavljuje da mu određena žena više nije supruga. U teokratiji muškarac ne može da “bude razveden” - samo žena može da bude razvedena, odnosno isključena iz

porodice, i u tom slučaju ona ne može da se uda do kraja svog života.¹⁹ Jedino što joj preostaje jeste da radi za neku drugu porodicu koja bi odlučila da je primi kao radnicu (roba). U slučaju razvoda, deca ostaju sa ocem.

Ukoliko bi se desilo da se muž neodgovorno ponaša (konzumira alkohol, maltretira ukućane, ne ispunjava bračne obaveze i dr), njegova braća i rođaci imaju pravo da donesu odluku da se neodgovornom članu zajednice dodeli staratelj. U tom slučaju neodgovorni muž dobija status roba, ali u blažoj formi nego inače, jer mu je staratelj neko od njegovih bližih rođaka.²⁰

Retki su slučajevi kada muž napušta porodicu, a deca ostaju kod majke. Takvi slučajevi mogu da se dese kada neoženjen muškarac ode u neku neznabožачku zemlju na privremeni rad i tamo se oženi sa nepobožnom i nemoralnom ženom koja mu rodi decu. Ukoliko muž proceni da je uticaj nemoralne majke na decu tako veliki da nije moguće da decu usmeri na pravi put, on može da napusti takvu porodicu i da decu ostavi majci, a da se ponovo oženi pobožnom i moralnom ženom.²¹ Dakle, za ženu se kaže da je “razvedena”, a za muškarca da je “napustio kuću”.

Naravno da bi i mladić i devojka trebali dobro da paze sa kim ulaze u brak i da traže sve moguće garancije, da kasnije ne bi preživljavali teške traume koje raspad braka povlači sa sobom (o pravilnom i sigurnom načinu ulaska u brak govorili smo u našoj knjizi “Brak i porodica”).

Muškarac takođe može ponovo da se oženi ukoliko njegova žena ne može da bude majka (ukoliko se tokom dužeg vremenskog perioda pokaže da je nerotkinja).²² U tom slučaju, prva supruga mu postaje kao sestra i nastavlja da živi u njegovom domaćinstvu, da pomaže u svemu, a muškarac se ženi sa drugom ženom koja će biti u stanju da bude majka njegove dece. Za takav korak muškarac ne treba da ima dozvolu svoje prve žene ili bilo koga drugog. Naravno da je ženi nerotkinji u interesu da njena porodica bude što jača, tako da su brojni primeri u istoriji gde su žene nerotkinje dovodile svojim muževima žene koje su mogle da budu majke.²³ Sinovi koji bi se rodili iz tog novog braka imali bi obavezu da brinu i o prvoj očevoj ženi. Poznati su nam primeri gde su se sinovi ophodili sa većim poštovanjem prema prvoj ženi svojih očeva, nego prema svojim rođenim majkama (koje su takođe poštovali).

Odnos prema starim osobama

Zakonska obaveza slobodnih muškaraca je da brinu o svojim starim i radno nesposobnim (ili delimično sposobnim) roditeljima.²⁴ I dok svoje radno sposobne sinove i kćeri mogu da pošalju da rade za drugoga (u slučaju da otac osiromaši),²⁵ nije moguće da sinovi svoje stare i radno nemoćne roditelje prepuste brizi drugih ljudi i porodica. Moguće je da rođaci privremeno pomognu zbrinjavanje nećijih starih roditelja, ali ukoliko sinovi nisu u stanju da izdržavaju svoje roditelje onda dolaze u situaciju da dobiju staratelja (da postanu nećiji robovi) koji će brinuti i o nesposobnim sinovima i o njihovim roditeljima, kao i o celoj porodici.

Izuzetan slučaj je ukoliko otac odluči da bude rob, a sin postane slobodan. Tada brigu o ocu preuzima staratelj. Ukoliko se roditelji loše opходе prema sinu koji je slobodan, i prema njegovoj porodici, sin može da dodeli roditeljima staratelja i da živi odvojeno od njih.

Robovi i porodica

Ljudi koji nisu slobodni, dakle oni koji nisu u stanju da brinu o sebi i da vode svoje porodice, ne mogu da ulaze u brak bez dozvole staratelja.²⁶

Ovde je vrlo važno istaći da se pitanje slobode ili ropstva najbolje manifestuje na primeru porodice. Ideal svakog ozbiljnog muškarca u teokratiji jeste da se osposobi da bude muž, dakle da bude onaj koji je u stanju da formira porodicu i da brine o njoj, i da kao slobodan čovek koji stvara dobre ljude i ulaže u napredak cele zajednice učestvuje, zajedno sa drugim slobodnim muškarcima, u odlučivanju o najvažnijim pitanjima države.

Dok je mlad i neoženjen, sin poseduje slobodu preko svog oca (koji je slobodan), ali nema pravo da učestvuje u odlučivanju u porodici, niti u široj zajednici (bratstvu, državi). Kada se osposobi da radi, prepoznaje dobro od zla, primenjuje zakon i vodi porodicu, sin postaje spreman za ženidbu kao slobodan muškarac i može da učestvuje u radu lokalne skupštine (da se javlja za reč, da iznosi predloge, da učestvuje u primeni zakona i dr).

Kao što je imperativ svakog ozbiljnog mladića da što pre postane sposoban za ženidbu i da preuzme odgovornost za vođenje porodice, tako je imperativ svake devojke da se što pre osposobi da bude supruga i majka (kada joj to godine dozvole).

Mladići i devojke koji odbiju da iskoriste mogućnosti da budu muževi i supruge (očevi i

majke) u razumnom vremenskom roku, mogu od strane očeva da budu zaposleni da rade kod nekoga kao sluge (robovi), a da sav prihod od njihovog rada bude predat ocu koji brine o izdržavanju pomenute dece. Takvi sinovi mogu privremeno ili trajno da budu odstranjeni iz porodice, na način da ih otac pošalje kod nekog gazde (slobodnog muškarca) kod koga bi radili i koji bi brinuo o njima. U tom slučaju bi gazda mogao ocu ovakve dece (njegovim robovima) da plaća određenu nadoknadu za to što oni kod njega rade. Otac može da odluči da ovakva deca rade i na njegovom imanju, ali takvi sinovi ne mogu da budu tretirani od strane zajednice kao osobe od dostojanstva i ugleda, i ne bi mogli da učestvuju u procesima odlučivanja.

Ponovimo još jednom da pojam “roba” u teokratskom društvu ima značenje “radnika” - onog radnika koji radi za drugoga i nije u stanju da brine o sebi nezavisno od drugih ljudi.

Čovek može da postane rob i ukoliko pozajmi novac, pa nije u stanju da ga vrati. Onda postaje rob onome kome duguje, u smislu da mora da radi za njega dok mu ne vrati dug. Nekada čovek može da postane rob tako što izazove štetu drugom čoveku, pa u tom trenutku nema mogućnosti da nadoknadi štetu. Tada, po is-

tom obrascu, postaje rob onome kome treba da nadoknadi štetu i radi za njega dok ne vrati dug.²⁸

Postoji mogućnost da se dužnik dogovori sa onim kome duguje da mu dug isplaćuje u ratama, a moguće je da rođaci čoveka koji je u dugu plate njegov dug i tako ga spasu od ropstva.

U ovom trenutku našeg izlaganja, važno je napomenuti da rob ne može da se ženi bez dozvole njegovog staratelja (gazde). Rob je vlasništvo gazde sve dok ne otplati dug, odnosno dok ne plati za svoju slobodu.

Takođe je važno istaći da ako se rob oženi tokom svog vremena robovanja (rada za gazdu), i u tom vremenu dobije decu, njegova žena i deca su takođe vlasništvo gazde (staratelja) i imaju status robova. Ako otplati svoj dug i postane slobodan, bivši rob ne može da povede sa sobom ženu i decu koju je stekao za vreme svog robovanja.²⁸ Da bi i oni pošli sa njim i bili slobodni, potrebno je da plati za njihov otkup ili slobodu, jer je on tu ženu i decu stekao zahvaljujući njegovom bivšem gazdi koji mu je to omogućio.

Gazda ima pravo da kažnjava robove ako se nedolično ponašaju, ako su lenji i ne ispunjavaju svoje elementarne obaveze koje imaju prema

njemu. Kao što smo rekli, jedan od načina kažnjavanja jeste batinanje, što najčešće podrazumeva bičevanje - najviše do 40 udaraca bičem. Svrha batina je da čoveka koji srlja u smrt upozori na strahote njegovog izbora, kao što je rečeno u Bibliji: “Modrice od batina i bol koji prodire do srca, jesu lek zlome.”²⁹ U isto vreme, batine ne smeju da budu sredstvo onesposobljavanja za rad. Ukoliko bi gazda povredio roba tako što bi mu izbio zub, oštetio vid ili nešto slično, takav rob bi postajao slobodan od svih dugova prema gazdi i mogao bi da ga napusti.³⁰

Kao što ćemo videti u poglavlju o državnim praznicima, krajnji cilj teokratije je da ne bude robova u državi. Iz tog razloga se svim robovima stalno daje šansa za novi početak. Naime, prema Božjem zakonu svake sedme godine svim robovima mora da se ponudi status slobodnog čoveka.³¹ Tada robovi mogu da se vrate u svoje mesto i u svoj dom, i da započnu život kao slobodni ljudi. Ukoliko smatraju da su nesposobni da žive kao slobodni ljudi, oni nastavljaju da budu zavisni od gazde i da žive kod njega.

Robovi koji izraze želju da zauvek ostanu robovi jer im je “lepo kod gazde”, bivaju dovedeni na javno mesto (gde prolazi najviše ljudi)

i biva im probušeno uvo i stavljena alka (minđuša) kao znak da su izabrali da doživotno budu robovi.³² Kao što je poznato, kada je Bog izvodio svoj narod iz Egipta, gde su bili robovi, Njegova namera je bila da narod bude uvek slobodan, a jedini put do slobode jeste kroz poštovanje zakona života koje im je On dao. Među tim zakonima postojala je odredba, koja bi mogla da se izrazi slobodnim rečima na sledeći način: “Uvo koje ne želi da čuje manifest slobode, treba da bude probijeno.” Dakle, minđuša (probijeno uvo) je, po zakonu, bila simbol doživotnog ropstva koje je čovek mogao da izabere.

U savremenim demokratskim društvima, takmičenje u postavljanju minđuša i bušenju svih delova tela samo pokazuje želju ljudi da žive po svim najtežim oblicima ropstva koji se promovišu u takvim državama.

Generalno, u demokratiji ne postoji porodica, jer je porodica koja stvara dobre ljude “uljez” i pretnja demokratiji. Da bi se što bolje manipuliralo ljudima potrebno je razbiti porodicu, tako da ni muževi ni žene (ni očevi ni majke) nemaju nikavu odgovornost u zajednici koju zovu “bračnom zajednicom” (koja u stvari to nije). Kao što smo rekli u našoj knjizi “Brak i porodica”, brak je zajednica tri osobe: muškar-

ca, žene i Boga. Bog je prisutan u onim zajednicama koje imaju za cilj stvaranje dobrih ljudi. U demokratskim “brakovima” muškarac nema obavezu da izdržava suprugu i decu, a ni žena nema obavezu da poštuje muža i da se brine o deci.

Da zaključimo, u teokratiji se robovi tretiraju kao članovi porodice, ali imaju niži status u odnosu na najuže članove porodice njihovog gazde. Gazda ili glava porodice je doslovno vlasnik svega što postoji u porodici, ali ne u nekom vulgarnom smislu, već u smislu brige o ljudima i omogućavanja da svi članovi porodice postanu slobodni i nezavisni ljudi. Na kraju takav gazda dobija “krunu”, kao što je rečeno u Bibliji: “Kruna su starcima unuci njihovi, a slava su sinovima oci njihovi.”³³ Otac koji je vodio slobodnu porodicu i uz Božje vođstvo stvorio slobodne i dobre ljude, moći će da vidi plodove svog rada, a kada zađe u godine i kada mu snaga oslabi, njegovi potomci će izražavati naročito poštovanje prema njemu i njegovom glavnom pomoćniku i saradniku u životu - njegovoj supruzi.

Kakvo je stanje u brakovima demokratskih zemalja veoma lepo je izraženo u rečima Paška Nikača iz Malesije, koji privremeno živi i radi u jednoj takvoj zemlji. On je izjavio: “Ovde su

muževi gosti u svojoj kući.” Zatim je u nekoliko rečenica pojasnio da se pod tim podrazumeva da muževi u demokratskim zemljama mogu u svakom trenutku da budu izbačeni iz svoje kuće ako ćuteći i pokorno ne otrpe maltretiranje svojih zlih žena, pošto žene mogu za najmanju sitnicu da pozovu policiju, a onda po pravilu, policija traži da muž “za pet minuta” napusti kuću. Nekada se dešava da muž bude sproveden u zatvor zbog navodnog “maltretiranja” svoje žene (ovim ne želimo da kažemo da nema slučajeva maltretiranja žena od strane muškaraca u demokratiji). Ukoliko je neopravdano izbačen iz kuće, muž može da tuži ženu, ali na to se niko ne odlučuje jer se unapred zna ishod takvog sudskog procesa.

U najkraćem, zbog prihvatanja različitih, potpuno suprotnih sistema vrednosti, zakoni o braku i porodici se veoma razlikuju u teokratiji i demokratiji. Deca koja izlaze iz takvih porodica jesu slika tih zakona.

KRIVIČNI ZAKONI

Krivični zakoni u teokratskoj državi odnose se na dela koja su uperena protiv čoveka i njegovog napretka, kao i protiv porodice i države - zajednica u koje se slobodni ljudi udružuju. Generalno, sva krivična dela mogu se svrstati u neku od dole navedenih krivičnih radnji:

- ubistvo
- povređivanje
- krađa
- laž

Da bi se omogućio napredak i razvoj čoveka, i očuvanje njegovog duhovnog i fizičkog zdravlja, a time i opstanak porodice i države, predviđene su adekvatne kaznene mere protiv onih koji ugrožavaju čoveka i zajednice koje on formira (porodicu i državu). Te kaznene mere su:

- novčana kazna
- prinudan rad
- batinanje (do 40 udaraca bičem)
- smrtna kazna

Teokratski princip kažnjavanja glasi: “Svakome po delima njegovim.”¹ U nastavku ćemo nešto više reći o načinu sankcionisanja svakog od gore navedenih krivičnih dela.

Ubistvo. Postoje tri vrste ubistva: 1) kada je izvršilac ubistva **želeo** da izazove smrt nevinog čoveka, 2) kada izvršilac ubistva **nije želeo** da izazove smrt nevinog čoveka, 3) ubistvo u samoodbrani.

Prva vrsta ubistva se naziva “zločin ubistva” i za nju je predviđena smrtna kazna.² Druga vrsta ubistva može predstavljati “zločin ubistva” ukoliko je osoba svojom nemarnošću izazvala smrt jednog ili više nevinih ljudi. Na primer, ako čovek poseduje životinju koja može biti opasna po ljude (kao na primer opasan pas ili bik), i poznato je da je njegova životinja opasna, a on nije vodio dovoljno brige o njoj, pa životinja usmrti nekog nevinog čoveka, onda će vlasnik ovakve životinje biti osuđen na smrt, a njegova životinja ubijena.³ Ukoliko se nije znalo da je njegova životinja opasna po ljude, pa dođe do nečije smrti ili povređivanja, vlasnik životinje neće biti kriv.⁴

Slična je situacija i ukoliko bi čovek vozio automobil pod dejstvom alkohola i usmrtio nevinog čoveka (ili više njih). Bez obzira što direktno nije želeo da izazove nečiju smrt, osoba pod

dejstvom alkohola ju je izazvala svojim neodgovornim ponašanjem zbog konzumiranja alkohola, za koji se zna (za alkohol) da izaziva promenu stanja svesti i onesposobljava čoveka za normalno funkcionisanje. U tom slučaju bi takođe bila primenjena smrtna kazna. Ukoliko ne bi došlo do smrti, već samo do povređivanja, osoba koja je izazvala povređivanje morala bi da plati odštetu osobi, ili osobama, koje je povredila, koliko sudije odrede.

Druga vrsta ubistva može da bude slučaj koji se ne može tretirati kao “zločin ubistva”. Ukoliko bi, na primer, tokom zajedničkog rada više ljudi došlo do povređivanja nekog od njih, i to nenamernom aktivnošću nekog drugog, tako da bi nastupila smrt, osoba koja je izazvala smrt ne bi podlegala smrtnoj kazni. Slučaj koji je opisan u Bibliji jeste slučaj ljudi koji seku drva, kada jednom od njih, prilikom zamaha sekirom, odleti metalni deo sekire i usmrti drugog čoveka. Osoba čiji je metalni deo sekire uzrokovao ubistvo provešće određeno vreme u kućnom pritvoru.⁵

U slučaju samoodbrane, osoba ima pravo da ubije osobu koja je napada sa smrtnom pretnjom.⁶

Pod trećom vrstom ubistva ili ubistvom u samoodbrani se podrazumeva i slučaj kada lopov

dode **noću** na nečije imanje ili nečiju kuću sa namerom da nešto ukrade. Vlasnik imanja ili kuće ima pravo da ubije lopova i da nikome za to ne odgovara.⁷ Ukoliko lopov dode **tokom dana** sa istom namerom, vlasnik nema pravo da ga ubije, osim ukoliko lopov fizički ne nasrne na njega.⁸ Vlasnik po danu može da vidi identitet lopova, da pokuša da ga uhvati, i da prema njemu primeni srazmernu silu - onu koju bi lopov pružao kao otpor. Bio uhvaćen ili ne, prema lopovu će biti primenjene sankcije u skladu sa zakonom, o čemu ćemo nešto više reći u paragrafu o krađi.

Povređivanje. Ukoliko neki slobodan muškarac, ili neko iz njegove porodice ko je pod njegovom upravom (dete, žena ili rob), ili njegova životinja, povredi nevinog čoveka, takav muškarac će morati da plati odštetu povređenom čoveku u skladu sa veličinom povrede, koliko sudija odredi.⁹ Sudija ima pravo da donese presudu kojom bi se izazvala fizička povreda onoga ko je izazvao povredu, po principu “oko za oko, zub za zub” (svakome po delima njegovim).

Ukoliko do povređivanja dode u sukobu osoba koje su sve odgovorne za izazivanje sukoba, sudija će odrediti da li neko od njih, i uolikoj meri, treba da plati odštetu nekom drugom.

Ukoliko sin povredi oca ili majku psujući ih ili proklinjući ih, biće kažnjen najtežom kaznom.¹⁰

Krađa. Pod krađom se **ne** podrazumeva krađa čoveka, pošto se krađa (otmica) čoveka tretira kao ubistvo čoveka i za otmicu čoveka je propisana smrtna kazna.¹¹

Krađa se sankcioniše u skladu sa dve stvari: 1) da li je lopov uništio ili oštetio ono što je ukrao, i u zavisnosti od 2) vrednosti ukradene stvari.

Ukoliko lopov **nije** potrošio novac koji je ukrao, ili **nije** prodao ono što je ukrao, ili **nije** oštetio ono što je ukrao (na primer, nije zaklao i pojeo životinju), moraće da vrati vlasniku **duplu vrednost** onoga što je ukrao.¹² Ukoliko je lopov potrošio novac koji je ukrao, ili je prodao ili oštetio ono što je ukrao, platiće **četiri ili pet puta veću vrednost** od vrednosti robe koju je ukrao. U Bibliji je dat primer u kojem se navodi da je za krađu ovce potrebno da lopov vrati vlasniku **četiri** ovce, a u slučaju krađe vola treba da vrati vlasniku **pet** volova.¹³

Laž. Laž se u teokratskoj državi sankcioniše u skladu sa štetom koju je određena laž trebala da uzrokuje čoveku ili ljudima protiv kojih se iznosila laž. Ukoliko je laž iznošena da bi izaz-

vala smrt čoveka, onaj koji je iznosio laž bio bi sankcionisan smrtnom kaznom.¹⁴ Sudije bi u drugim slučajevima odlučivale o šteti koju je određena laž mogla, ili je trebala, da uzrokuje nekom čoveku ili ljudima, i u skladu sa tom potencijalnom štetom bi osoba koja je iznela laž bila sankcionisana. Kazna za takvu laž (koja nije smrtna kazna) može da bude novčana kazna, batinanje (bičevanje do 40 udaraca bičem)¹⁵ i prinudan rad (ropstvo) - nešto od toga, ili sve kazne zajedno.

Možemo da vidimo da se u teokratiji svi oblici destruktivnog ponašanja sankcionišu sa ciljem da se krivično delo više nikada ne ponovi, a da se u isto vreme, ako je ikako moguće, pruži šansa osuđenom da se pozitivno promeni. Sa druge strane, u demokratiji se svi oblici nemoralnog ponašanja maksimalno podstiču i zakonom štite, jer što su ljudi nemoralniji, to je sa njima lakše manipulirati. Pošto su skoro svi stanovnici demokratskih društava prihvatili ropstvo i potpuno su zavisni od sistema, podsticanje i širenje kriminala, terorizma i nemoralne svake vrste u takvim društvima još više vezuje porobljeni narod za državne vladare tražeći od njih da ih bolje zaštite. Vladari onda uvode još restriktivnije i strože zakone, i stepen ropstva još više pojačavaju, tako da se narod još više osiromašuje kroz nove "antiterorističke

državne projekte” koji se finansiraju iz novih većih poreza.

Naravno da je svaki oblik traženja pravde od državnih institucija u demokratskim društvima besmislen i uzaludan, jer to podrazumeva višegodišnje sudske procese od kojih oštećeni ima više štete nego koristi, pa čak i u slučaju da “dobije” spor na sudu. U praksi to znači da ako razbojnik napadne čoveka da mu otme tašnu sa novcem, za napadnutog čoveka je bolje da preda razbojniku tašnu nego da pruži otpor, jer u slučaju da u samoodbrani povredi napadača, najverovatnije će biti optužen i osuđen za “prekomernu upotrebu sile“ i nanošenje “teških povreda” napadaču. Na kraju presude će mu biti savetovano da se sledeći put, u slučaju sličnog napada, obrati policiji za pomoć (policiji koja po opisu zanimanja ima zadatak da štiti kriminalce u demokratskom društvu, počev od onih na samom vrhu države, pa sve do dilera droge i ostalih kojih rade za državne organe u promociji i uspostavljanju demokratije).

U slučaju da se stanovnik demokratske države ogreši o vlast, u smislu da ne plati porez na vreme ili na neki drugi način ugrožava demokratiju (čitaj “okupaciju”), pravosudni organi će reagovati brzo kao u slučaju zle supruge koja se žali na svog muža koji je “maltretira”.

NE STAVLJAJ PREPREKU PRED SLEPCA

Čovekov organizam se sastoji od više hiljada milijardi ćelija od kojih skoro svaka u sebi sadrži informaciju. Tačna i kvalitetna informacija u našim ćelijama je veoma važna za pravilno i zdravo funkcionisanje organizma. Kada dođe do negativne promene u ćelijskoj informaciji, posledica može biti bolest ćelije i celog organizma, uključujući i smrt. Nezdravim načinom života roditelj može da izazove negativne promene i ćelijskim informacijama svog organizma i da te negativne promene prenese na svoje potomstvo, što se veoma često manifestuje bolešću dece.

Međutim, veoma je važno istaći da su skoro sve negativne promene u ćelijskoj informaciji čoveka uzrokovane negativnim informacijama koje ulaze u njihov um putem vaspitanja, obrazovanja i pod uticajem medija. Najčešća slika u savremenom svetu, vezano za informaciju, jeste da se čovek od malih nogu bombarduje lažnim informacijama koje izazivaju najrazličitije

oblike bolesti i prevremene smrti. Deca se od najranije dobi stavljaju pred televizor gde gledaju destruktivne scene crtanih filmova u kojima mačak Tom juri miša Džerija sa sekirom, a ovaj njemu uzvraća sa testerom. Kako vreme odmiče, Tom i Džeri postaju zaista bezazleni u poređenju sa okrutnim monstrumima koji su preuzeli primat u dečjim programima. Istraživanja pokazuju da su scene nasilja i destrukcije najzastupljenije upravo u dečjim programima.¹

Bez roditeljske ljubavi i pažnje, kao i adekvatnog vaspitanja, deca postaju žrtve ulice i ateističkog sistema obrazovanja u kojima dobijaju najrazličitiji spektar lažnih informacija koje ih pozivaju na samodestrukciju i ropstvo raznim zabludama. Kako dete odrasta, tako se stepen lažnih informacija kojima su zapljusnuti intenzivno pojačava. Ubrzo počinju da uče da u svetu ne postoje apsolutna moralna načela, da je čovek potomak majmuna i da nije “ništa strašno” ako se čovek ponaša kao majmun. Kada deca vide da se njihovi roditelji i nastavnici zaista ponašaju kao majmuni, i gore od majmuna, mnogi verovatno pomisle da su potomci dinosaurusu pa tako počinju i da žive.

Pošto je zakonodavstvo u savremenom svetu tako uspostavljeno da veliča i uzdiže svaki oblik destrukcije, ljudi širom sveta masovno slede

pogrešnu informaciju kojom su zapljusnuti. Kriminalci, ubice, prostitutke, dileri droge, prevaranti, kockari i ostali robovi zabluda veličaju se u svim medijima kao najuspešniji i najsrećniji ljudi na planeti (i univerzumu), a posledica je veliko propadanje i stradanje ogromnog broja ljudi zbog promovisanja lažne informacije - najteže bolesti se lažno prikazuju kao najveći oblici uspešnog života i napretka.

U teokratskoj državi je svaki oblik lažnog informisanja najstrože zabranjen. Uslov opstanaka jedne države jeste adekvatna dostupnost pravilne informacije do svih pojedinaca, kao i sankcionisanje pronošnja svih oblika lažnih informacija koje mogu da izazovu bolest, smrt ili neki drugi oblik destrukcije među ljudima.

Generalno, postoje tri vrste informacija:

- istinita informacija
- delimično istinita informacija
- lažna informacija

Način na koji se laž najčešće promiviše u savremenom svetu jeste putem delimično istinitih informacija, a kako ljudi moralno degradiraju i postaju sve manje sposobni da prepoznaju laž od istine, lažna informacija postaje sve više zastupljena. Delimično istinita informacija se

promoviše po principu: “Laž treba zaodenuti sa onoliko istine da laž izgleda verovatna.”

Razlog zašto je veoma važno da mladić pazi kada se ženi jeste informacija. Ukoliko se oženi sa devojkom koja je pogrešno vaspitana i naučena, informacija koju će ona preneti njegovoj deci može biti smrtonosna i za njega i za širu zajednicu. Na sličan način, neozbiljni muškarci, koji su na neki način došli u posed lažne informacije i prihvatili je kao kodeks ponašanja u svom životu, moraju da budu stavljeni pod kontrolu staratelja da ne bi promovisanjem laži naudili ljudima sa kojima dolaze u kontakt.

Pravilno vaspitanje i obrazovanje čoveka povezano je sa pružanjem istinite informacije. Dolazanjem u posed istinitih informacija čovek se osposobljava da prepozna istinu od laži i da kvalitetno funkcioniše, što doslovno znači fizički i duhovni opstanak kao slobodno biće u ovom nemilosrdnom svetu ratnih sukoba. Prve kvalitetne informacije čovek bi trebao da dobije u najnižem uzrastu od svojih roditelja, a tokom daljeg razvoja roditelji bi trebali da nastave sa davanjem kvalitetnih informacija svojoj deci i da ih tako pripremaju za život i osposobljavaju za koristan rad, da bi kao odrasli ljudi mogli da budu slobodni i da učestvuju u velikoj misiji stvaranja dobrih ljudi.

Najvažnija informacija do koje čovek može da dođe jeste ona vezana za pitanje nastanka i svrhe postojanja čoveka i ovog sveta. “Temelj svih temelja i stub mudrosti je znati da postoji Bog”,² glasi izreka kojom bi mogla da se opiše najvažnija informacija koja postoji. Samo čovek koji je upoznat sa činjenicom da je ovaj svet stvoren i da su najveće bogastvo dobri ljudi, može da dostigne najveće domete sreće i uspeha u životu.

“Ko se hvali, neka se hvali time što mene poznaje”,³ kaže Tvorac. Poznavati karakter Tvorca, znači poznavati ideal ka kome čovek treba da teži, jer je to uslov svakog napretka i sreće u životu. Zato poznavanje Božjeg pisanog otkrivenja ili Njegovog ljubavnog pisma čoveku (Biblije) predstavlja najveći domet saznanja i informisanosti koji čovek može da dosegne. Zakoni kako ovaj svet funkcioniše, a naročito duhovni zakoni koji karakterišu odnose između duhovnih bića - Boga i Njegovih stvorenja, jeste nešto sa čime bi svako trebao da bude upoznat da bi mogao kvalitetno da živi. Poznavanje ovih zakona je uslov slobode jednog pojedinca. Oni koji nisu upoznati sa zakonima koji postoje u ovom svetu neće biti u stanju da rešavaju svakodnevne probleme sa kojima se susreću i predstavljace problem svima sa kojima dođu u kontakt. Takve osobe će u teokrat-

skoj državi morati da budu pod kontrolom staratelja.

“Ne stavljaljaj prepreku pred slepca”⁴ jeste jedna od zapovesti koju je Tvorac dao čoveku. Ljudi koji su neinformisani predstavljaju, na određen način, slepe osobe sa kojima je moguće manipulirati. Bog nas upozorava da ne zloupotrebjavamo znanja i mogućnosti sa kojima raspolazemo da bismo povredili druge ljude. Na žalost, savremeni čovek je zapljusnut lažnim informacijama, a zatim kao pravom slepcu nanose mu se povrede svake vrste. Umesto da deca budu pravilno informisana od svojih roditelja i zaštićena sa njihove strane od savremenih kriminalaca i ubica, ona se uče da budu slepa i veoma ranjiva, da bi kao neobučeni, nesposobni i potpuno nesprenni vojnici bili poslani na minsko polje ovoga sveta. Oni koji prežive prva minska polja i malo odrastu, bivaju konstantno bombardovana lažnim informacijama i pritiscima da pretrčavaju druga minska polja i da se igraju ruskog ruleta, preko obaveznog sistema obrazovanja i medija.

Zakoni demokratskih društava, uspostavljeni od strane najokorelijih kriminalaca i ubica, promovišu širenje lažnih informacija i apsolutnu zaštitu onih koji te laži promovišu. “Profesionalni lažovi” ili novinari, zaštićeni su kao beli

medvedi (retke životinje) u svim demokratskim društvima. Upravo su ti novinari prva linija fronta vodećih svetskih kriminalaca. Ono što su nekada bile plaćene ubice, danas su postali novinari koji lažnim informacijama mogu da ubiju skoro svakog čoveka. Kompromitovati nevinog čoveka i oduzeti mu dostojanstvo ravno je činu ubistva, jer čovek bez dostojanstva nije čovek. Dostojanstvo je u stvari Božje obličje koje čovek ima u sebi i koje bi trebao da unapređuje i razvija. Bića koja nemaju Božje obličje i ne razvijaju ga jesu životinje, koje obično nazivamo “stokom”. Sa stokom se lako može manipulirati, baš kao i sa “slepcom” koji ne zna za istinitu informaciju. Na jeziku Biblije, reč “glup čovek” (hebrejski “baar”) potiče od reči “stoka” (hebrejski “beir”).

Koliko je velika sprega između savremenih svetskih novinara i vodećih kriminalaca, svedoči činjenica da svaki politički ili neki drugi suparnik svetskoj demokratskoj eliti može u svakom trenutku da bude ubijen, a da mediji objave da je poginuo u saobraćajnoj nesreći ili “nesrećnim slučajem”. Savremeni čovek toliko veruje medijima, da će veoma retki posumnjati u novinarske laži.

Činjenica je da je ceo savremeni svet stavljen pod kontrolu istog svetskog centra laži kojeg

čine ujedinjeni svetski kriminalci. Informacije koje se objavljuju iz tog centra, preko nekoliko najpoznatijih svetskih novinskih agencija, objavljuju svi svetski mediji. Lokalni mediji su vrlo dobro upoznati kakve informacije smeju da objavljuju i koje koncepte smeju da promovišu, tako da danas imamo da su svi značajniji svetski mediji potpuno pod kontrolom male grupe najokorelijih kriminalaca i okultista (o kojima smo više govorili u našoj knjizi “Ko vlada svetom”). Tako imamo da se najnemoralniji ljudi, kao što su ubice, prostitutke, satanisti, pedofili, narkomani, homoseksualci, dileri droge i njima slični veličaju u svim svetskim medijima i tako postaju idoli novim generacijama. Takođe, najveći ratni zločinci iz istorije, koju su do pre nekoliko godina bili na stubu srama, danas su postali “velikani” i “veliki borci za ljudska prava i demokratiju”. U isto vreme, svi koji se usude da brane svoje bližnje i svoj narod od fizičkog i duhovnog genocida ujedinjениh svetskih satanista bivaju gonjeni kao divlje zveri, hapšeni, satanizovani preko medija ili ginu u atentatima koji se prikazuju kao “nesrećni slučajevi”.

Zakonom o obaveznom ateističkom i sekularnom obrazovanju, koji je usklađen u celom demokratskom svetu, nastavlja se satanizacija i zaglupljivanje čitavih generacija. Lišeni rodi-

teljske ljubavi, vaspitanja i elementarnog znanja o životu, mladi naraštaji dospevaju u kandže ateističkih učitelja, nastavnika i profesora koji kao veliki robovi demokratskog sistema pristaju na svaki destruktivan oblik nastavnog plana i programa samo da bi zadržali svoj posao, bednu platu i neki lažni status u društvu. Stravičnom nedisciplinom u školama i ogromnom količinom nepotrebnih i lažnih informacija kojima se mlade generacije zapljuskuju, stvara se divlji i neobuzdan naraštaj sa kojim je moguće manipulirati na svaki mogući način. “Najbolji đaci” takvih “obrazovnih institucija” postaju glavni promoteri demokratije i satanizma u svojim državama, a međunarodna zajednica na poseban način brine o njima, obezbeđuje im stipendije, veliča ih u medijima i svima pokazuje “ko su najuspešniji, najnapredniji i najsrećniji ljudi u društvu”.

Jedna od glavnih svrha teokratije je da spreči širenje lažnih informacija i satanizaciju društva. Zakoni teokratske države, po pitanju širenja informacija, uspostavljaju se na način da se ne dopusti da ljudi postanu slepci i stoka, već da budu slobodni i napredni, i da se razvijanjem Božjeg obličja u sebi osposobe za najuzvišeniju misiju koja će ih učiniti bogatim i srećnim - misiju stvaranja prijatelja i dobrih ljudi. To u praksi znači da je u teokratskom društvu nedo-

pustivo da duhovno slepe i nemoralne osobe vaspitavaju decu i kontrolišu sistem obrazovanja i medije, kao što je to slučaj u demokratskim društvima. Promovisanje lažnih informacija se u teokratkoj državi sankcioniše na sve načine, uključujući i smrtnu kaznu, u zavisnosti od stepena destruktivnosti objavljene lažne informacije.

Važno je istaći da postoje dve glavne grupe lažnih informacija koje se agresivno promovišu u savremenim demokratskim društvima preko medija i sistema obrazovanja:

- lažno prikazivanje da ovaj svet nema Tvorca (najvažnija laž demokratije)
- lažno prikazivanje da je destrukcija pozitivna ili u celini, ili u “malim količinama” (ova laž proizilazi iz prethodne)

Najvažnija laž demokratije

Sve što je stvoreno ima svrhu svog postojanja. Na primer, automobil ima svrhu i smisao svog postojanja, baš zato što je stvoren. Njegovu svrhu određuje konstruktor automobila (ili tvorac automobila). Sve što je vezano za automobil, a u skladu je sa **svrhom** njegovog stvaranja, označava se kao “dobro”, a ono što nije u skladu sa svrhom označava se kao “zlo”. Svrha stvaranja automobila jeste da se čovek brže

i lakše preveze sa jednog mesta na drugo. Ako se automobil koristi u tu svrhu, onda je to nešto što je “dobro”. Ako bi se automobil koristio da se gaze ljudi na ulici, onda bi to bilo suprotno svrsi njegovog stvaranja i označilo bi se kao “zlo”. U isto vreme, konstruktor automobila je upostavio zakone po kojima bi automobil najbolje mogao da ostvari svrhu svog postojanja (kako da se održava, koje gorivo i ulje treba da koristi itd).

Na sličan način, ako je čovek stvoreno biće, onda je njegov Tvorac odredio svrhu i smisao njegovog postojanja i života. Sve ono što bi radio u životu, a što bi bilo u skladu sa svrhom svog postojanja označilo bi se kao “dobro”, a ono suprotno kao “zlo”. Međutim, ako nema Tvorca i ako je čovek nastao slučajno u svemiru, onda čovekov život nema svrhu i smisao, pa prema tome ne postoje kategorije kao što su “dobro” i “zlo”. Bez postojanja svrhe i smisla, sve vrednosti u životu postaju subjektivne i podložne hiru pojedinca. Moralnost postaje stvar dogovora i glasanja, a može i da se odbaci ako ne služi nečijem trenutnom cilju. Upravo iz takvog stava proizilazi savremena životna filozofija savremenog čoveka u demokratskim društvima: “Ukoliko ćeš sa tim imati trenutnu korist ili zadovoljstvo, učini to.”

Činjenica je da postoji ogroman broj naučnih informacija i logičkih primera koji dokazuju da postoji Tvorac i da je čovek stvoren sa svrhom i smislom.⁵ Svrha čovekovog postojanja je da učestvuje sa svojim Tvorcem u velikoj misiji stvaranja dobrih ljudi, i jedino kroz tu misiju čovek može doživeti sreću i puninu radosti u životu.

Koliko je istinita informacija važna za čovekovu sudbinu, svedoči primer najpoznatijeg svetuskog ateiste, osobe poznate pod nadimcima: “ikona ateizma” i “šampion ateizma”. Dr Entoni Flu, autor brojnih ateističkih knjiga, susreo se na jednom predavanju sa dva pitanja, od kojih je na prvo znao da odgovori, dok je drugo izazvalo preokret u njegovom umu. Jedan religiozni naučnik ga je najpre upitao: “Gde je nastala ova knjiga?” Dr Flu je odgovorio: “U štampariji.” Usledio je prigovor osobe koja je postavila pitanje: “Knjiga sadrži informaciju, a informacija nastaje u umu pisca. Dakle, knjiga je nastala u umu pisca, da li se slažete?” “Da, slažem se”, odgovorio je Dr Flu.

A onda je usledilo drugo pitanje: “Ćelije svih živih organizama sadrže izuzetno složenu informaciju. Gde je nastala ta informacija?”

Dr Entoni Flu je ćutao. Nekoliko meseci je pokušavao da pobjegne od jasnog zaključka na

koji ga je navodilo ovo pitanje. Na kraju, najpoznatiji svetski ateista je izašao pred kamere i priznao: “Suočen sa jasnim činjenicama, moram da priznam da postoji Tvorac.”⁶

Upravo tako - izuzetno složena informacija u ćelijama svih živih organizama nije mogla da nastane slučajno, već je morala da nastane u nečijem umu. Ozbiljni naučnici nemaju dileme o kom se Umu radi.

Međutim, postojanje Tvorca ukazuje na postojanje svrhe i smisla čovekovog postojanja, a samim tim i na kategorije “dobra” i “zla” koje je Tvorac definisao. Zato se savremeni mediji i sistem obrazovanja u demokratskim društvima iz sve snage upinju da dokažu da je svet nastao slučajno, jer onda čovekov život nema smisao, i ne postoje tačno definisane kategorije dobra i zla. Teorija evolucije, nastanak svemira i čoveka od velike eksplozije (Velikog praska), razvoj od majmuna do čoveka, milijarde godina evolucije svemira, planete Zemlje i čoveka, jesu glavne slike svih medija i “obrazovnih” programa u demokratskim društvima. Na taj način se ljudski umovi oblikuju da veruju da ne postoje apsolutna moralna načela i prihvata se moralni relativizam. U isto vreme, priprema se put za drugu grupu laži koja se kao lavina obrušava na savremeno čovečanstvo. Novinski

naslovi i udarna “naučna” otkrića demokratije uzvikuju:

“Istraživanja pokazuju da su homoseksualci bolji roditelji od heteroseksualaca (bračnog para muško-žensko)!”

“Konzumiranje marihuane i drugih droga u malim količinama je blagotvorno i zdravo!”

“Vodeći umovi sveta su konzumirali neku vrstu droge koja ih je dovela do uspeha!”

“Studenti koji češće menjaju seksualne partnere manje su podložni stresu!”

“Religiozni roditelji sa puno dece mnogo češće zlostavljaju svoju decu!” itd, itd.

Naučnici, političari i novinari koji se naročito istaknu u promociji slučajnog (evolucionog) nastanka čoveka i svemira, “dokazivanju” da čovekov život nema svrhu i da je uživanje u destrukciji najbolji izbor za čoveka, bivaju nagrađeni najvećim odlikovanjima svetskih država i vlada, kao i svetske “naučne” zajednice.

Vrlo je interesantno da su navodne teorije Velikog praska, nestanka dinosaurususa zbog udara asteroida, teorija osunčavanja i druge ateističke teorije zasnovane na evolucionizmu, u početku nailazile na podsmech i odbacivanje od samih ateista, ali kada je uočeno da nemaju nijedno

bolje objašnjenje, onda su ove lažne teorije postale naučna dogma - svete krave nauke.⁷

Koliko je evolucionizam i slučajan nastanak čoveka i svemira važan za funkcionisanje demokratije svedoči i nedavna rezolucija Evropske Unije o “opasnosti kreacionizma” (kreacionizam je naučni pravac koji naučno dokazuje postojanje Tvorca i autentičnost Biblije). Upućena je poruka svim vladama i akademijama nauka da se “ujedine” u borbi protiv ove “pseudo-nauke”.⁸

Dakle, u vreme kada se svet politički ujedinjuje na svim nivoima, i kada se isto dešava na polju religije, nastao je problem sa jednim konceptom - doslovnim biblijskim konceptom. Savremenom čoveku se sugeriše da prihvati bilo koji politički i religijski koncept - samo ne doslovni biblijski koncept. Razlog je jasan - doslovni biblijski koncept ukazuje na postojanje Tvorca, na svrhu i smisao života, i na moralne zakone koji su tačno definisani. U tom konceptu nema prostora za moralni relativizam i glasanje po pitanju šta je dobro, a šta zlo. Takav koncept ne dopušta manipulisanje ljudima i promovise potpuno drugačiji sistem vrednosti od onog koji se danas agresivno promovise u demokratskim društvima.

Važno je još jednom naglasiti da je informacija koju čovek dobija u najnižem uzrastu, najvažnija informacija u njegovom životu. Zato ne treba da čudi da su najpoznatiji svetski manipulatori izjavljivali: “Dajte nam dete do sedme godine, a vi posle sa njim radite šta hoćete.” Pravilna informacija je neophodna za opstanak jednog društva, jer od nje direktno zavisi čovekovo zdravlje, kao i zdravlje njegovih potomaka.

NIJEDNA BOLEST

Jedno od najboljih obećanja koje je Tvorac dao čoveku, jeste ono vezano za zdravlje. Naime, Tvorac je obećao da čovek neće bolovati od “nijedne bolesti”, ako bude živio po zakonima koje je On uspostavio.¹ Ne treba biti veliki medicinski stručnjak pa razumeti opravdanost jednog ovakvog obećanja. Ako odemo u prirodu, nećemo naići na bolesne životinje, osim u sredinama gde je čovek svojim štetnim uticajem izazvao pomor i uništenje.

Svima su nam poznati brojni slučajevi ljudi koji su živeli, ili još uvek žive, u prirodnom ambijentu, koji su fizički aktivni, konzumiraju prirodnu i zdravu hranu, udišu čist vazduh, okruženi su toplinom i ljubavlju svojih ukućana, i imaju dug životni vek bez ikakvih bolesti. Čovek je zaista stvoren da živi bez bolesti, a ako pogledamo koji su uzroci bolesti savremenih ljudi videćemo da su svi uzroci povezani sa čovekovim kršenjem prirodnih zakona. Drugim rečima, savremeni čovek je izabrao da sebe

truje i uništava. Statistički gledano, skoro 80% svih savremenih bolesti je uzrokovano od strane samo četiri štetna faktora:

- nezdrava ishrana
- nedovoljna fizička aktivnost
- pušenje duvana
- konzumiranje alkohola

Ostalih 20% uzroka bolesti uglavnom čine: infektivne bolesti, razni otrovi, upotreba vatrenog oružja, neadekvatno seksualno ponašanje, saobraćajne nesreće i konzumiranje ilegalnih droga (legalne droge su duvan, alkohol, kofein i dr).

Svrha zdravstvenih zakona u teokratiji jeste da se omogući ambijent za dostizanje ideala koji je čoveku dat - društvo bez ijedne bolesti. I dok se savremena demokratska društva hvale velikim brojem savremenih bolnica, bezbrojnim "lekovima", apotekama na svakom ćošku, ogromnim budžetima za zdravstveno osiguranje - što u stvari ukazuje da su takva društva teško bolesna, primena jednostavnih teokratskih zakona dovodi do toga da medicinski radnici nemaju koga da leče, već se njihov posao svodi na preventivu - savetovanje ljudi kako da zdravo žive i da nikada ne budu bolesni, dok bi se u retkim slučajevima oboljenja primenjivale prirodne metode izlečenja. Glavni medicinski

radnici u jednom ozbiljnom društvu bi trebali da budu roditelji, koji bi svojim primerom i kvalitetnim informacijama pozitivno delovali na svoju decu i usmeravali ih na put zdravlja.

U teokratskom državnom uređenju zakonom je zabranjena proizvodnja i distribucija bilo kakve vrste otrova čijim bi korišćenjem mogla da se izazove bolest i smrt čoveka.² Oni koji bi se usudili da se bave takvim poslom bili bi adekvatno sankcionisani, u skladu sa potencijalnom štetom koju bi mogli da izazovu. To praktično znači da bi proizvodnja i distribucija vodećih uzročnika bolesti i smrti, kao što su nezdrava hrana, duvan, alkohol i dr, bilo najstrože zabranjeno. Zbog velike neinformisanosti savremenog čoveka, u nastavku ćemo reći nekoliko reči o gore navedenim vodećim faktorima koji uzrokuju najviše bolesti kod ljudi.

Nezdrava ishrana. Kompletan čovekov sistem za varenje predviđen je za konzumiranje biljaka - usna duplja, jačina želudačne kiseline, dužina creva i drugi čovekovi organi za varenje jesu organi biljojeda. Poznato je da su biljke jedini proizvođači hrane na planeti zemlji, dok su životinje i ljudi potrošači ili konzumenti. Jasna naučna istraživanja pokazuju da biljke sadrže sve hranljive materije koje su potrebne čoveku.³

U svom odvajanju od prirode čovek se potpuno okrenuo neprirodnom načinu ishrane. Biljke pune hranljivih sastojaka, čovek je počeo da prerađuje i da im oduzima hranljivu vrednost da bi stvorio proizvod koji može što duže da stoji na policama prodavnica. Tim prerađenim i osiromašenim proizvodima dodaju se veštački zaslađivači, pojačivači ukusa i konzervansi koji su najčešće veoma štetni i kancerogeni.⁴ Masovno konzumiranje takvih nezdravih i neprirodnih namirnica dovodi do eksplozije najrazličitijih bolesti širom sveta, tako da je nezdrava ishrana postala vodeći uzrok smrti u savremenom svetu.⁵

Idući korak dalje, čovek je počeo da uništava ogromne površine zemlje, koje su nekada bile pokrivene šumama, da bi stvorio nove pašnjake za stoku.⁶ Umesto da se hrani prvostepenom hranom (biljkama), dominantne namirnice na stolu savremenog čoveka jesu namirnice životinjskog porekla - ili prerađene biljke. Na taj način čovek ne samo da **ne** konzumira ono što je najzdravije, već uništava ogromne količine prvostepene hrane, jer je:

- za 1 kg svinjetine potrebno je 7 kg biljne hrane
- za 1 kg govedine potrebno je 4,9 kg biljne hrane

- za 1 kg piletine potrebno je 2,8 kg biljne hrane

- za 1 kg sira potrebno je 2,8 kg biljne hrane

- za 1 kg jaja potrebno je 2,7 kg biljne hrane⁷
(pod "biljnom hranom" se podrazumeva standardna hrana za stoku kao što su žitarice i soja)

Napomenimo da su biljke superiornije u odnosu na namirnice životinjskog porekla u svim aspektima - ne samo da se lakše i brže vare, nego su najbogatije svim hranljivim sastojcima.⁸

Danas je konzumiranje prerađene i nezdrave hrane postalo moda i stvar "napretka" jednog društva. Kada su nedavno pitali kineske seljake, da li dobro žive, ovi su odgovorili: "Živimo bolje nego nekada. Pre pet godina uopšte nismo jeli meso, a danas jedemo meso pet puta sedmično." Sa takvim načinom ishrane, odmah je naglo porastao i broj tumora i drugih, do tada nepoznatih bolesti kod Kineza.

Konzumiranje mesa u svetu je u periodu od 1950-1990. godine poraslo za 300%,⁹ a isto tako rapidno su porasle i sve vrste oboljenja. Vodeće bolesti od koje umiru ljudi u savremenom svetu jesu bolesti srca i krvnih sudova. Pošto znamo da je holesterol glavni uzročnik zakrečenja krvnih sudova, a da holesterola nema u biljkama, već samo u namirnicama životinjskog porekla, onda dolazimo do jasnog za-

ključka zašto su bolesti srca i krvnih sudova postali “ubica broj jedan u svetu”. Čovekov organizam nema potrebu za unosom holesterola pošto njegova jetra proizvodi holesterola koliko je potrebno. Postoje i drugi štetni aspekti prekomernog konzumiranja namirnica životinjskog porekla o čemu govore brojne studije i literatura.¹⁰

Situacija se dodatno pogoršava zbog nezasite želje vlasnika mesne industrije za što većim profitom. U toj trci za novcem životinje na farmama žive u nezdravim uslovima, oboljevaju od najrazličitijih bolesti, a činjenica da se 55% celokupne proizvodnje antibiotika u Americi ubrizgava životinjama na farmama ili im se sipa u hranu (do 1960. godine ovakva pojava je bila nepoznata),¹¹ govori dovoljno o trenutnom stanju u mesnoj industriji (primer Amerike je model onoga što se dešava u savremenom svetu).

Kao krajnji proizvod svega navedenog imamo velike supermarkete prepune mrtve, prerađene i nezdrave hrane, upakovane u lepu ambalažu kao i svaki drugi oblik prevare. Čak i biljna hrana koja se prodaje kao “prvostepena”, prošla je kroz višestruko prskanje najrazličitijim otrovima i genetsku modifikaciju u laboratorijama, tako da na našoj planeti polako potpuno išče-

zava ona hrana koja je u početku bila stvorena za čoveka. I tako je ono, što je trebalo da služi čoveku kao izvor energije i fizičke snage, postalo čovekov glavni izvor otrova i vodeći uzročnik bolesti i smrti.

Nedovoljna fizička aktivnost. Čovek je stvoren da živi i radi u prirodi. Fizički rad u prirodi je najzdravija fizička aktivnost za čoveka koja ga čini i mentalno zdravim. Nedovoljnom fizičkom aktivnošću čoveku propadaju svi organi, a naročito mišići, kosti i mozak. Čovekov mozak radi veoma otežano ako je telo preko dana sve vreme fizički neaktivno. Imuni sistem slabi ako nema fizičke aktivnosti, i svi drugi čovekovi potencijali se smanjuju. Jedan poznati psihijatar je izjavio: “Pacijenti koji dolaze da mi se žale da boluju od depresije žive samo u gradovima, a iz sela mi niko ne dolazi.”¹²

Glavna fizička aktivnost u savremenom gradskom načinu života jeste sport. Uglavnom je u pitanju neka vrsta takmičarskog sporta, a brojna naučna istraživanja jasno pokazuju kako takmičarski sport veoma štetno deluje na čovekov karakter. Ne samo da su oni koji se bave takmičarskim sportom skloniji prevari, nego su daleko više skloniji nasilju i seksualnom zlostavljanju u odnosu na one koji se ne bave ovakvim aktivnostima.¹³ “Sreća” koju doživljavaju

sportisti ne naliči sreći koju doživljavaju roditelji kada čine dobro svom detetu, niti je to sreća koju osećaju oni koji čine dobro svojim prijateljima. U pitanju je “sreća” koja veoma liči na “radost” krvoločnog ubice koji se raduje zato što je nekome razbio glavu, prosuo creva ili izlomio kosti.

Ono što dodatno podstiče savremenog čoveka na neaktivnost i mentalno propadanje jeste gledanje televizije. Istraživanja jasno pokazuju da gledanje televizije veoma negativno deluje na čovekov karakter. Na primer, u Južnoj Africi do 1975. godine nije bila uvedena televizija. U vremenskom rasponu od 30 godina **pre** nego što je televizija uvedena, stopa ubistava se smanjila za 7%. U periodu od 12 godina **posle** uvođenja televizije stopa ubistava je skočila 130%.¹⁴ Slične podatke imamo širom sveta.

Pušenje duvana. Duvanski dim sadrži više od 4000 otrovnih jedinjenja¹⁵ tako da predstavlja vodećeg izazivača raka u savremenom svetu.¹⁶ Svaki treći umrli čovek od raka oboleo je zbog pušenja duvana.¹⁷ Ova štetna aktivnost dovodi do stvaranja najmanje 17 oblika raka i bezbrojnih drugih oboljenja.¹⁸ Posle nezdrave ishrane i nedovoljne fizičke aktivnosti, pušenje duvana je vodeći uzročnik smrti u savremenom svetu.¹⁹

Alkohol. Konzumiranje alkohola spada u sam vrh aktivnosti koje dovode do bolesti i smrti čoveka. U svojoj beskonačnoj ludosti, savremeni čovek simulira procese truljenja i fermentacije iz debelog creva, stavljajući najbolje biljne plodove u veliku burad da se kvare i propadaju do stepena nepodnošljivog zaudaranja. Nakon toga tu odvratnu smesu “prerađuje” i pravi napitak koji ga čini još luđim i bolesnijim.

Koliko su alkoholni “napici” odvratni za miris, a ne samo za konzumiranje, svedoči primer moje devetogodišnje ćerke koju sam nedavno zamolio da prospe sadržaj boce viskija u WC šolju (jedan dobronamerni i neupućeni poznanik mi je poklonio bocu viskija kada je prvi put došao u goste kod mene). Ćerka me je pitala da li može da vidi šta ima u toj “lepoj boci” pre nego što je prospe. Dopustio sam joj. Kada je otvorila flašu i pomirisala, napravila je kiselo lice i prokomentarisala: “Kako ovo odvratno zaudara, sad ću da se isповraćam.” Dok je išla prema WC šolji da prospe sadržaj boce, čuo sam još jedan njen komentar: “WC šolja će sigurno da se isповraćá kad ovo prospem u nju.”

Jedna od najvećih laži u savremenoj medicinskoj nauci jeste laž da je “alkohol koristan ako se konzumira u malim količinama”. Pošto zva-

ničnu medicinu kontrolišu isti oni koji kontrolišu politiku, ekonomiju, medije i skoro sve ostalo u ovom svetu, ne treba da čudi što jasna i sveobuhvatna naučna istraživanja o štetnosti alkohola u najmanjim količinama nisu dospela do širokog auditorijuma. Navešćemo podatke samo nekoliko od tih brojnih istraživanja:

- Utvrđeno je da mala upotreba alkohola slabi čovekov imuni sistem. Sposobnost tela da se bori sa bakterijama i virusima se smanjuje za 67% nakon konzumiranja samo dva alkoholna pića (pod alkoholnim pićem se podrazumeva čašica žestokog pića, čaša vina ili flaša piva).²⁰

- Kod mlađih osoba (starosti 16-40 godina), nakon popijenih dva do tri pića, u narednih 24 sata povećava se verovatnoća od šloga za 6 puta kod muškaraca, i 7,8 puta kod žena, u odnosu na osobe koje uopšte ne piju alkohol.²¹

- Ostale bolesti i problemi izazvane umerenim konzumiranjem alkohola (dva do tri pića sedmično): visok krvni pritisak, samoubistvo, rak dojke, rak debelog creva, menstrualni bol, osteoporoz, gojaznost, gastritis, giht, hronični zamor, cerebralna atrofija, fetalni alkoholni sindrom, leukemija kod potomstva, nesrećni slučajevi, potenciranje velike upotrebe alkohola, smanjenje procesa rasuđivanja, predviđanja, moralnog razmišljanja i dr.²²

Mogli bismo još dugo da iznosimo činjenice o štetnosti ovih i drugih otrova kojima savremeni čovek uništava svoje zdravlje, ali verujemo da je ovo dovoljno da skrene pažnju čitaocu na ono najvažnije. Za više informacija može se konsultovati preporučena literatura na kraju knjige.

Zdravstveno osiguranje

Da bi se sačuvalo zdravlje stanovnika jedne države, potrebno je doneti i sporovoditi zakone koji bi sankcionisali sve oblike širenja bolesti, a u isto vreme podsticali ljude da čuvaju i unapređuju svoje zdravlje. Očuvanje zdravlja moguće je sprovesti obezbeđivanjem dva neophodna uslova:

- pravilna informisanost stanovništva
- preuzimanje odgovornosti

Ozbiljna država bi morala da obezbedi da ljudi budu kvalitetno informisani o tome šta je zdravo za čoveka i kako sačuvati zdravlje. Glavni prenosioci ovih informacija bi trebali da budu roditelji, a zatim i svi ostali. Sistem obrazovanja i mediji bi takođe morali da budu u funkciji ovog uzvišenog cilja, a svaki oblik širenja dezinformacije trebao bi da bude adekvatno sankcionisan.

Ono što je takođe veoma važno, jeste preuzimanje odgovornosti. To znači da muž ili glava porodice preuzima odgovornost za zdravstveno stanje svoje porodice. On je već preuzeo odgovornost kada je izabrao da bude slobodan čovek, a kao osoba koja je osposobljena za ulazak u brak on preuzima zdravstvenu odgovornost prilikom odabira bračnog druga. Zdravlje njegove supruge će direktno uticati i na njegovo zdravlje, kao i na zdravlje njegove dece. Ukoliko dođe do bilo kakve bolesti, glava porodice ima obavezu da obezbedi adekvatnu pomoć i lečenje, i da sanira sve posledice koje bi eventualno nastale kako bi porodica mogla da nastavi normalno da funkcioniše. Ako to nije u stanju da učini, dobiće staratelja koji će brinuti o njemu i njegovoj porodici (drugim rečima, postaće rob i radiće za drugoga).

Već smo videli da ljudi i drugi organizmi koji žive u prirodi i po prirodnim zakonima **nikada** ne oboljevaju, tako da je obećanje koje je Tvorac dao čoveku vezano za zdravlje zaista dostupno svakome.

Sa druge strane, u demokratskim društvima je svaki oblik manipulacije dozvoljen i legalizovan, tako da je ogroman broj ljudi teško bolestan. Stanje sa manipulacijom ljudi je toliko alarmantno, da je u najrazvijenijim demokratskim

društvima **loša medicinska usluga** postala **treći** vodeći izazivač smrti (nezdrava ishrana, nedovoljna fizička aktivnost, pušenje duvana i dr. **uzrokuju bolesti** zbog kojih nastupa smrt; vodeće bolesti zbog kojih **nastupa smrt** su bolesti srca i krvnih sudova, i rak, a sledeća “bolest” koja izaziva najviše smrti je loša medicinska usluga - vidi tabelu dole).

Vodeći uzroci smrti

Uzrok smrti	Broj smrtnih slučajeva
- Srčana oboljenja	710.760
- Rak (maligne neoplazme)	553.091
- Medicinska nega	225.400
- Šlog (cerebrovaskularno oboljenje)	167.661
- Hronična oboljenja donjih disajnih puteva	122.009
- Nesrećni slučajevi	97.900
- Dijabetes melitus	69.301
- Grip i upala pluća	65.313
- Alchajmerova bolest	49.558

Smrt zdravstvenom negom

Broj Amerikanaca koji godišnje umru od:

- Davanje pogrešnih lekova	7.400
- Nepotrebna operacija	12.000
- Druge sprečive greške u bolnicama	20.000
- Infekcije dobijene u bolnicama	80.000
- Štetni efekti lekova	106.000

(U gornjim tabelama su dati podaci iz SAD, koji predstavljaju trend u savremenom svetu.)

Dr Edgar Berman, savetnik američkog predsednika za medicinska pitanja i vanredni profesor na medicinskom fakultetu “John Hopkins”, izrekao je neke potresne informacije:

“Barem oko 200.000 doktora koji se danas bave medicinom u Americi (ili 80% svih doktora) su nesposobni... Procenjujem da su barem 10% od ovih zapravo korumpirane varalice... Na žalost, samo mali postotak - sigurno manji od 15% - su inteligentni, vredni, saosećajni i moralni lekari.”²³

“Trka za novcem se pokazuje i u statistici. Imamo oko 1.500.000 nepotrebnih vađenja krajnika godišnje. Nekih 14.000 - 16.000 ljudi umre svake godine zbog 2.000.000 - 3.000.000 obavljenih nepotrebnih operacija. A samo Bog zna koliko stotina hiljada komplikacija je još bilo.”²⁴

“U zadnjih 50 godina doktori su skrivili više infekcija, sakaćenja i patnje nego sve nesreće prouzrokovane motornim vozilima.”²⁵

“Studije sa univerziteta Kornel i Jejl pokazale su da je 1.250.000 ljudi svake godine smešteno u bolnice zbog lekova koje su dobili na recept. Čak i u bolnici niste sigurni. Naše bolnice, čak i one najbolje, ‘proizvode’ 5.000.000 slučajeva bolesti svake godine.”²⁶

Da bi se nastavilo sa još većim zdravstvenim sakaćenjem i manipulisanjem, demokratske vlasti su uvele “zdravstveno osiguranje” svojih građana. Primenjen je metod koji su koristili nemoralni sveštenici u Srednjem veku, kada su manipulisali narodom na polju religije. Oni su nudili naivnom narodu da može da upražnjava sve oblike nemoralna i greha, ali da ako plate “religijsko osiguranje”, svi njihovi gresi će navodno biti oprošteni. Tako su ovi “sveštenici” imali cenovnik po kojem su ljudi mogli da plate za sve svoje grehe koje su počinili u prošlosti, kao i za one koje će počiniti u budućnosti. Takođe, mogli su da plate i za grehe svojih živih i mrtvih rođaka. Doslovno, mogli su da plate za svačiji greh, bez obzira koliko on strašan bio. Na taj način su naivni ljudi mislili da su oslobođeni svake odgovornosti i živeli su nemoralno i destruktivno, što je drastično smanjivalo kvalitet njihovog života, dok su se nemoralni sveštenici bogatili i još više manipulisali ljudima. Ljudi su u isto vreme verovali da će na taj način “izbeći pakao” koji Bog za njih navodno priprema.

Savremeni demokratski sistem “zdravstvenog osiguranja” je verna kopija nekadašnjeg “religijskog osiguranja”. Ljudima se danas nudi da žive kako kod žele, da upražnjavaju sve oblike nezdravog ponašanja, čak se i podstiču u tome,

a oni koji najviše uništavaju svoje zdravlje veličaju se kao osobe koje se “najbolje zabavljaju” i “najviše uživaju u životu”. Zauzvrat, od ljudi se traži da plaćaju “zdravstveno osiguranje”, a obećava im se da će u slučaju bolesti imati “besplatno lečenje”.

I kao što su u Srednjem veku, ljudi koji su prihvatili “religijsko osiguranje” od svog života pravili pakao jer su upražnjavali sve oblike nemoralnog ponašanja, tako i savremeni čovek u demokratskim društvima biva podstican na sve oblike nezdravog načina života, tako da od svog života pravi pakao koji dostiže vrhunac kada dospe u savremene bolnice. Tamo ga dočekuju “eksperti” koji imaju tačno utvrđene “metode lečenja” za svaku bolest - metode koje je odredila farmaceutska mafija. Željni novca i karijere, ovi “eksperti” vremenom potpuno oguglaju na ljudsku bol i patnju i postaju slepi izvršioци želja svojih pretpostavljenih - a to je manipulacija i uništenje čoveka.

Kako se broj bolesnih ljudi u demokratskim društvima stalno povećava, tako poskupljuje i “zdravstveno osiguranje”. Kada narod dovoljno oboli i propadne, i postane potpuno bespomoćan, onda će biti ukinut ovaj postojeći sistem “zdravstvene zaštite”, a narod će biti prepušten sam sebi, kao što je to slučaj sa narodi-

mo u gladnoj Africi gde 5% ljudi živi u izobilju, a 95% ljudi bukvalno umire od gladi, potpuno osiromašen i bez skoro ikakve mogućnosti da bilo šta preduzme.

Ujedinjeni svetski kriminalci i ubice čak i ovu ljudsku patnju, koju su upravo oni izazvali, koriste za svoju promociju, pa povremeno odnesu neku mrvicu hrane tim jadnim ljudima i slikaju se za svoje medije kao “dobrotvori”, da bi što brže i bolje i preostali deo svetske populacije doveli u to jadro stanje.

Zakoni teokratske države, vezano za zdravstvenu zaštitu, upravo imaju za cilj da spreče propast stanovništva svoje države i da omogućе njegov zdravstveni i svaki drugi napredak. Zato su zakonom muževima data velika ovlašćenja, ali se od njih traži i velika odgovornost.

Kada smo govorili o zakonima o porodici, videli smo da sinovi i kćeri ne mogu da se žene i udaju bez dozvole svojih roditelja (koji su slobodni) ili staratelja (ako im roditelji nisu slobodni). U demokratiji to nije slučaj. Demokratski zakoni dozvoljavaju svakome da sa svakim ulazi u polne odnose, a ako dođe do rađanja bolesnog deteta, ili ako roditelji napuste dete, demokratska država “preuzima brigu” o tom detetu. Kakva je briga napuštene dece u demokratskim društvima ne treba da govori-

mo, jer je u pitanju sramota najgoreg ranga, kako od uslova u kojima ta deca žive, tako do uslova pod kojima zaposleni u tim ustanovama rade.

Takođe, zakoni demokratskih država dozvoljavaju ubistvo nerođene dece ili abortus. Ne treba biti mnogo informisan pa shvatiti da se u demokratiji dozvoljavaju, i čak promovišu, svi oblici uništenja čovekovog zdravlja i ubijanja ljudi.

U svetlu strašnih posledica prihvatanja demokratije i njenih zakona vezano za porodicu, ne treba da čudi što je u teokratskom društvu uvedena smrtna kazna za kurvarstvo. Drugim rečima, osobe koje bez dozvole roditelja ili staratelja ulaze u polne odnose, dakle, ne poštuju instituciju braka, bivaju kažnjeni smrtnom kaznom. Svako ko je razuman lako će uočiti da je posledica kurvarstva smrt - tako što se ili nerođena deca ubijaju putem abortusa, ili se rođena deca prepuštaju na milost i nemilost destruktivnom demokratskom sistemu obrazovanja i "brizi" države, i tako od njih nastaju pravi satanisti - nemilosrdni i bezobzirni ljudi koji su spremni da počine svaki oblik zločina i kriminala zarad sticanja novca i karijere u ovom svetu.

Poveriti na čuvanje novac kriminalcima, neradnicima i razbojnicima je prava katastrofa, ali poveriti nečije zdravlje kurvarima i neradnicima, to je mnogo veća katastrofa. Ako se nemo-ralnom čoveku dopusti da radi šta želi (kao što je to dopušteno u demokratiji), on će najpre uništiti svoje zdravlje i pod dejstvom raznih droga koje su dostupne na tržištu postaće prava tempirana bomba gde god se pojavi. Da li će ubiti nekoga zbog malo novca koliko mu je potrebno za flašu alkoholnog pića ili dozu heroina, ili će silovati nekoga, ili nešto treće, veoma je teško predvideti. Zakoni teokratije sprečavaju mogućnost da neko od sebe napravi ubicu, razbojnika i silovatelja. Kada se porodični odnosi i zakoni uspostave pravilno, onda se svi problemi brzo i lako rešavaju.

Teokratski zakoni vezano za zdravlje insistiraju na odgovornosti na nivou porodice. Zdrava porodica je rasadnik zdravih ljudi. Sa ovako postavljenim zakonima, ne samo da će svaki pojedinac paziti na svoje zdravlje, nego će paziti sa kim ulazi u brak, jer su posledice ulaska u brak sa bolesnom osobom katastrofalne. U teokratiji ne postoji “zdravstveno osiguranje” već postoji “zdravstvena odgovornost”. Onaj ko narušava svoje zdravlje snosiće posledice svojih pogrešnih odluka. Ne samo da će u samom startu biti sankcionisan od strane glave

porodice, staratelja ili šire zajednice, nego će morati da snosi troškove svog lečenja ili eventualnog narušavanja tuđeg zdravlja.

To takođe znači da vozači motornih vozila snose odgovornost ako vozeći nekoga povrede. U teokratiji oni ne mogu da se “osiguraju” kao što je to moguće u demokratiji. Njihovo osiguranje jeste njihova odgovornost za svoje zdravlje i zdravlje drugih ljudi. U slučaju nesreće ili povrede, onaj koji je izazvao nesreću moraće da plati sve troškove štete koju je izazvao.

Nemoguće je u jednoj knjizi opisati sve strahote demokratskih zakona vezano za zdravlje. Zakoni koje uspostavljaju kriminalci i najokorelije ubice, mogu samo da budu onakvi kakvi su i njihovi autori - ubilački. Na primer, čim se dete rodi, odmah mu se ubrizgava koktel otrovnih supstanci koje bi navodno trebale da štite dete od bolesti. U pitanju su mnogo hvaljene vakcine. Naivan i neinformisan narod uopšte ne zna šta sadrže vakcine, a veliki broj roditelja biva šokiran kada im posle vakcinacije dete postane paralizovano, oboli od neke teške bolesti ili umre. Možda samo da napomenemo da je autizam bio nepoznata bolest u svetu dok 1943. godine nije uvedena vakcina protiv velikog kašlja.²⁷ Ako znamo šta sadrže

vakcine, onda pojava ovakvih i drugih oboljenja i smrti ne treba da čudi.

Sadržaj vakcina.²⁸ Vakcina nastaje tako što laboratorijski tehničari uzimaju gnoj bolesnih životinja (krava, svinja i dr) i onda pokušavaju da ga “prečiste”, odnosno da stvore serum koji će sadržavati mrtve ili oslabljene viruse i bakterije. Da bi umrtvili ili oslabili ove izazivače teških bolesti, tehničari koriste različite vrste otrova. Na taj način nastaje vakcina koja se ubrizgava deci i odraslim ljudima. Medicinski “stručnjaci” će reći da ovi oslabljeni ili umrtvljeni virusi i bakterije, kada se ubrizgaju u telo čoveka u vidu vakcine, podstiču njegov imuni sistem da stvara antitela, tako da u slučaju da se osoba zaista zarazi nekom od bolesti protiv koje je vakcinisana, njegov imuni sistem će biti spreman i ojačan da pobedi uzročnika bolesti.

Ovakvo objašnjenje je više nego skandalozno, a dokaz za to su nebrojeni slučajevi najtežih oboljenja i smrti širom sveta nakon vakcinacije. Činjenica je da je zdravlje savremenog čoveka veoma narušeno nezdravim načinom života i da sve više ljudi i dece ne može da podnese “male količine otrova” koje navodno trebaju da podstaknu čovekov imuni sistem da “ojača” protiv neke bolesti. Istraživanja jasno pokazuju da tamo gde postoji higijena i čistoća, gde se

poštuju zakoni zdravlja, nema nikakvih epidemija i zaraza. Najbolji način da se svaki problem sa bolestima reši jeste uspostavljanje čistoće i higijene. Na žalost, studenti zvanične medicine nemaju u programima svojih fakulteta predmete kao što su higijena ili preventiva, a ako ih negde imaju, to su neki kratki i neozbiljni kursevi.

Važno je napomenuti da se trovanje vakcinama ne završava rođenjem, već traje skoro tokom celog života. U tabeli na sledećoj strani prikazan je program vakcinacije koji se sprovodi u jednoj evropskoj demokratskoj državi.²⁹ Ovaj vid narušavanja čovekovog zdravlja naziva se “imunizacija”, što bi ljude pogrešno moglo da navede na zaključak da se tim programom čovekov imuni sistem jača. Program je zakonski obavezan.

Ovakvim programom vakcinacije farmaceutska industrija zgrće ogroman novac, a bolesti najrazličitijih vrsta se šire kao epidemija. Ti isti oboleli ljudi zatim ponovo dolaze kod svojih “lekara” koji su ih vakcinisali da se leče i da plaćaju za lečenje (od bolesti koje su izazvane vakcinama).

Kada je 1976. godine u Americi pokušana da se progura epidemija svinjskog gripa, na osnovu smrti jednog vojnika u Nju Džersiju za koga

nikada nije dokazano da je umro od te bolesti, veliki broj ljudi je bio vakcinisan. U prvom nalletu vakcinacije došlo je do smrti 113 ljudi širom Amerike, a samo u Kaliforniji je 75 ljudi bilo paralizovano.³⁰ Ubrzo se prekinulo sa vakcinacijom, a veliki broj ljudi je tražio milionske

Program imunizacije

Kontinuirana imunizacija sprovodi se tokom cele godine. Kontinuirana imunizacija obavezno se sprovodi u svim područjima opštine, a prema utvrđenom kalendaru:

- odmah posle rođenja protiv tuberkuloze (BCG) i hepatitisa B (unutar 12-24 sata),
- sa navršnim jednim mesecom života protiv hepatitisa B,
- sa navršena dva meseca života protiv difterije, tetanusa, pertusisa, poliomijelitisa i hemofilus influence tip b,
- u četvrtom mesecu života protiv difterije, tetanusa, pertusisa, poliomijelitisa i hemofilus influence tip b,
- sa navršnih šest meseci života protiv difterije, tetanusa, pertusisa, poliomijelitisa i hepatitisa B,
- u dvanaestom mesecu života protiv morbila, rubeole i parotitisa,
- u osamnaestom mesecu života - revakcinacija protiv poliomijelitisa i hemofilus influence tip b,
- u petoj godini života - revakcinacija protiv difterije, tetanusa, pertusisa i poliomijelitisa,
- u šestoj godini života - revakcinacija protiv morbila, rubeole i parotitisa,
- u četrnaestoj godini - revakcinacija protiv difterije, tetanusa (dT pro adultis) i poliomijelitisa,
- u osamnaestoj godini života - revakcinacija protiv tetanusa.

odštete zbog stravičnih posledica narušavanja zdravlja. U vreme pisanja ove knjige, u svetu se sprovodi stravična kampanja navodne “pandemije” svinjskog gripa. Vladari svih zemalja naručuju vakcine u ogromnim količinama, a mediji nikada nisu bili tako ujedinjeni i pod kontrolom onih koji seju smrt po svetu. Naivan narod, kao “stoka koja se vodi na klanje”,³¹ čeka da stane u red za vakcinu i “spasi” se od “strašne epidemije”. Slične kampanje za vakcinaciju su sprovedene i u prošlosti (kao u slučaju “zaštite” od dečje paralize u Americi),³² ali nikada ovako agresivno i na svetskom nivou.

Svrha teokratskih zakona i teokratskog državnog uređenja jeste sprečavanje stravične manipulacije ljudima i širenja bolesti i smrti koji se danas čine zarad nečijeg bogaćenja ili uživanja u tuđoj nesreći.

Činjenica je da je biološko oružje mnogo efikasnije nego nuklearno ili konvencionalno, jer se njime uništavaju ljudi, dok infrastruktura (zgrade, mostovi i dr) ostaje sačuvana. Zvuči neverovatno, ali ako pogledamo na koji se način bolesti danas šire po celom svetu teško je oteti se zaključku da neko svesno radi na uništenju čovečanstva. Postoji termin - “održivi razvoj”, kojim se želi naglasiti da na planeti Zemlji živi previše ljudi i da je neminovno

smanjiti ljudsku populaciju - po nekim izjavama čak do jedne milijarde.³³ Na taj način će, navodno, biti dovoljno resursa za preostali deo ljudske vrste.

Da li se scenario “održivog razvoja” zaista primenjuje na današnjem čovečanstvu, možemo testirati na pitanju side. Tri grupe ljudi su odgovorne za skoro sve slučajeve side u svetu. U pitanju su homoseksualci, narkomani i oni koji menjaju partnere, kao što vidimo u donjoj tabeli.³⁴

Možemo uočiti da skoro 80% svih slučajeva side se javlja kod homoseksualaca i narkomana, dok čak oko 60% svih slučajeva se javlja kod homoseksualaca.

Poznato je da je do pre nekih 35 godina homoseksualizam smatran teškim psihijatrijskim poremećajem i bolešću, a onda je Udruženje američkih psihijatara skinulo ovu bolest sa liste psi-

Zastupljenost side u zavisnosti od načina života

- Homoseksualnost	54%
- Intravenozna upotreba droga	27%
- Homoseksualnost i intravenozna upotreba droga . .	5%
- Heteroseksualnost	11%
- Novorođenčad	1%
- Transfuzija	1%
- Hemofiličari	<1%

hijatrijskih bolesti i proglasilo je “normalnom pojavom”.³⁵ Taj zaključak je ubrzo prihvatila i Svetska zdravstvena organizacija, da bi danas u svetu postojale samo retke zemlje koje takvo tumačenje nisu odobrile.

Na prethodnoj tabeli vidimo da je homoseksualizam jedan od **opasnijih** oblika širenja smrti među ljudima. Ako bismo malo dublje ušli u analizu ove bolesti videli bismo da je homoseksualizam jedna od **najopasnijih** bolesti koja može da zahvati jedno društvo. Svako normalan može lako da zaključi da to što rade homoseksualci je suludo, bolesno i nenormalno, ali o kakvoj se bolesti radi možemo takođe videti na osnovu izveštaja ubistava koje počine homoseksualci. Svaki ubica zna da postoji nekoliko vitalnih tačaka na čovekovom telu koje, ako se povrede, može nastupiti smrt. Dovoljan je **jedan ili nekoliko** udaraca u neku od tih vitalnih tačaka da bi nastupila smrt, i većina ubistava je obično opisana na takav način. Međutim, istraživanja pokazuju da kada ubistvo izvrši homoseksualac, žrtva po pravilu pretrpi **veliki** broj teških udaraca, kao što je preko 35 udaraca nožem, kasapljenje i slično.³⁶

Pored perverznih “seksualnih zadovoljstava” u kojima uživaju, homoseksualci su poznati i po “zadovoljstvu” praznovanja najmorbidnijih i

najodvratnijih praznika. “Noć veštica” je poznat kao najveći praznik satanista, kada se na mnogim mestima u svetu prinose ljudske žrtve “u čast bogovima” (demonima). Naivni i zaglupljeni ljudi širom sveta ne mogu da veruju da je moguće da se takve stvari zaista dešavaju, a nestanak velikog broja dece,³⁷ naročito pred “Noć veštica” (31. oktobar uveče), prihvata se onako kako to mediji lažno prikazuju. Najveća proslava “Noći veštica” održava se u Los Anđelesu, u Santa Monika bulevaru u Zapadnom Holivudu, kada se na “proslavi” okupi preko pola miliona homoseksualaca i lezbejki obučenih u maske zombija, vukodlaka, veštica, čarobnjaka i drugih okultnih likova.

Kako izgledaju takozvane “gej parade” u najvećim centrima homoseksualizma, kao što je San Francisko, nemoguće je opisati ljudskim rečnikom jer to prevazilazi svaki oblik gadosti i perverzije, i nezamisliv je ljudskom umu. Slični su primeri zlostavljanja dece, koju danas mogu da usvajaju homoseksualci i lezbejke na osnovu usvojenih zakona u demokratskim društvima.³⁸

U teokratiji je za homoseksualizam, kao i slične pojave (kao što je sodomija - polni odnos sa životinjama, i dr) propisana smrtna kazna.³⁹ Sa druge strane, homoseksualni lobi je najmoćni-

ji lobi u demokratskim društvima i on kontroliše skoro sve političare, medije, policiju, vojsku i zakonodavna tela. Zato ne treba da čudi što je “demokratija” lepši naziv za “satanizam” koji sprovode najagresivniji promoteri ovog destruktivnog koncepta.

Zakoni teokratije sasecaju u korenu svaku pomisao na ovakav vid destrukcije, i brzo i efikasno eliminišu svaku mogućnost širenja smrti na ovakav način.

Ovde treba reći da se usled nezdravog i destruktivnog načina života rađaju deca sa određenim negativnim sklonostima. Neka deca imaju sklonost ka nekim bolestima, kao što su alkoholizam, srčana oboljenja i dr, dok se neka muška deca rađaju delimično isfeminizirana, a neka ženska deca delimično muškobanjasta. Važno je istaći da “sklonost ka bolesti” ne znači automatski i predodređenost da neko **mora** da oboli od određene bolesti. Lek za svaku lošu sklonost postoji, a to je razvijanje pozitivnih navika, tako da niko ne može imati opravdanje za svoj nemoralan i destruktivan život.

Ateisti će optužiti Boga da je kriv što dopušta da se rađaju deca sa određenim lošim sklonostima, ali bolje je da se deca i takva rađaju, pa da pobede loše sklonosti i ostvare puninu sreće i smisla života, nego da se nikada ne rode. Sva-

ko dete, i ono najbolesnije, je veliki izvor rado-
sti i sreće za roditelja, iako među zdravim i
pobožnim roditeljima takvi slučajevi ne posto-
je ili su veoma retki.

Zakoni zdravlja

Bog je u svom pisanom otkrivenju, naročito u
prvih pet knjiga Biblije, dao jasna, jednostavna
i razumljiva uputstva kako bi čovek trebao da
čuva i unapređuje svoje zdravlje. Dobro zdrav-
lje je jedan od pokazatelja da čovek ostvaruje
svrhu svog postojanja i da u svom životu usva-
ja zakone života koje mu Tvorac nudi. Takođe,
dobro zdravlje je jedan od dokaza da čovek
ima vezu sa svojim Tvorcem.

Prva zapovest koju je Tvorac dao čoveku veza-
no za zdravlje glasi: "Rađajte se i množite se."⁴⁰
Čovek je stvoren da živi okružen dobrim ljudi-
ma i zajedno sa svojim Tvorcem trebao bi da
učestvuje u najvećoj i najlepšoj misiji koja pos-
toji, a to je stvaranje dobrih ljudi. Samo oni koji
su okruženi dobrim ljudima i iskrenim prijate-
ljima mogu da pretenduju da budu zaista zdra-
vi. Samoća je najteže stanje u koje čovek može
da dospe i izvor najtežih bolesti, kao što je de-
presija. Ulaganje u porodicu i dobre ljude je
najisplativija investicija, kako na duhovnom
planu, tako i na materijalnom. Zato bi ozbiljan

čovjek trebao da ulaže u svoje zdravlje tako što će ulagati u stvaranje dobrih ljudi.

Sledeća zapovest vezana za čovekovo zdravlje, vezana je za ishranu. Pre pobune protiv Tvorca, čoveku je bilo dato da jede dve grupe namirnica:

- bilje koje nosi seme, i
- drveće koje nosi seme.⁴¹

Nakon pobune, čoveku je bilo uskraćeno da konzumira jednu posebnu vrstu ploda,⁴² pa mu je dodata još jedna grupa namirnica:

- bilje u polju.⁴³

U isto vreme, životinjama je dato da jedu **svo** zeleno bilje.⁴⁴

Ako analiziramo šta je čoveku bilo dato da jede u početku, lako možemo da zaključimo da su to bile biljke - ali ne **sve** biljke. Voće, povrće, žitarice i orašasti plodovi jesu biljke koje su bile date čoveku da jede. **Pre pobune**, čovek je očigledno konzumirao samo **plodove** biljaka "koje nose seme", a nakon pobune mu je još bilo dodato da konzumira biljke kod kojih se konzumira **koren, list i stablo** (šargarepa, luk, kupus i dr).

Zapazimo da je životinjama bilo dato da jedu **svo** zeleno bilje, dok su čoveku bile date samo određene grupe biljaka.

Nakon Potopa, kada je vegetacija bila uništena i kada je došlo do promene klimatskih uslova, tako da mnoge prepotopne biljke nisu mogle da egzistiraju i donose plod, čoveku je bilo dopušteno da u slučaju nedostatka biljne hrane može da konzumira meso životinja. Tekst kaže (Bog govori): “Dajem vam da jedete **sve** što se miče po zemlji. Sve vam to dajem da jedete kao što sam vam dao **svo** zeleno bilje.”⁴⁵

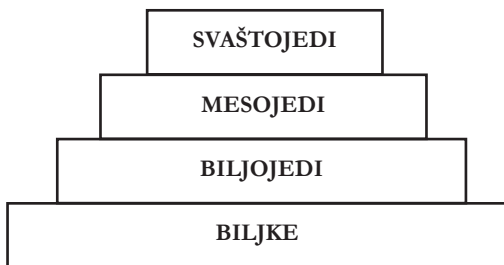
Pažljivim čitanjem teksta jasno se vidi na koji način je ljudima bilo dopušteno da jedu **svo** životinjsko meso - na isti način kao što im je bilo dopušteno da jedu **svo** bilje. Ljudi su već bili upoznati za podelu među biljkama, tako da su znali koje biljke mogu da jedu. Takođe, ljudi su pre Potopa znali za podelu među životinjama na “čiste” i “nečiste”.⁴⁶ Noje je u Barku uveo po par od svih kopnenih životinja, ali po sedmoro od čistih životinja.

Dakle, iz biblijskog teksta se jasno vidi da je i nakon Potopa biljna hrana zadržala status “prvostepene hrane” za čoveka, ali je bilo dopušteno i konzumiranje mesa, kao zamena za prvostepenu hranu u slučaju njenog nedostatka. Takođe, tekst jasno naglašava da **nije** doz-

voljeno konzumiranje mesa svih životinja, kao što ni sve biljke **nisu** za konzumaciju.

U daljem tekstu se detaljno objašnjava koje vrste mesa su dopuštene čoveku da konzumira, a naučna istraživanja na sjajan način potvrđuju biblijska uputstva o ishrani. Piramida ishrane pravi jasnu podjelu izvora hrane na biljke (kao jedine proizvođače hrane na planeti zemlji), biljojede, mesojede i svaštojede (vidi dijagram na dnu strane). I dok zvanična medicina dozvoljava konzumiranje svih vrsta mesa, biblijska uputstva se ograničavaju samo na prve dve stepenice piramide ishrane - biljke i biljojede, s tim da treba istaći da Tvorac u Bibliji dozvoljava konzumiranje mesa samo određenih životinja biljojeda i određenih riba.

Prema Njegovim rečima, čoveku je dozvoljeno da konzumira meso sledećih životinja:⁴⁷

PIRAMIDA ISHRANE

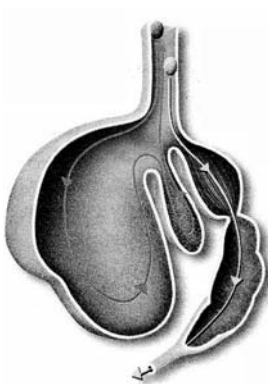
- meso životinja koje imaju razdvojene papke i preživaju (životinja mora da zadovoljava oba uslova da bi njeno meso bilo prihvatljivo za konzumiranje)

- meso ptica koje nisu grabljivice

- meso riba koje imaju krljušti i peraja (riba mora da zadovoljava oba uslova da bi njeno meso bilo prihvatljivo za konzumiranje)

Govoreći naučnim terminima, Bog je čoveku dao da jede meso ruminantnih biljojeda, koji su poznati po tome što imaju želudac sastavljen iz četiri komore u kojima se hrana na poseban način vari, preživa i pročišćava pre nego što uđe u creva i krvotok. Druge životinje imaju želudac sačinjen od samo jedne komore, nakon čega hrana odlazi u creva i krvotok. U isto vreme, ruminantni biljojedi spadaju u grupu arciodaktilnih životinja - koje su dobile ime po tome što imaju razdvojene papke (čiji je broj uvek paran) (vidi slike na sledećoj strani).

Tako imamo da “ruminantni arciodaktili” predstavlja ime za biljojedne životinje čije je meso Bog dozvolio ljudima za ishranu. U pitanju su životinje kao što su: krava, koza, ovca, jelen i dr. Od životinja čije meso nije dozvoljeno za ishranu, među onima koje se najviše koriste u ishrani savremenog bolesnog čoveka, najpoznatije su: svinja, konj, zec i dr.

Želudac ruminantnih biljojeda sastavljen je iz četiri komore: burag, mrežavac, listavac i sirište. Ne-ruminante životinje, kao što su konj, svinja ili zec, imaju želudac od jedne komore. Takav je slučaj i kod čoveka.⁴⁸

Razdvojeni papci jelena. Svaka polovina ima jednak broj papaka.

Jedno kopito konja (nije razdvojeno).

Klasifikacija vrsta u Bibliji može nekome, na prvi pogled, izledati nenaučna. Međutim, ona je zasnovana na fiziološkim i zdravstvenim kriterijumima koji i danas važe.⁴⁹

Poznato je da se koncentracija otrova u mesu životinja, zbog zagađenosti životne sredine, dramatično povećava kako se penjemo po piramidi ishrane. Najmanja koncentracija otrova je u mesu biljojeda, viša je u mesu mesojeda, a najviša u mesu svaštojeda. Primer povećanja koncentracije otrova kod životinja, najbolje se može videti u slučaju riba. Navešćemo jedan primer.

Jezero Klir u Kaliforniji je dva puta bilo prskano otrovom zvanim DDD za uništavanje štetnih insekata. Rezultati prskanja ovim insekticidom su prikazani u donjoj tabeli. Možemo zapaziti da je jezerska voda imala jedva приметne nivoe ovog otrova - 0,02 ppm ili 2 kapi otrova DDD-a na svakih 100 miliona kapi jezerske vode. Međutim, povećanje koncentracije otrova (ili biomagnifikacija) je prouzrokovalo drastični porast nivoa u tkivima organizama koji su

Biomagnifikacija DDD insekticida

Mesto uzimanja uzorka	Količina DDD-a (ppm)
- Jezerska voda	0,02
- Fitoplankton (koji živi u DDD kontaminiranoj vodi)	5
- Biljojedne ribe (jedu plankton)	40-300
- Ribe mesojedi (jedu biljojedne ribe)	više od 2500

U delovima na milion (ppm) u jezeru Klir, u Kaliforniji

živeli u jezeru. Koncentracija DDD-a u fitoplanktonu (biljkama) u jezeru je bila 5 ppm, što predstavlja 500 puta veću koncentraciju od one u jezerskoj vodi. Kod riba biljojeda bila je još veća, a kod riba mesojeda koncentracija DDD-a je bila 2.500 ppm - neverovatnih 125.000 puta više od koncentracije u vodi.⁵⁰

Prema Bibliji, ribe koje su dozvoljene za konzumaciju jesu: šaran, pastrmka, smuđ, štuka i dr (dakle, one koje imaju i krljušti i peraja), a u one koje nisu dozvoljene spadaju: som, jegulje, lignje i dr, kao i morski plodovi - rakovi, školjke i dr. Isto tako, među pticama čije je meso dozvoljeno za konzumaciju nalaze se: kokoška, ćurka, golub i dr.

Videli smo da je nezdrava ishrana vodeći uzročnik smrti u savremenom svetu. Zakoni teokratske države strogo zabranjuju konzumiranje mesa nečistih životinja, a kazne uključuju i onu najstrožu.⁵¹ Biblijski princip da svako treba da dobije "po delima svojim" jasno se vidi i po pitanju zdravstvenih zakona teokratije, jer oni koji proizvode i distribuiraju smrt - putem nezdrave hrane (u ovom slučaju nezdravog mesa), moraju da budu adekvatno sankcionisani.

Sledeća biblijska zapovest vezana za zdravlje odnosi se na zabranu gajenja biljaka koje su otrovne.⁵² U savremenom demokratskom svetu

je uzgajanje ovakvih biljaka dozvoljeno, a najviše uzgajane otrovne biljke među njima su mak, kafa i kakao.

Iz čaura maka se dobija opijum, čijom se preradom dobijaju neki od najopasnijih oblika droge, kao što je heroin.

Biljka kafa je još jedna od veoma štetnih biljaka koja se danas masovno konzumira. U kafi se nalazi najmanje 100 štetnih hemijskih sastojaka uključujući kofein, acetaldehid, sirćetnu kiselinu, amonijak, ugljenik-disulfid, katehol, etanol, metanol, naftalin, fenol, vodonik-sulfid, i dr. Kofein stimulise sve delove kore mozga. Smrtonosna doza je 10 grama, što predstavlja količinu koja se nalazi u oko 70 šolja kafe. Mnogi ljudi svakog dana uzimaju jednu desetinu ove smrtonosne doze, a čak i u jednoj šolji kafe vrebaju supstance koje ozbiljno i štetno menjaju hemiju tela. Žene koje piju samo jednu šolju kafe dnevno izložene su skoro tri puta većem riziku od dobijanja raka bešike u odnosu na žene koje ne piju kafu. Kod trinaest od četrnaest žena koje su pile sedam ili više šolja kafe dnevno tokom trudnoće, dolazilo je do pobačaja, fetalnih smrti ili mrtvorodenih beba. Povećan rizik za razne bolesti se javlja i kod muškaraca.

Kafa je glavni izvor kofeina koji se danas koristi u svetu, a nalazi se takođe i u koka-koli, crnom čaju i čokoladi.⁵³

Čokolada je priča za sebe, i kao i kafa, prepuna je otrovnih sastojaka. Teobromin iz čokolade je jedan od štetnih alkaloida koji prouzrokuju abnormalan rast žlezda, stimulaciju centralnog nervnog sistema, nesanicu, depresiju i nervozu. Poznato je da soli teobromina prouzrokuju nelagodnost u stomaku, rumenilo kože uz osećaj topline i opšti ili lokalizovani svrab.

Drugi otrovi, kao kofein i teofilin, koji se takođe nalaze u čokoladi, pojačavaju neželjene odlike njenog hemijskog sastava. U otrovne efekte teofilina spadaju nadraživanje stomaka, uz nelagodnost, mučninu i povraćanje, kao i stimulaciju nervnog sistema. Nedavno je otkriveno da čokolada izaziva uvećanje prostate kod muškaraca. Pošto je poznato da čvorovi u prostati, koji su slični tumorima u dojki, povećavaju rizik od raka, i treba sve učiniti kako bi se sprečio takav rast.

Sve vrste biljke kakao, od kojih se pravi čokolada, sadrže više tanina po šolji u odnosu na količinu u prosečnoj šolji crnog čaja. Tanin je povezan sa određenim vrstama raka sistema za varenje. Deca će verovatnije imati probleme sa mokrenjem u krevetu ako im se daje kakao.⁵⁴

Dakle, u teokratskoj državi su svi oblici proizvodnje i distribucije otrova kao namirnica za ljudsku ishranu najstrože zabranjeni i zakonski kažnjivi, uključujući i najtežu kaznu. U gornjem izlaganju smo spomenuli samo najpoznatije oblike otrova koji izazivaju bolest i smrt čoveka, a u literaturi se mogu naći informacije i o drugim popularnim oblicima otrova koje konzumira savremeni čovek.

Zdravlje i polni odnos

U nastavku ćemo izneti još dva zdravstvena aspekta koja su naročito povezana sa čovekovim zdravljem, a tiču se polnog odnosa.

Polna higijena muškarca. Poznato je da je rak materice najučestaliji rak kod žena. U okviru materice, rak grlića materice je najdominantniji. Međutim, istraživanja jasno pokazuju da postoje žene koje skoro nikada ne oboljevaju od ovakvog oblika raka.⁵⁵ To su žene čiji su muževi obavili cirkumciziju ili obrezanje (circum - okolo, cisio - rezanje). Slična je situacija i sa rakom penisa, koji je mnogo manje prisutan kod obrezanih muškaraca.⁵⁶

U slučaju neobrezanih muškaraca veoma je teško održavati pravilnu čistoću i higijenu polnog organa. Rezultat toga je pojava mnogih opasnih bakterija, među kojima se nalazi

Bacillus smegmatis, koji uzrokuje rak. Za vreme polnog odnosa, te bakterije se odlažu na grlić materice. Ako je sluzokoža grlića netaknuta i zdrava, neće biti štetnih posledica. Ako postoje razderotine, koje su vrlo česte posle svakog porođaja, te bakterije mogu prouzrokovati prilične smetnje - u obliku značajnih nadražaja. Budući da je svaki deo tela koji se izlaže suvišnom nadraživanju i trenju sklon stvaranju raka, sasvim je razumljivo zašto se rak grlića materice vrlo lako razvija kod žena čiji muževi nisu obrezani.

Koliko je čin obrezanja važan za zdravlje i higijenu kako žene, tako i muškarca, svedoči podatak da se u nekim zemljama skoro sva muška deca nakon rođenja obrezuju, a roditelji koji ne žele da im deca budu obrezana moraju da potpišu dokument da to ne žele, i da time na sebe preuzimaju odgovornost za zdravlje svog deteta.

Bog je čoveku zapovedio da se obrezanje vrši osmog dana nakon rođenja.⁵⁷ Nedavna naučna istraživanja otkrila su da je upravo to idealno vreme za ovaj čin, jer je tada najveća stopa zgrušavanja krvi tokom celog čovekovog života.⁵⁸ Takođe, produkcija određenih zaštitnih materija (kao što je imunoglobulin G) kod deteta je tada najveća, jer ga ono poseduje iz

krvi majke, a tada počinje i njegova sopstvena produkcija.⁵⁹

Činjenica je da ljudi nikada ne bi otkrili važnost obrezanja da im Tvorac to nije otkrio. Zato ne treba da čudi što je Bog čin obrezanja nazvao “znakom saveza”⁶⁰ između Njega i Njegovog naroda. Pošto istraživanja jasno pokazuju da je neobrezanje čin nehigijene koji izaziva smrt velikog broja ljudi (pre svega žena), ne treba da čudi što u teokratiji nije dozvoljeno da muškarci budu neobrezani. Čin neobrezanja se, prema zakonima teokratije, smatra činom izazivanja smrtnih posledica i na taj način se sankcioniše.⁶¹ (Podsetimo da su svi osnivači monoteizma - Avram, Mojsije, Isus, Muhamed - bili obrezani. Danas je čin obrezanja odraslih muškaraca bezbolan medicinski zahvat.)

Polna higijena žene. Pitanje menstrualnog ciklusa može da bude od velike važnosti za zdravlje žene. Jedna od zapovesti koje je Tvorac dao ljudima tiče se “polnog odvajanja” žene od muškarca u periodu od sedam dana,⁶² od kada ženi počne ciklus. Iako ciklus može da se završi ranije (na primer posle pet dana), žena bi trebala da bude odvojena od svog supruga tokom svih sedam dana (u tom periodu nije dozvoljeno imati polni odnos).

U slučaju da krvarenje tokom ciklusa traje duže nego obično (duže od sedam dana), žena bi nakon prestanka krvarenja trebala još sedam dana da bude nedostupna svom suprugu.⁶³

Takođe je važan period “polnog odvajanja” nakon porođaja. U slučaju rađanja muškog deteta taj period treba da bude najmanje 40 dana, a u slučaju rađanja ženskog deteta - 80 dana.⁶⁴

Možda će neinformisanom čoveku svi ovi zdravstveni zakoni i propisi izgledati nebitni i nepotrebni. Činjenica je da je savremeni čovek postao skoro potpuno nezainteresovan za svoje zdravlje, kao i za zdravlje svojih bližnjih, tako da su najteže bolesti postale čovekova svakodnevnicu, a smrt ljudi “normalna pojava” koja čoveka mnogo ne pogađa.

Najviše što jedno dete može da učini za svog roditelja jeste da bude zdravo i da roditelj vidi njegovu sreću i napredak. Jedan biblijski pisac je postavio pitanje: “Kako ću zahvaliti Bogu za sva dobra koja mi je učinio?” A onda je dao odgovor: “Uzeću čašu spasenja.”⁶⁵ Biranje puta kojim spašavamo ono što nam je Bog poverio, a to su život i zdravlje nas i naših bližnjih, jeste najveći oblik zahvalnosti koji možemo da uputimo našem nebeskom Ocu i najbolji način da ga obradujemo i usrećimo.

LJUBI BOGA SVOG

Voleti Boga znači živeti po Njegovim zakonima. Bog se čoveku otkriva preko prirode, preko savesti i preko Biblije. Bog je u čoveka utisnuo svoj zakon - zakon života, i čovek preko savesti može da zna šta je dobro, a šta zlo. Kao što smo rekli, “dobro” je kada čovek ostvaruje svrhu svog postojanja, a “zlo” je kada je čovek ne ostvaruje. Svrha čovekovog postojanja, još jednom da ponovimo, jeste da zajedno sa svojim Tvorcem učestvuje u misiji stvaranja dobrih ljudi, i sva čovekova sreća, napredak, karijera i budućnost povezana je sa ovom misijom. Tamo gde su dobri ljudi, postoji mir, prosperitet, ljubav i blagostanje svake vrste.

Naravno da je Božji zakon merilo dobrog čoveka. Jedino kroz prizmu Božjeg zakona možemo odrediti da li je neko dobar i da li ostvaruje svrhu svog postojanja.

Božji zakon je dat preko Mojsija, i zapisan je u prvih pet knjiga Biblije. Ceo zakon bi mogao da se sažme u dve zapovesti: 1) voli Boga, i 2)

voli čoveka. Zakon je zapisan pre 3500 godina kada je Bog formirao teokratsku državu na Zemlji i ušao u **savez** sa jednim narodom. Na osnovu uspostavljenog saveza između Boga i izraelskog naroda, obaveza naroda je bila da živi u skladu sa zakonom koji je Bog dao, a Bog je obećao da će čuvati narod od neprijateljski orijentisanih susednih neznabožackih naroda, da će obezbediti povoljne klimatske uslove za proizvodnju hrane, da će unaprediti zdravlje i na svaki način podsticati stvaranje dobrih ljudi. Tako je došlo do formiranja teokratske države Izrael (dobila ime po imenu jednog pretka ovog naroda). Takođe, Bog je obećao veliko materijalno blagostanje narodu u toj državi, ukoliko bude živeo u skladu sa Njegovim zakonom.

Istorija beleži neverovatne događaje na tlu države Izrael. Skoro svi značajniji istorijski događaji bili su direktno vezani sa ovom državom. Svi narodi tokom istorije, pa sve do danas, bez obzira koliko su bili upućeni u religiju i dešavanja u svetu, mogli su da primete da je narod Izraela, poznat kao “jevrejski narod”, jedan poseban narod. Bez obzira da li ga smatraju Božjim narodom ili narodom koji se suprotstavlja Bogu, teško je naći čoveka koji nije čuo za ovaj narod i nema stav u odnosu na njega.

Božji plan je bio da teokratska država Izrael bude videlo svim drugim državama i narodima u svetu, i da videvši kako Izrael napreduje u svakom pogledu i kako je u svemu bolji od drugih naroda, i drugi narodi požele da i oni uvedu Božje zakone, da uđu u **savez** sa Bogom i učestvuju sa Njim u velikoj misiji stvaranja dobrih ljudi.

Prema zakonima teokratske države, svaki čovek na Zemlji je mogao da dođe u Izrael, da izrazi želju da živi u toj državi prema zakonima koje je Tvorac dao, da uđe u **savez** sa Bogom i da postane deo Božjeg naroda. Takođe, ukoliko bi većina stanovnika teokratske države odbacila Božje zakone i počela da živi nemoralno, pojedinci koji bi živeli moralno mogli su da ostanu u **savezu** sa Bogom na individualnom nivou. Naravno da postoji velika razlika u kvalitetu života ukoliko se živi u teokratskoj državi (gde se poštuju Božji zakoni) ili u nekoj drugačije uređenoj državi gde se oni ne poštuju, ili se samo delimično poštuju.

Važno je istaći da su zakoni koje je Bog dao preko Mojsija pisani jednostavnim jezikom, baš kao i cela Biblija, i prvobitno su bili dati nepismenim jevrejskim pastirima. U vreme zapisivanja zakona, bilo je malo pismenih ljudi tako da se zakon čitao narodu javno u skupšti-

nama svake sedmice i na praznicima. I pored velike početne nepismenosti naroda, razumljivost i jednostavnost zakona je bila očigledna, tako da je teokratska država mogla sjajno da funkcioniše, sa tendencijom jačanja kako je narod postajao pismeniji i kako je u svemu napredovao.

Tekst zakona i ostalih knjiga Biblije bio je na poseban način čuvan od strane posebne grupe religioznih ljudi, tako da danas imamo potpuno sačuvan biblijski tekst bez ikakvih izmena.¹ Prepisivači Biblije ili “masoreti” su pažljivo prepisivali svaku reč Biblije, brojali slova i upoređivali tačnost kopije u odnosu na original do tačke fanatizma. Kada su nakon Drugog svet-skog rata u pećinama kod Mrtvog mora pronađeni čuveni Kumranski spisi, među njima su bile i najstarije kopije Biblije, koje su definitivno potvrdile da je tekst Biblije i Božjeg zakona koji danas imamo potpuno autentičan.

Voleti čoveka znači podsticati svaki njegov potencijal u smeru izgradnje čovekovog bića po Božjem obličju. Ulagati u čovekovo dobro i ostvarivanje svrhe njegovog postojanja jeste jedan od najviših oblika ljubavi prema čoveku. Ljubav prema čoveku se pokazuje i u slučaju da neko zastranjuje i krši Božje zakone ili zakone života. Principijelnost i odlučnost u strikt-

nom primenjivanju kaznenih mera i sankcionisanju svega onoga što širi bolest i smrt, takođe predstavlja vrstu izražavanja ljubavi prema čoveku i Bogu. Iz prakse je vrlo dobro poznato da roditelji koji su dopuštali svojoj deci da rade šta žele, na kraju su se susretali sa strašnim problemima - razuzdanom decom koja ih ne poštuju i koja postaju prokletstvo za porodicu. Sa druge strane, roditelji koji su vaspitavali svoju decu i učili ih radu i disciplini, i adekvatno sankcionisali njihovu neposlušnost, danas mogu da uživaju u dobroti i poštovanju od strane svoje dece koja napreduju u svemu što rade.

Ljubav prema Bogu izražava se ljubavlju prema čoveku, na već utvrđen način preko raznih zakona o kojima smo govorili i o kojima ćemo govoriti. Međutim, ljubav prema Bogu se izražava i poštovanjem Njegove ličnosti na način koji je On odredio. Za razliku od brojnih lažnih bogova koji se obožavaju u ovom svetu, poštovanje Boga se izražava kroz isticanje tri najvažnije osobine Njegovog Bića, a to su osobine koje ukazuju da je On: 1) Stvoritelj, 2) Izbavitelj, i 3) Spasitelj.

Isticanje ove tri osobine Božanskog Bića važno je iz dva razloga:

1) da čovek nikada ne zaboravi da je stvorenje (a ne bog) i da njegov život i kompletan napre-

dak u svemu što radi zavisi od povezanosti sa Izvorom Života - Tvorcem. Kršenjem zakona života koje je Tvorac uspostavio, čovek prekida svoju vezu sa Tvorcem i zapada u najrazličitije probleme čiji je cilj da podstaknu čoveka da se vrati na put života i zdravlja;

2) isticanjem ove tri osobine Božanskog Bića u svom životu, čovek postaje videlo drugim ljudima u ovom svetu i svetlost Božje istine koja bi mogla da privuče i druge ljude na put života.

U funkciji posebnog objavljivanja i isticanja svog karaktera čovečanstvu, Tvorac je uspostavio praznike čijim bi upražnjavanjem čovek stalno trebao da se podseća na ulogu Tvorca u ovom svetu kao Stvoritelja, Izbavitelja i Spasiatelja. Za tu svrhu, Tvorac je uspostavio tri grupe praznika:

- sedmični praznik
- prolećni praznici
- jesenji praznici

Sedmični praznik. Prema biblijskom računanju vremena, dani u sedmici nemaju imena, osim sedmog dana. Pošto je Tvorac stvorio ovaj svet za šest dana, a sedmi dan posvetio i uspostavio kao odmor i praznik, dani u sedmici se nazivaju prema danima Stvaranja: prvi

dan, drugi dan, treći dan itd.² Sedmi dan se zove “Šabat”, a njegovo ime ukazuje na mirovanje i odmor (koren reči “Šabat” je isti kao i koren hebrejskih glagola “ne raditi”, “sedeti” i dr). Sedmi dan u sedmici ili Šabat predstavlja praznik koji ukazuje na Boga kao **Stvoritelja**. Prema rečima samog Tvorca, obeležavanje ovog praznika predstavlja poseban **znak** povezanosti između Boga i čoveka.³

Pošto biblijsko računanje vremena podrazumeva da dan traje od zalaska do zalaska sunca, Šabat predstavlja vremenski period od petka uveče (od zalaska sunca) do subote uveče (do zalaska sunca) u terminima neznabožackog računanja vremena. Dakle, dani u sedmici su:

1. dan - od subote uveče do nedelje uveče,
2. dan - od nedelje uveče do ponedeljka uveče,
3. dan - od ponedeljka uveče do utorka uveče,
4. dan - od utorka uveče do srede uveče,
5. dan - od srede uveče do četvrtka uveče,
6. dan - od četvrtka uveče do petka uveče,
7. dan - Šabat - od petka uveče do subote uveče.

Dan pre Šabata smatra se “danom pripreme za Šabat”, kada se priprema jelo, sređuje kuća i sprema sve ostalo za obeležavanje jednog od najvećih praznika. Tokom Šabata se ne priprema hrana, ne rade se poslovi koji donose pro-

fit, izbegavaju se putovanja, jednom rečju čovek miruje, odmara i podseća se na veliko delo Stvaranja kada je Tvorac stvorio ovaj svet, uključujući i čoveka. Na Šabat se organizuju prigodna religijska predavanja, porodica je na okupu i cela atmosfera odiše zahvaljivanjem Bogu što nas je **stvorio** i što nam je dao velike mogućnosti, da možemo bez obzira na okolnosti, uspešno i kvalitetno da živimo.

Prolećni praznici. Praznici koji ukazuju na Boga kao Izbavitelja obeležavaju se svakog proleća. Centralni praznik u okviru grupe od četiri prolećna praznika jeste Praznik Pashe, koji predstavlja uspomenu na veliki događaj izbavljenja Božjeg naroda iz egipatskog ropstva (Pasha na hebrejskom jeziku znači “prolazak” i ukazuje na događaje kada je Bog prošao kroz Egipat i izbavio svoj narod).⁴ Pre oko 3500 godina Bog je na poseban natprirodan način uticao na egipatskog faraona da dopusti izraelskom narodu da napusti Egipat i ode u zemlju koja im je obećana - Obećanu Zemlju Izrael.

Iako je istorijski poznato da se ovaj događaj izbavljenja zaista desio, veoma je važno da se Božji narod svake godine, na dan izlaska iz Egipta, podseća na ovaj važan događaj.

Kada je Tvorac ulazio u savez sa svojim narodom i davao mu zakone na planini Sinaj, prve reči koje je izgovorio bile su: “Ja sam Bog tvoj koji sam te **izveo** iz zemlje egipatske, iz doma robovanja.”⁵ Ovim rečima je istaknuta veoma važna činjenica da je Bog Onaj koji ne samo da stvara čoveka, već se aktivno meša u njegov život i pruža mu ruku izbavljenja u svim njegovim nevoljama. Činjenica je da je čovek rob greha i zabluda, i da sva njegova patnja i bol proističu iz odvajanja od Izvora Života.

Praznik Pashe se obeležava 14. dana prvog meseca u godini, prema biblijskom računanju vremena. Prvi mesec u godini je onaj kada zri ječam, a to se dešava u martu ili aprilu. (Sazrevanje ječma diktira datume svih prolećnih i jesenjih praznika i ima važno teološko značenje.*)

Obeležavanja Pashe je veoma važno, a onima koji su sprečeni da je proslave **prvog** meseca u godini (iz opravdanih razloga) omogućeno je da 14. dana **drugog** meseca proslave Pashu.

Jesenji praznici. Jesenji praznici ukazuju na Boga kao Spasitelja koji će u skoroj budućnosti rešiti problem greha na planeti Zemlji, ob-

* Za više informacija o praznicima pogledati knjigu “Tajne Biblije”, odeljak “Božji praznici”, autor Aleksandar Medved, izdavač Metafizika, Beograd.

noviti Zemlju i uspostaviti uslove koji su postojali u početku, kada su stvoreni prvi ljudi. Jesenji praznici započinju prvog dana sedmog meseca u godini (prema biblijskom kalendaru), kada trube deset dana najavljuju centralni jesenji praznik - Dan očišćenja (ili Dan pomirenja),⁶ koji ukazuje na dan kada će se Bog na jedan poseban način umešati u tok ljudske istorije i zauvek očistiti Zemlju od greha i smrti, kao i svih onih koji izazivaju smrt. Za Dan Očišćenja, koji se obeležava 10. dana sedmog meseca određen je post, koji podrazumeva potpuno uzdržavanje od bilo kakvog jela i pića tokom tog dana.

U danima pred Dan očišćenja ljudi se pozivaju da se izmire sa svojim dužnicima, da odbace greh, da preispitaju svoj život i da spremni dočekaju ovaj praznik - dan kada će Bog definitivno uspostaviti red na Zemlji. Vreme u kojem sada živimo naziva se "vreme milosti", kada Bog poziva ljude da odbace zlo i destrukciju, a praznik Dan očišćenja ukazuje da postoji vreme "kraja vremena milosti" kada više neće biti mogućnosti da čovek promeni svoje odluke.

Pet dana nakon Dana očišćenja sledi najradosniji praznik, u trajanju od osam dana, koji ljudi provode u prirodi i u prirodnom ambijentu.⁷

Ovaj praznik ukazuje na život na obnovljenoj zemlji, koji će biti uspostavljen nakon događaja na koje ukazuje Dan očišćenja.

U vreme jesenjih praznika, svake sedme godine, svi robovi postaju slobodni. Te godine se zemlja ne obrađuje nego se jede ono što sama od sebe rodi (i ono od prethodne žetve).

Obaveza svih stanovnika teokratske države jeste da proslavljaju pomenute praznike i da na taj način pokažu da im je stalo do zajednice sa Bogom i do prihvatanja Njega onakvim kakav se On otkriva ovom svetu - kao Stvoritelj, Izba-vitelj i Spasitelj.

Naravno da je život u teokratskoj državi stvar ličnog izbora i svaki stanovnik takve države je slobodan da je napusti i da ode da živi tamo gde se ovi zakoni ne praznuju, nisu obavezni da se praznuju ili se praznuju neki drugi zakoni. Ali, oni koji izaberu da žive u teokratskoj državi, obavezni su da proslavljaju sve pomenute praznike. Nepoštovanje ovih praznika predstavlja jedan od najtežih oblika kršenja zakona za koji je predviđena najstroža kazna.

Ponovimo da svi navedeni praznici nisu obavezni da se praznuju u ne-teokratskim državama, ali sigurno je da svaki pojedinac koji obeležava i praznuje Božje praznike, gde god ži-

veo, uspostavlja jednu posebnu i čvrstu zajednicu sa Bogom i pokazuje da mu je stalo do Božjih principa i zakona, tako da je njegov status u Božjim očima na poseban način uzvišen.

Sa druge strane, glavni praznici u demokratskim društvima odnose se na obožavanje drevnog paganskog božanstva - boga Sunca, ili praznovanja događaja iz nacionalne istorije kada su pojedini narodi postali "slobodni", odnosno postali odvojeni od Boga, uspostavili demokratiju i krenuli putem propasti i destrukcije.

Skupština

Skupštine su mesta koja postoje u svim naseljenim mestima teokratske države u kojima se okupljaju slobodni muškarci iz nekoliko razloga:

- da bi rešavali svakodnevne probleme lokalne zajednice,
- da bi zajednički čitali i poučavali se iz Biblije,
- da bi se zajednički molili Bogu.

U teokratskoj državi bi svaka mesna zajednica imala svoju skupštinu. U skupštinama je dozvoljen pristup ženama i deci, s tim da žene sede fizički odvojeno od svojih muževa (obično žene sede na balkonu skupštine, a muškarci u

donjem delu; robovi mogu da prisustvuju zasjedanjima skupštine uz nadzor staratelja). U skupštini pravo glasa imaju samo slobodni muškarc.

Hram

U teokratskoj državi Izrael postojala je posebna građevina, zvana Hram, u kojoj se odvijala posebna služba svakoga dana i na praznike. Služba u Hramu je trebala na poseban, upečatljiv način, da ljudima približi Božji plan spasenja.

Hram je smeo da se podigne samo na mestu koje je Bog odredio, a to je brdo Morija u Jerusalimu.⁸ Takođe, služba je mogla da se obavlja isključivo u Hramu u Jerusalimu.

U slučaju kada bi neka druga država (ne Izrael) odlučila da uspostavi teokratiju, ne bi bilo potrebno (a ne bi ni smelo) da se uspostavlja Hram i služba u njemu. Dovoljno bi bilo da se usvoje svi ostali zakoni dati u Bibliji, jer je postojanje Hrama predviđeno isključivo za Jerusolim.

Sveštenici i drugo osoblje koje je radilo u Hramu nije moglo da ima nikakvo materijalno nasledstvo ili dodatni posao koji bi im donosio zaradu. Oni su imali kuće i manje komade

zemlje koje nisu mogli da prodaju niti iznajmljuju. Ostali stanovnici države imali su obavezu pred Bogom da dobrovoljno odvajaju deseti deo svojih prihoda (od plodova zemlje ili nekog drugog posla) i da daju sveštenicima za njihovo izdržavanje.⁹ Davanje “desetka” je bilo na dobrovoljnoj bazi, a Bog je obećao da će blagosloviti pojedince i ceo narod ako budu na takav način brinuli o sveštenicima i njihovim pomoćnicima koji vrše Božju službu.¹⁰

U slučaju da nema Hrama (kao što je to danas slučaj*), ili da država nije teokratska, ostaje obaveza svakog religioznog pojedinca da odvađa deseti deo od svoje zarade i da ga ulaže u “Božju službu”. To može da bude ulaganje u religiozne ljude koji druge podučavaju Božjim vrlinama, ulaganje u knjige i video materijale koji će ljudima približiti biblijske principe života, ulaganje u svoje ili nečije teološko obrazovanje, ili ulaganje u neki drugi vid duhovnog prosperiteta svoje šire zajednice.

Takođe, obaveza religioznih ljudi je da pomažu siromašnima izvan svoje porodice, prema trenutnim mogućnostima. Bog je obećao: “Ko poklanja siromahu, Bogu pozajmljuje, i Bog će mu platiti za dobro njegovo.”¹¹

* Hram u Jerusalimu je razoren 70. godine od strane Rimljana.

Teokratska država i drugi narodi

Po zakonima teokratske države, svaki čovek koji prihvati principe i zakone koje je Tvorac dao, trebao bi da živi u teokratskoj državi. Oni koji žive van teokratske države nazivaju se “neznabošcima”, jer ne znaju, ili neće da znaju za pravog Boga, i zato žive u državama gde se podstiče svaki oblik ropstva i manipulisanja ljudima, i gde je materijalizam dominantni sistem vrednosti, a briga o čoveku skoro da ne postoji.

Međutim, ako neki neznabožac želi da živi po Božjim zakonima i da se nastani u teokratskoj državi, to može jednostavno da učini. Dovoljno je da dođe u teokratsku državu i izrazi želju da živi u njoj po njenim zakonima. Tada je potrebno da uđe u savez sa Bogom na sledeći način:

- 1) da se obreže,
- 2) da se obredno okupa, i
- 3) da sveštenik prinese za njega žrtvu u Hramu.

Čin obrezanja predstavlja poseban čin **fizičke čistote** koji je Tvorac uspostavio za one koji žive u Njegovoj državi. Obredno kupanje predstavlja jednostavno uranjanje celog čoveka u vodu (u reci, jezeru, moru ili bazenu) i sim-

bolički predstavlja želju čoveka da bude **duhovno čist** - čist od svih oblika greha. Prinošenje žrtve ima svoju teološku poruku otkupa čovekovih greha. U teokratskoj državi koja nije Izrael, prinošenje žrtve ne bi bilo potrebno, jer nema Hrama.

Lažni oblici bogoslužjenja

Kao što smo rekli, u svojoj objavi ljudima na planini Sinaj, **prve reči** Tvorca su bile: “Ja sam Bog tvoj koji sam te izveo iz zemlje egipatske iz doma robovanja.”¹² Njegove **druge reči**, odmah nakon ovih prvih, bile su: “Nemoj imati drugih bogova osim mene.”¹³

Tokom istorije su brojni narodi obožavali različite bogove pod različitim imenima. Tvorac nas upozorava na opasnost i pravu pozadinu tih “bogova”. U pitanju je grupa stvorenih duhovnih bića - anđela, koji su u pobuni protiv Tvorca, baš kao i mnogi ljudi na Zemlji. Tvorac nas takođe informiše da su anđeli veoma moćna stvorenja, a pobunjeni anđeli (demoni) pokušavaju da se prikažu ljudima svih naroda i svih generacija kao “bogovi”. U tome su veoma uspešni, jer ljudi u svojoj nezainteresovanosti za duhovni napredak prihvataju lažne filozofske i religijske koncepte koji ih odvlače u još veću bedu i propast.

Demoni su u stanju da čine razna čuda i ljudi širom planete su tokom istorije, a i danas, bili fascinirani tim čudima. Pomeranje predmeta, pojavljivanje svetlećih objekata na raznim mestima i u različito vreme, neobični zvukovi, vatra koja ne nanosi opekotine, pojavljivanje umrlih ljudi u obliku duhova, mrtvi predmeti koji govore i plaču, neobična izlečenja, jesu neka od čuda koja čine demoni, a koje ljudi pripisuju delovanju bogova.

I kao što pobožni ljudi mogu molitvom da zamole Boga da za njih učini velike stvari u životu, tako i nemoralni pojedinci, koji žele da ostvare “uspeh” u ovom svetu i da manipulišu drugim ljudima, mogu da prizovu demone da u njihovom prisustvu učine čuda koja će zadiviti naivne i neupućene osobe.

Komuniciranje sa demonima ili bavljenje okultizmom (okultizam potiče od reči koja znači “skriven”) je najstrože zabranjeno prema zakonima teokratske države. Za ovo krivično delo određena je najstroža kazna. Navešćemo neke od najčešćih oblika okultizma.

Pravljenje kipova i slika u religijske svrhe. Tokom istorije demoni su tražili od svojih sledbenika da im prave kipove i slike u skladu sa pojavama koje su im prikazivali. Tako su ljudi pravili kipove i slike raznih čudovišta i bića tipa

polučovek-poluživotinja. Démoni su tražili da im se njihovi sledbenici mole pred tim kipovima i slikama, jer će ih na taj način lakše prizvati.

U svojoj objavi na planini Sinaj, Tvorac je najstrože zabranio pravljenje bilo kakvih kipova ili slika u religijske svrhe, kao i upućivanje molitvi mrtvim predmetima.¹⁵ Zato ne treba da čudi što su tokom istorije neznabožački narodi Jevreje nazivali “ateistima” i optuživali ih da se mole “nevidljivom Bogu”,¹⁶ i da zapravo Jevreji i nemaju Boga. Sa druge strane, neznabošci su se molili svojim bogovima u vidu kipova i slika, i bilo im je nezamislivo da se neko moli “nevidljivom Bogu”.

Pravljenje kipova i slika u religijske svrhe predstavlja teško kršenje zakona i veliku hulu na Boga, što dovodi do odvajanja čoveka od Boga i omogućava demonima da priđu takvim osobama i fasciniraju ih svojim čudima, a da oni time fasciniraju i druge i odvuku ih u duhovni otpad.

Proricanje budućnosti (vračarstvo). Démoni kao duhovna bića velikih potencijala odlično poznaju prošlost svakog čoveka, kao i događaje iz istorije. Poznato je da se mnogi ljudi bave navodnim “proricanjem budućnosti” putem gledanja u šolju, pasulj, dlan, karte, natalnu kar-

tu (astrologija) i dr, a oni koji ih posećuju biva-ju fascinirani kako ovi pogađaju sve događaje iz njihove **prošlosti**. Nakon što steknu poverenje u ove vračare, jer su im savršeno pogodili događaje iz prošlosti, bivaju spremni da poveruju sve što im ovi kažu vezano za budućnost. Vračar ili okultista ne mora da bude svestan odakle mu “dolaze” informacije (u ovom slučaju demon mu ih daje). Važno je da se nemoralnim načinom života udaljio od Boga i da demoni mogu sa njim da manipulišu u pribijanju drugih lakovernih i nemoralnih osoba.

Postoje neverovatni slučajevi da vračari preko telefona mogu ljudima da pogađaju sve detalje iz prošlosti, ili da na osnovu slike određene osobe mogu da pogode, na primer, od koje bolesti boluju i dr. Kada znamo za postojanje demona i za njihove mogućnosti, onda ovakva čuda postaju lako objašnjiva.

Činjenica je da demoni ne znaju budućnost, ali na osnovu prošlosti i tendencija koje vide kod određenog čoveka, mogu da pokušaju da nagađaju šta će se desiti.

Sa druge strane, najveće čudo koje Tvorac čini jeste čudo promene čovekovog karaktera. Postoje trenuci kada se Tvorac meša u tok ljudske istorije na svima vidljiv i očigledan način, ali to su retki događaji koji se dešavaju kada ljudi

potpuno oslepe da vide svakodnevno Božje delovanje u njihovim životima.

Lažna isceljenja. Veliki procenat ljudi koji boluje od neke psihosomatske bolesti u stvari ima problem sa opsednutošću ili delovanjem demona. Demon najlakše može da deluje na nervni sistem osobe koja živi nemoralno i da je stavi u stanje depresije, ili da izazove neki drugi nervni poremećaj kao što su košmarni snovi, noćno mokrenje, šizofrenija, epilepsija i dr. Demon doslovno može da opsedne čoveka, da opsedne njegov um, i da ga dovede u stanje ludila da poželi da sebi oduzme život (što se u mnogim slučajevima i dešava).

Jedna od najvećih demonskih prevara jeste kada bolestan čovek, koji je opsednut demonom, dođe kod okultiste koji se predstavlja kao iscelitelj. Tada okultista primeni određenu “isceljujuću radnju” i demon se povuče od bolesnog čoveka tako da ovaj oseti olakšanje i reaguje sa velikim oduševljenjem i zahvaljivanjem prema “iscelitelju”. Na taj način ovaj lažni iscelitelj dobija na popularnosti, tako da i drugi naivni i izmanipulisani ljudi dolaze kod njega da se “leče”. Praksa je pokazala da su svi oni koji su bili privremeno izlečeni od strane ovakvih iscelitelja kasnije upadali u još teža zdravstvena stanja i još teže rešavali probleme koje su imali.

Na taj način demon ostvaruje dvostruku “korist”: promoviše svog iscelitelja preko koga manipulira ljudima, i stavlja u još teže stanje one koje privremeno oslobodi svoje opsjednutosti.

Treba reći da demoni nisu u stanju da nadoknade izgublenu ruku ili oko, ili da vaskrsavaju mrtve. Njihov domen delovanja je na pokretanju predmeta, stvaranju svetlosti ili zvuka, stvaranju iluzija, stvaranju halucinacija i košmarnih snova kod onih koji nemoralno žive ili su pod dejstvom droga, kao i manipulisanju sa osećanjima i duhovnim stanjem onih koji su se odvojili od zdravog načina života.

Simuliranje mrtvih. Još jedna od velikih demonskih prevara jeste simuliranje umrlih ljudi. Naime, demon može da se pojavi kao duhovno biće u obliku čoveka koji je umro, i da u potpunosti simulira njegov glas. Pošto odlično poznaje prošlost svakog čoveka, demon može simuliranjem oblika i glasa nekog preminulog čoveka, kao i prepričavanjem događaja iz prošlosti njegovim bližnjima, da izazove neverovatna osećanja kod njih i da sa njima manipulira na nezamislive načine.

Bog nas jasno obaveštava da čovek nakon svoje smrti nije živ u nekom duhovnom obliku.¹⁷ On tada jednostavno ne postoji, osim u us-

pomenama svojih bližnjih. Bog je obećao da će doći dan kada će svi ljudi biti ponovo stvoreni (ili vaskrsnuti) - kada će jednima biti suđeno za nedela koja su počinili, a drugima će biti dat novi život.¹⁸

Verovanje skoro svih svetskih religija po ovom pitanju tokom istorije, pa sve do danas, jeste da čovek **postoji** i nakon svoje smrti u nekom bestelesnom ili duhovnom stanju, i da je sa mrtvim ljudima **moгуće** komunicirati. Bog nam u Bibliji jasno kaže da su oni koji pokušavaju da razgovaraju sa mrtvima **“gad pred Bogom”**.¹⁹ Takvi pojedinci u stvari uspostavljaju komunikaciju sa demonima koji simuliraju umrle ljude i vrše strahovitu manipulaciju. Zato ne treba da čudi što je Bog za ovakav vid okultne aktivnosti odredio najstrožu kaznu.²⁰

Tajna društva. Dok su se nekada okultisti krili i bili proganjani od strane pobožnih i religioznih vlasti, danas je okultizam postao zvanična religija skoro celog čovečanstva. Najuticajniji političari, biznismeni, naučnici, novinari i drugi ljudi skoro svih država postali su članovi tajnih društava u okviru kojih dobijaju direktne informacije od demona kako da se bave svojim poslom. I kao što većina vračara nije svesna koja im vrsta sile daje informaciju i moć da čine čuda, tako i većina članova tajnih društava ne zna

šta je pozadina njihovih organizacija.²¹ Ipak, oni su tu jer je to uslov za uspeh u poslu kojim se bave. Vrh tajnih društava je duboko u okultizmu i svi svetski tokovi vode se u skladu sa zahtevima njihovih “bogova”. Zauzvrat dobijaju uspeh u ovom svetu, karijeru, novac i slavu.

Sećam se kada sam kao dečak pitao jednog svog rođaka: “Zašto je važno biti član Saveza komunista?” On mi je odgovorio da nije moguće napredovati u društvu, ako nisi član te organizacije. Na identičan način, danas nije moguće imati karijeru u ovom svetu, novac, uspeh i moć, ako osoba nije član nekog tajnog društva - ili drugim rečima, ako nije deo najveće demonske manipulacije.²² Što je neko dublje u okultizmu i viši u hijerarhiji tajnih društava, to će imati veće privilegije i biće na bolji način prikazivan u medijima kao neko ko bi trebao da bude primer drugima u uspešnosti i sreći u životu.

Činjenica je da čovekovo biće ima određene **osnovne** potrebe bez čijih zadovoljenja ne bi mogao da funkcioniše. Fizička hrana (jelo) i duhovna hrana (religioznost) predstavljaju osnovne potrebe čoveka i danas su postala polja najvećeg manipulisanja. Videli smo da je nezdrava hrana (jelo) vodeći uzrok bolesti i smrti

u savremenom svetu. Duhovna čovekova hrana (religioznost) postala je takođe predmet najvećih mogućih manipulacija. Današnje verske zajednice i crkve postale su mesta velike manipulacije ljudima, a sveštenici veliki biznismeni i manipulatori. Božju poruku života i zdravlja, zamenila je prazna religijska forma prepuna okultističkih elemenata. Posledica je čovekovo odvajanje od Boga i veliko duhovno stradanje. Pa ipak, Bog je svakom iskrenom tragaocu omogućio da prepozna put koji vodi ka Bogu, i dao snagu da izabere ono što je dobro.

U najkraćem, svaki čovek svojim izborima u životu staje na jednu od dve strane - Božju ili demonsku. Nije neophodno da čovek zna za postojanje Boga i demona da bi se svrstao na neku od ove dve strane. Oni koji ne znaju za Boga najverovatnije će biti izmanipulisani i staće na pogrešnu stranu, iako postoje slučajevi da neki koji ne znaju za Boga žive po svojoj savesti (preko koje im se Bog otkriva) i staju na Božju stranu birajući u životu ono što je dobro.

Viši oblik odabira u životu jeste kada čovek tragajući za istinom i napretkom u životu spozna da Bog zaista postoji, i da je On zainteresovan za čoveka. U svom traganju, iskren čovek neminovno dolazi do pisanog Božjeg otkrivenja (Biblije) i ulazi u blisku zajednicu sa Njim.

Putem molitve, čovek se obraća svom Tvorcu kao roditelju i Ocu, koristi priliku da mu se zahvali i da traži od Njega da se meša u njegov život, i u živote njegovih bližnjih, što se u praksi neminovno dešava. Tada čovek ne samo da **zna** za Boga, nego ga i lično **upoznaje**. Događaji u kojima čovek prepoznaje okolnosti i situacije koje direktno idu njemu u prilog, a koje su bile predmet njegovih molitava, više ne predstavljaju “slučajne događaje”, već direktnu Božju intervenciju u njegovom životu.

Na žalost, i molitva je postala predmet zloupotrebe i manipulacije. Umesto da se Bogu obraćaju svojim rečima, kao roditelju i dobrotvoru, savremeni okultisti, koji su preuzeli kontrolu nad savremenim religijskim institucijama, uveli su duge i besmislene molitve sa mnoštvom napamet izgovorenih reči koje su sve drugo, ali ne i obraćanje Nekome ko želi da čuje iskrene želje čovekovog srca. Ovakav način “molitve”, poznat kao “mantra”, tokom koje osoba bez razmišljanja izgovara napamet veliki broj reči, predstavlja prvi korak u ulazak u stanje samohipnoze, odnosno opsednutosti demonom.

Koliko su danas skoro sve religije postale identične svedoči proces njihovog ujedinjenja na svetskom nivou. Ovo ujedinjenje predstavlja

krunu svih ostalih ujedinjenja pobunjenog čoveka protiv Boga i Njegovog naroda.

Da ponovimo, ljubav prema Bogu se manifestuje upotrebom razuma, prepoznavanjem dobra od zla, i biranjem onoga što će se učiniti da bi se ostvarila svrha čovekovog postojanja.

ZEMLJA DA SE NE PRODAJE

Pristup ekonomiji zavisi od sistema vrednosti kojeg prihvati pojedinac ili država. U teokratskoj državi na snazi je duhovni sistem vrednosti koji ima za cilj stvaranje dobrih ljudi. Sve je podređeno tom cilju, uključujući i ekonomiju. Da bi se stvorio dobar čovek potrebne su dve stvari:

- zdrav i prirodan ambijent, i
- pružanje ljubavi i posvećivanje vremena čoveku u njegovoj edukaciji i osposobljavanju da upozna svog Tvorca, svrhu svog postojanja, zakone koji postoje u ovom svetu i učenju korisnom radu.

Dobri ljudi su izvor najveće sreće i svakog blagostanja, a čovekovo bogatstvo se meri iskrenim prijateljima koji ga okružuju. Ekonomsko bogatstvo treba da služi isključivo tom cilju - stvaranju dobrih ljudi. Iz gore navedene dve stvari koje su potrebne za stvaranje dobrih ljudi, lako možemo zaključiti da su za ostvarivanje najvećeg blaga u ovom svetu potrebna ve-

oma mala ekonomska sredstva. Naime, zdrav i prirodan ambijent je dostupan svuda, a dobro porodično vaspitanje i obrazovanje je takođe nešto što možemo dobiti besplatno.

Čovekove osnovne fizičke potrebe jesu: hrana, odeća i krov nad glavom. Ove osnovne fizičke potrebe su neophodne da bi se ostvarile najvažnije potrebe čoveka, a to su one duhovne - prijateljstvo sa Bogom i dobrim ljudima. Vaspitanom i adekvatno obrazovanom čoveku hrana ne predstavlja problem jer on uvek može da je proizvede na svom komadu zemlje. Odeća ozbiljnog i moralnog čoveka je kvalitetna i dugo traje, tako da ne predstavlja veliki izdatak. Što se tiče krova nad glavom, Božji narod je nakon izlaska iz Egipta jedno vreme živio pod šatorima, a dolaskom u Obećanu zemlju šatore su zamenile jednostavne kuće kod kojih su, kao i kod šatora, postojale dve glavne prostorije - u jednoj su spavali muškarci, a u drugoj žene i deca. Ljudi su veći deo dana provodili u prirodi, gde su radili i družili se, i gde su raspravljali o važnim životnim pitanjima, proučavali Božje poruke i razmenjivali iskustva. Šatori i kuće su bila mesta gde se uglavnom samo spavalo.

Prihvatajući takav sistem vrednosti, ljudi su bili mnogo moralniji i pobožniji, imali su mnogo

jače porodice sa puno dece, i bili su daleko zdraviji i srećniji od savremenog čoveka koji se hvali svojim materijalnim dostignućima.

Za razliku od duhovnog sistema vrednosti koji se prihvata u teokratskom društvu, savremena demokratska društva su prihvatila materijalistički sistem vrednosti. Prihvaćeno je demon-sko objašnjenje da čovek nije stvoreno biće, već je nastao slučajno - da je potomak majmuna i da ne postoji svrha njegovog postojanja. Na osnovu ove zablude savremenom čoveku je nametnut koncept života po kojem će biti onoliko srećan koliko se dobro i kvalitetno drogira, a pošto je kvalitetno drogiranje povezano sa velikim novcem, onda se kvalitet života meri količinom novca koji neko poseduje.

Savremenog, moralno posrnulog čoveka, jednostavna i zdrava hrana ne zadovoljava jer sa njom ne može da se drogira. On je uveren od strane svojih lažnih autoriteta da jednostavna hrana, koju je Bog dao čoveku, nije dovoljna da bi se zadovoljile njegove potrebe, tako da se prepušta najrazličitijim perverzijama u ishrani, konzumirajući otrovne namirnice prepune štetnih hemikalija. Ali, ove otrovne namirnice su pripremljene da budu "veoma ukusne", tako da je ovakav oblik žderanja jedan od najpopularnijih oblika drogiranja savremenog čove-

ka - kada nema šta da radi, savremeni čovek se drogira svim i svačim što se reklamira. Pošto je nesposoban da proizvodi zdravu i kvalitetnu hranu, potrebna su mu velika materijalna sredstva da bi kupio skupu i nezdravu hranu koja mu se nudi.

Takođe, savremeni čovek nije zadovoljan jednostavnom, dugotrajnom i kvalitetnom odećom. On je naopako naučen da treba svake sezone da kupuje novu garderobu da bi bio “moderan” i “u trendu”. Garderobu koju je kupio prošle godine on ne želi da oblači jer “to se više ne nosi”. Za ovakav oblik neodgovornog i neozbiljnog ponašanja opet su potrebna velika materijalna sredstva.

Pošto se odvojio i otuđio od prirode, savremeni čovek najveći deo svog vremena provodi u neprirodnom ambijentu zatvorenog prostora svog radnog mesta i stana. Nekvalitetni stanovi, naslagani jedni preko drugih u prljavim i zagađenim gradovima, postali su najskuplji stambeni objekti u demokratskim društvima.

Teokratski koncept ekonomije mogao bi da se iskaže u samo jednom biblijskom stihu: “Zemlja da se ne prodaje.”¹ Onaj koji ima komad zemlje u stanju je da prehrani sebe i svoju porodicu. Okružen dobrim ljudima u prirodnom ambijentu, ozbiljnom čoveku je zaista

potrebno veoma malo da bi dostigao najviše domete radosti i duhovnog ispunjenja. Iz ovakvog koncepta ekonomije proizilazi odlično zdravlje i dugovečnost svih članova porodice, kao i ekonomski jaka i stabilna država.

Sa druge strane, ekonomija demokratskih društava je robovlasnička ekonomija u kojoj čovek ništa ne poseduje. Kuće, stanovi, zemljište, automobili i ostalo nije njegovo, jer je sve to “kupio na dug”, pozajmljujući novac od banke, i na to mora da plaća porez. Sam čin plaćanja poreza dokazuje da to, što on misli da poseduje, nije njegovo, već je vlasništvo demokratskog robovlasnika, a njemu je sve to samo dato na korišćenje. To će moći da koristi samo dok bude plaćao porez i dok bude bio lojalan robovlasniku.

Porez je neophodan u demokratskim društvima da bi se održavala okupacija naroda i sprovodilo njegovo porobljavanje. Porezom se plaća policija i vojska koja štiti vladare države od nezadovoljnog naroda. Porezom se plaćaju ateistički nastavnici i učitelji koji treba da zaglupljuju decu koja su oduzeta od roditelja obavezanim sistemom ateističkog obrazovanja i da tako stvaraju ljude nesposobne za samostalan život i rad - robove zavisne od sistema. Porezom se plaća “besplatno lečenje” u ateističkim bol-

nicama, u kojima lekari rade kao dileri droge koju proizvodi farmaceutska mafija. Porezom se plaća izdržavanje starih i nemoćnih robova koji su ceo život radili za robovlasnički demokratski sistem (oni tu bedu od izdržavanja zovu “penzija”).

U demokratskim društvima se uništava svaki oblik nezavisne ekonomije, tako da i ljudi koji žive u prirodi moraju da plaćaju porez na zemlju koju obrađuju i kuću u kojoj spavaju, a svaki komad stoke je žigosan i obeležen od strane robovlasnika da bi se na taj način i na životinje plaćao porez.

Novac koji je u upotrebi u demokratskim društvima je bezvredni papir koji nema pokriće u realnoj vrednosti. Međutim, taj novac odgovara sistemu vrednosti koji je prihvaćen u demokratskim društvima. Na primer, za savremenog čoveka droga ima veliku vrednost. Gram heroina dostiže astronomsku cenu na savremenim tržištima. Dakle, savremeni čovek je prihvatio da otrov koji mu oduzima zdravlje i život ima veliku vrednost. Takođe, nekvalitetni stanovi u prljavim i nebezbednim gradovima imaju veliku vrednost, dok kuće i placevi u prirodi za savremenog čoveka ne vrede skoro ništa. Fakulteti koji su najpoznatiji kao bastioni ateizma, darvinizma i svakojakog duhovnog otrova,

iz kojih ljudi izlaze potpuno ispranih mozgova i nesposobni za bilo kakvu zdravu aktivnost, predstavljaju najpopularnije i najprestižnije fakultete sa najskupljim školarinama.

Kao i sve drugo u savremenim demokratskim društvima, i novac je sredstvo porobljavanja i manipulisanja čoveka. Sav novac koji poseduje, čovek mora da poveri na čuvanje lopovima (bankama). Ukoliko pokuša da izvuče iz banke neku malo veću količinu novca u gotovini, mogao bi da bude optužen da “finansira teroriste” ili da “trguje drogom”. Na taj način se celokupni svetski novac stavlja pod kontrolu malog broja svetskih kriminalaca.

Dakle, u demokratskom društvu čovek je potpuni rob sistema i sve što misli da ima u stvari nije njegovo, i može mu biti oduzeto u svakom trenutku. Dovoljno je da se zameri sistemu, pa će ga mediji proglasiti za državnog neprijatelja i teroristu, a pravosudni sistem će brzo odraditi svoj prljavi posao.

Pošto nema ništa svoje i potpuno je zavisan od sistema, savremeni čovek je prinuđen da prihvati svaki zakon koji mu sistem nameće, što predstavlja najbolji mehanizam za kompletnu satanizaciju jednog društva.

Da bi se sprečila satanizacija društva, zakoni-
ma teokratske države se sprečava bilo kakav
oblik porobljavanja i manipulisanja čoveka, uk-
ljučujući i domen ekonomije. To znači da u te-
okratskoj državi nije moguće da neko dođe iz
inostranstva i da sa bezvrednim papirima (nov-
cem koji je izmislio) kupuje zemlju i medije, i
da obećava ljudima “veliku zaradu” i “kvalite-
tan život”, a da onda od ljudi pravi robove i
uspostavlja svoj sistem vrednosti.

U teokratskoj državi zemlja ne može da se pro-
daje, već može samo da se iznajmi do takozva-
ne “jubilarne” ili 50. godine, kada se sva zem-
lja vraća vlasnicima ili njihovim muškim po-
tomcima.²

U teokratskoj državi je zabranjeno pozajmlji-
vanje novca sa kamatom.³

Ekonomiju teokratskog društva čini veliki broj
malih privatnih preduzeća (porodica u prirod-
nom ambijentu), a svaki oblik monopolskog
ponašanja, uvoza jeftine i nekvalitetne robe, i
uništenje domaće proizvodnje je nedopustiv.

Jedna od najvažnijih osobina ekonomije teo-
kratske države jeste da je potpuno nezavisna
od svetske ekonomije, a to se postiže prihvata-
njem ispravnog sistema vrednosti.

Takođe je važno istaći da je ispravna i kvalitetna informacija uslov zdrave ekonomije. Mediji i sistem obrazovanja koji promovišu ispravan sistem vrednosti predstavljaju osnovu takve ekonomije.

Jedino zdravi i slobodni ljudi mogu da budu nosioci zdrave ekonomije. Zdravu ekonomiju jedne države prepoznamo po zdravlju i slobodi njenih stanovnika.

IZBORI

Izbori u teokratskoj državi odvijaju se pod pretnjom velikog požara. Planeta zemlja je zahvaćena velikim požarom nemorala svih vrsta koji proždire narode i države širom sveta. Najnemoralniji ljudi, ujedinjeni na svim nivoima, uništavaju sve pred sobom zarad svojih trenutnih sebičnih zadovoljstava i prohteva. Ovaj požar uništenja preti da zahvati svakog pojedinca, porodicu i državu na našoj planeti.

Kada dođe do požara, najodgovorniji, najhrabriji i najспособniji ljudi odmah reaguju i čine sve što je u njihovoj moći da požar lokalizuju i da ga ugase. Nije potrebno da se organizuje “glasanje” i da se tokom nekoliko sedmica ili meseci odluči “ko će ići da gasi požar”, već ljudi između sebe znaju ko je za to najспособniji, i bez čekanja da ih neko pozove, kreću u akciju gašenja stihije. Podrazumeva se da požar neće gasiti žene, deca, starci, kao i muškarci koji su plašljivi ili nedovoljno sposobni za takvu aktivnost. Takođe, u gašenju požara neće biti

dozvoljeno učestvovanje neodgovornim i nemoralnim muškarcima, koji mogu da zloupotrebe svoj položaj na razne načine, uključujući da posao obave traljavo i loše. U slučaju nezna-božaca koji se usele u teokratsku državu, njihovo treće koleno može da učestvuje u izborima.¹

Izbori u teokratskoj državi se sprovode isključivo među slobodnim muškarcima - na nivou deset, pedeset, sto i po potrebi na nivou većeg broja ljudi (hiljadu itd). Izabrani pojedinci imaju status sudija i starešina, i mogu imati imena: “desetnik”, “pedesetnik”, “stotnik” itd. Podrazumeva se da **ne** postoje izbori na nivou porodice i da je otac (ili muž) starešina i sudija u porodici. Najodgovorniji pojedinac u državi je vrhovni sudija,² kojem u radu pomaže savet od 70 najmudrijih ljudi,³ a koji se biraju od strane slobodnih pojedinaca i starešina.

Kao što vidimo, teokratska država je uređena kao vojna formacija. Odgovornost za funkcionisanje države je raspoređena na svim nivoima, tako da je idealno da se svi problemi rešavaju na nivou porodice, a da u posebnim slučajevima starešine i sudije odlučuju o nastalim problemima.

Izbori za starešine i sudije se održavaju po potrebi u skupštinama, a izbor starešine nije vre-

menski ograničen. Za starešinu mogu da budu izabrani samo oni slobodni muškarci koji prihvate tu funkciju. Slična je situacija i sa obavljanjem vojnih obaveza. U rat niko ne može biti prisiljen da ide, ako se oseća nesposobnim ili plašljivim.⁴ Takođe, oni koji su tek napravili kuću ili su se tek oženili, oslobođeni su vojnih aktivnosti.⁵

U teokratskoj državi ne postoji policija i vojska kao u demokratskim društvima. Policajci i vojnici u teokratiji su svi slobodni i hrabri muškarci koji su u svakom trenutku spremni da deluju u smeru sprečavanja pojave i širenja destrukcije, bolesti i smrti. Oni deluju u onom domenu koji im je poveren, a to je pre svega njihova porodica, a zatim lokalna zajednica, i tako redom sve do nivoa države, na način kako se između sebe dogovore.

Ljudi koji žive u teokratskoj državi mogli bi se opisati kao ljudi u jednom velikom čamcu. Ako bi neki pojedinac krenuo da buši rupu ispod svog sedišta, ostali bi trebali da reaguju i da ga spreče u tome. Neodgovorni pojedinac bi mogao da kaže: “Ostavite me na miru! Ja bušim rupu ispod svog sedišta, a ne ispod vašeg!” Na sličan način neko može da dopusti da se njegov sin ili ćerka nedolično ponašaju, ili da dopusti neki drugi oblik destrukcije u svojoj

porodici. Obaveza ostalih članova društva, najpre njegovih suseda, trebala bi da bude da ga najpre upozore, a ako on odbije da reši problem, ostali članovi društva bi trebali da deluju i takvog neodgovornog pojedinca sankcionišu, ili da njegovoj porodici dodele staratelja. Ukoliko se to ne učini, onda postoji mogućnost da se destrukcija i bolest prošire i na druge porodice, pa onda i na čitavo društvo, kao što je to slučaj sa demokratskim društvima.

Dakle, izbori u teokratskoj državi se sprovode na individualnom nivou. Kada država ima minimalan broj odgovornih osoba koje su izabrale slobodu i napredak u zajednici sa Bogom, onda se izbori na svim višim nivoima lako sprovode, jer je cilj svakog zdravog i slobodnog pojedinca da se spreči pojava i širenje požara nemoralna i destrukcije.

Sa druge strane, u demokratskim društvima ne postoje slobodni izbori, jer na demokratske izbore izlaze neslobodni ljudi - robovi raznih zabluda koji nisu u stanju da brinu o sebi, niti da prepoznaju šta je dobro, a šta zlo, tako da o svim dešavanjima u demokratskom društvu brine neko drugi, a ne sami stanovnici države. Vladari demokratskih država su samo marionete vodećih svetskih kriminalaca koji odlučuju o svim svetskim tokovima. Ukoliko bi se

pojaviо neki političar ili drugi pojedinac, koji bi se usudio da se suprotstavi svetskim tokovima destrukcije i ropstva čitavih naroda i država, brzo bi bio satanizovan od strane medija koji su pod kontrolom ujedinjenih svetskih kriminalaca i morao bi da se povuče sa položaja, ili bi bio nasilno uklonjen.

Današnjim narodima i državama je nametnut rat u kojem se od njih traži безусловna kapitulacija, što podrazumeva da okupator uspostavi svoje zakone, preuzme medije i postavi svoje ljude koji će sprovoditi koncept uništenja ljudi na svim nivoima, a u isto vreme tražiti od svih da tvrde da im je lepo i da uživaju u svim oblicima destrukcije koji su uspostavljeni.

Zato je po zakonima teokratske države zabranjeno ulaženje u bilo kakav savez sa neznabožičkim državama. Biti deo sveta, znači prihvatiti zakone koji vladaju u tom svetu, a to drugim rečima znači prihvatiti samoubistvo.

Izbori koje nudi teokratska država jesu izbori za Boga i Njegove principe, što dovodi do svakog oblika progresa i zdravstvenog napretka. Tada teokratsko društvo postaje videlo drugim narodima i državama, koji će biti prisiljeni da zakluče: “Samo je ovaj narod mudar i razuman.”⁶

PRIMENA DANAS

Uspostavljanje i očuvanje teokratije moguće je jedino uz direktnu natprirodnu intervenciju samog Tvorca. Postoje dve vrste takve intervencije:

- 1) ona koju svi prepoznaju kao delovanje Tvorca, uključujući i najokorelije ateiste,
- 2) ona koju samo religiozni ljudi prepoznaju kao delovanje Tvorca, dok je ateisti doživljavaju kao “slučajno delovanje prirode”.

U slučaju izlaska Izraelaca iz egipatskog ropstva, svi ljudi, i religiozni i ateisti, znali su da je u pitanju natprirodna Božja intervencija koja je imala za cilj oslobođenje izraelskog naroda iz ropstva. Egipatski faraon, koji je pre tih natprirodnih događaja tvrdio da “ne zna za Boga”,¹ ubrzo je tražio od Mojsija da se “moli Bogu za njega”.² Istorijski izveštaj beleži da su svi narodi tog vremena bili upoznati i osvedočeni da Bog postoji i da se On umešao u tok istorije na jedan poseban i prepoznatljiv način, sa tačno razumljivim ciljem. Čak su i prostitutke, koje

pripadaju onoj grupi ljudi koja je najmanje zainteresovana za moral i Boga, tvrdile da su itekako upoznate sa onim što se desilo, da im se “rastopilo srce od straha”, tako da su čak i one priznale da je Bog “vladar neba i zemlje”.³

Tokom istorije, postojali su takođe brojni događaji koji su omogućavali da određeni narodi ili grupe ljudi budu oslobođeni od okupacije i da tako duhovno i moralno napreduju. Prirodne katastrofe, specifičan splet političkih dešavanja u svetu, kao i brojni drugi faktori, uticali su da narodi koji su težili ka slobodi i duhovnom napretku zaista dođu u situaciju da to ostvare, tako što su bili oslobođeni okupacije i uticaja svetskih kriminalaca. Obično je takva sloboda kratko trajala, jer su ljudi ponovo birali destruktivan način života i potpadali pod uticaj negativnog faktora, najčešće iz inostranstva. Religiozni i teološki pismeni ljudi su lako mogli da prepoznaju delovanje Boga u takvim situacijama, kako po pitanju oslobođenja, tako i po pitanju okupacije naroda i države.

Svaki religiozni pojedinac svedok je bezbrojnih Božjih intervencija u svom vlastitom životu, koje nikako ne mogu da se pripišu slučajnosti. Kao neko ko na takav način **poznaje** Boga, on zna da postoji uzročno-posledična veza između njegovih svakodnevnih odluka i kvaliteta

života. Ukoliko izabere ono što je u skladu sa uspostavljenim prirodnim zakonima, odnosno ono što je dobro u Božjim očima, moći će da očekuje pozitivne tendencije u životu. Čak je i nepismenim ljudima omogućeno da Boga upoznaju na bezbrojne načine, o čemu svedoče njihove izreke: “Dobro radi i dobro misli i dobru se nadaj.”⁴

Teološki pismeni ljudi su odlično upoznati sa najznačajnijim događajima iz istorije, naročito onim koji su opisani u Bibliji, kada se Bog nebrojeno puta mešao u tok ljudske istorije i omogućavao slobodu državi u kojoj je živeo Njegov narod. Zbog toga, biblijski religioznim ljudima je jasno i razumljivo da je Božja natprirodna intervencija moguća i danas, ali da je ona uslovljena sa ljudske strane.

Osobina savremenog sveta jeste da sve aspekte ljudskog života skoro u potpunosti kontrolišu ujedinjeni svetski kriminalci. Vladari svih država su njihove marionete i dovoljna je mala neposlušnost pa da uticajna strana ambasada ili neko međunarodno predstavništvo u zemlji izrazi “zabrinutost zbog kršenja ljudskih prava i ugrožavanja demokratije”. Ukoliko se vladari “ne prizovu pameti”, postoje bezbrojni mehanizmi kako svaki vladar može biti uklonjen na miran ili nasilan način.

Takođe, nije moguće da narod jedne države digne ustanak protiv okupacije, jer u slučaju da vladar države nije u stanju da uguši takvu pobunu pomoću policije i vojske, brzo će mu priteći u pomoć njegovi “međunarodni prijatelji” (čitaj “gazde”). Ujedno, to nije način na koji Bog želi da država postane slobodna.

Jedna država može biti slobodna na isti način kao što i pojedinac može biti slobodan. Ono što čini da pojedinac postane rob jeste zabluda u kojoj živi i kršenje prirodnih zakona - što proizilazi iz prihvatanja zablude. Da bi postao slobodan, potrebno je da se upozna sa zakonima slobode i da počne da ih primenjuje u svom životu. Pozitivni rezultati će brzo doći i čovek će vremenom doći u stanje da bude slobodan, što znači da će biti osposobljen da bude nezavisan od robovlasničkog sistema, i osposobljen za rad na svom unapređenju i unapređenju svojih bližnjih.

Da bi država bila slobodna, nije neophodno da svi njeni stanovnici u početku prihvate koncept slobode koji Tvorac nudi. Potrebno je da postoji **minimalan** broj slobodnih ljudi preko kojih bi Tvorac mogao da uvede slobodu (teokratiju) i koji bi bili u stanju da tu slobodu održavaju i unapređuju. Videli smo da je potrebno

oko 2-5% ljudi u jednoj državi da bi se jedan društveni poredak uspostavio i održavao.

U slučaju demokratskih država, tih 2-5% ljudi predstavljaju lokalni kriminalci i njihovi saradnici, koje je **uspostavio** međunarodni kriminalni faktor, preko kojih se vodi država, a ujedno se takvoj vlasti nudi fizička i svaka druga **zaštita** u slučaju eventualnih unutrašnjih nemira i pobuna.

U slučaju teokratske države, Bog **uspostavlja** slobodnu državu i vlast u njoj na osnovu postojanja **potrebnog minimalnog** broja slobodnih muškaraca koji su Njega izabrali. U isto vreme, Bog **štiti** teokratsku državu od napada brojnijih i fizički jačih okolnih neznabožaćkih naroda.

Čitajući istorijske izveštaje možemo videti na kakve je sve fascinantne načine Bog štitio državu Izrael od okolnih neznabožaćkih naroda u vreme dok su oni prihvatili da žive po Njegovim zakonima.⁵ Takođe, iz istorijskih izveštaja možemo da učimo kako se dostizala sloboda u vreme okupacije, i kako je Bog oslobađao one koji su žalili zbog svojih prestupa, prihvatili zakone života i molili Boga za oslobođenje od okupacije.⁶

Jedna od najvažnijih istina jeste da čovek bez Boga ne može ništa da učini u životu. Biblijski tekst kaže: “Ako Gospod neće graditi kuću, uzalud se muče oni koji je grade. Ako Gospod neće čuvati grad, uzalud ne spava stražar.”⁷

Možda će neko reći: “Evo, ja imam novac i sve dozvole, ko me može sprečiti da sazidam kuću?” Ili: “Ko me može sprečiti da učinim ovo ili ono?” Tako je govorio i jedan od najpoznatijih svetskih vojskovođa Aleksandar Makedonski. Kada je bio na vrhuncu moći, u 30. godini života, odlučio je da zida razoreni grad Vavilon za koji je Bog rekao da više nikada neće biti sazidan. Aleksandar je želeo da obori ovo Božje obećanje, ali je ubrzo umro u Vavilonu ne ostvarivši svoj plan.⁸

Brojni su slični slučajevi tokom istorije gde su veliki moćnici i diktatori bili uvereni u svoju pobedu, i oko sebe okupljali veliki broj ljudi, pa čak i država, jer je “svima bilo očigledno” da im niko ništa ne može. Ali, njihov kraj je bio strašan i sramotan.

U Bibliji piše: “Kad bezbožnici niču kao trava, i kada cvetaju svi koji bezakonje čine, to biva da bi se zatrli zanavek.”⁹ Svaki ozbiljan čovek je svestan da nijedno zlo neće večno trajati i da je svakom zlu određen brz kraj. Takav je slučaj i sa sadašnjim velikim svetskim zlom koje se

proširilo na sve narode sveta. Takođe, svaki ozbiljan i pobožan čovek zna da bi Bog veoma voleo da uspostavi svoju državu na zemlji - teokratsku državu, i to što pre, ali je problem što ljudi to ne žele. Bog kaže: “O kad bi narod moj slušao mene i hodio putevima mojim, brzo bih pokorio neprijatelje njihove pod noge njihove.”¹⁰

Činjenica je da sve u ovom svetu zavisi od Boga, ali je činjenica da su Bogu “vezane ruke” da pomogne čoveku kao pojedincu, narodima i državama, jer oni nisu zainteresovani za koncept slobode koji im On nudi.

Jedan ateista se ismejavao, postavljajući pitanje: “Može li Bog da stvori tako veliki kamen koji ne može da podigne?” Teolog mu je odgovorio: “Ti si taj kamen. Bog ne može da te podigne ako mu to ne dopustiš.”

Dakle, Bog ne može od roba da napravi slobodnog čoveka, i od okupirane države da napravi teokratsku državu, ako ljudi to ne žele. Ali, šta se dešava ako ljudi to žele?

Uspostavljanje teokratije

Da bi se u jednoj državi uspostavila sloboda (teokratija) potrebno je započeti rad na slobodi pojedinaca. Svaki čovek koji zna za Boga i

koji je upoznat sa zakonima slobode, bez obzira da li je slobodan ili nije, trebao bi da radi na dostizanju lične slobode ili unapređenju slobode koju poseduje. To praktično znači osposobljavanje za život u prirodi, nezavisno od robovlasničkog sistema. Čovek može da ima privremeno neki posao u gradu, ali u isto vreme trebao bi da ima spremnu odstupnicu u prirodnom ambijentu tako da bi u svakom trenutku mogao da bude potpuno nezavisan od sistema.

U isto vreme, slobodan čovek treba da širi svoju slobodu i na druge ljude, a to se najpre postiže u svojoj porodici. Pravilnim odabirom bračnog druga i vaspitanjem dece nezavisno od destruktivnog ateističkog sistema obrazovanja, osoba od svoje dece stvara slobodne ljude. Takav način vaspitanja i obrazovanja se najlakše postiže u okviru neke religiozne zajednice. To je jedan od načina kako izbeći obavezno ateističko “obrazovanje” koje nameće okupator, jer zakoni demokratskih država još uvek omogućavaju religioznim zajednicama i privatnim licima da osnivaju svoje osnovne škole čiji plan i program mora da bude usklađen sa državnim normama. Naravno da država ne može da kontroliše i sprovede svoje “obrazovanje” u ovakvim školama, i tu se otvara prostor za adekvatno obrazovanje dece, a u isto vreme izbe-

gavanje ulaženja u sukob sa zakonima robovlasničke države.

Ukoliko u državi ne postoji nijedna religiozna zajednica ili grupa ozbiljnih pojedinaca koja je zainteresovana za osnivanje ovakvih privatnih škola, postoji mogućnost vanrednog pohađanja školske nastave ili primena “kućne škole” (roditelji podučavaju decu, a na kraju godine deca polažu ispite iz svakog predmeta).

Takođe, slobodni pojedinci bi mogli da se povezuju na najrazličitije načine gde bi se stvaralo jako jezgro slobodnih ljudi koji bi mogli pozitivno da utiču i na sve druge koji su zainteresovani za unapređenje kvaliteta života u skladu sa principima koje je Bog dao.

Ako postoje uslovi, slobodni ljudi se mogu organizovati da deluju kao politička organizacija koja bi učestvovala na demokratskim izborima. Iako su demokratski izbori nepošteni u svakom pogledu, jer mediji i međunarodni faktor šire najstrašnije laži u promociji svojih kandidata, a u isto vreme prete sankcijama, ratom i drugim oblicima pritiska utiču na narod države da prihvati njihove kandidate, učestvovanje na ovakvim izborima može da bude jedan od načina da istinita informacija dođe do mnogih ljudi.

Kao što smo rekli, dovoljno je da bude 2-5% slobodnih ljudi (muškaraca) u jednoj državi da bi se stekli uslovi da je Tvorac oslobodi od okupacije. To znači da ako bi na demokratskim izborima politička stranka sa teokratskim aspiracijama dobila 8-10% glasova, to bi moglo da bude veliko ohrabrenje za one koji žele slobodu svojoj državi (podrazumeva se da jedan deo od ovih 8-10% predstavljaju stari i nemoćni ljudi, a jedan deo žene, tako da bi ostatak mogao da predstavlja potreban broj slobodnih muškaraca).

U slučaju takvih okolnosti, i dostizanja kritičnog broja onih koji bi mogli da budu nosioci slobode u državi, Tvorac lako može da izazove kolaps vladajućeg demokratskog vrha i njihovog sistema koji je inače na staklenim nogama. To mogu da budu prirodne katastrofe koje bi urušile sistem u državi ili neki drugi splet okolnosti koje bi Tvorac lako mogao da podstakne. Takođe, iste takve katastrofe u stranim zemljama mogle bi da dovedu međunarodne kriminalce u stanje kolapsa u okviru kojeg bi morali da se bave svojim problemima, tako da bi pojedine satelitske države ostale bez njihove “zaštite”. Pošto ljudi zaposleni u policiji, vojsci i državnom aparatu jedne demokratske države “vole” svoju vlast onoliko koliko su im trenutne plate i privilegije, u slučaju kolapsa ekono-

mije i vlasti njihova “ljubav” prema vlastodršcima istog trenutka prestaje. Tako se otvara prostor da zdravo tkivo jedne države skoro “bez borbe” uspostavi uređenje i poredak zasnovane na zakonima slobodne države (teokratije). Na takav način su tokom istorije uspostavljane sve teokratske države.

Pod takvim okolnostima, u najkraćem mogućem roku bili bi uvedeni zakoni koji bi vodili ka ozdravljenju naroda i obezbeđivanju uslova za razvoj svakog oblika slobode i napretka. Na taj način bi narod i država ušli u **savez** sa Bogom, na isti način kako je to bilo učinjeno pre 3500 godina pod planinom Sinaj. To praktično znači da bi država bila fizički zaštićena od bilo kakvog oblika spoljne agresije, a isti Izvor Zaštite bi obezbedio svaki drugi oblik pomoći za svoj narod. U tom slučaju, Bog bi bio vladar države, kao Otac svih ljudi i Car države, a svi slobodni stanovnici države bi imali status “carskih sinova”. To je ideal kome Bog teži i kojem bi svaki čovek takođe trebao da teži. Biti carski sin (ili ćerka), je ono što Bog želi za svakog pojedinca.

Možda će neko prigovoriti da je ovakav scenario formiranja teokratske države nemoguć, ali mnogobrojni primeri iz istorije, naročito oni opisani u Bibliji, daju za pravo svakom ozbilj-

nom čoveku da veruje da nešto što se više puta desilo tokom istorije, može da se ponovi. Jedan od razloga zašto se jevrejski narod smatra posebnim narodom jeste njihov drugačiji način života, kao i događaji iz istorije koji su vezani samo za njih, a koji se tiču uspostavljanja slobodne države.

Veliki dokaz da je ponovno formiranje teokratske države moguće, jeste Božje obećanje dato u Bibliji. On je obećao da će na kraju istorije ove planete još jednom uspostaviti svoju državu kao videlo svim narodima ovoga sveta,¹¹ kao poslednji poziv za promenu načina života i prihvatanje zakona života. Osnivanje teokratske države Izrael je u toku, a velika mržnja prema jevrejskom narodu, koja buja na svim meridijanima ove planete, jeste jedan od znakova tog budućeg događaja.

Jedna od glavnih osobina onih koji odbacuju Boga i Njegove zakone jeste da za posledice svojih pogrešnih izbora okrivljuju druge. Ne treba biti mnogo mudar pa prepoznati ko u ovom svetu napreduje u svakom pogledu. Pojedinci i narodi koji su se odvojili od Boga i koji su opsednuti demonima, lako će biti izmanipulisani da sav svoj gnev i nezadovoljstvo svale na Božji narod. To će ujedno biti i mehanizam kojim će Bog pročistiti svoj narod, pozvati ga

na potpuno okretanje Njemu i prihvatanje svih Njegovih zakona. Cela Biblija odjekuje opisima tog velikog događaja koji je pred nama.

Dakle, teokratska država će sigurno biti uspostavljena, bar još jednom, što ne znači da Bog nije spreman da isti obrazac primeni na svakom mestu i u svakoj državi u kojoj bi se narod okrenuo Njemu.

Pojedinac i država

Činjenica je da su najpre potrebni zdravi i slobodni pojedinci, da bi bila stvorena zdrava i slobodna država. Većina ljudi u savremenom svetu pogrešno očekuje da prvo dođe do promene vlasti i državnog uređenja, pa da onda dođe do pozitivnih promena na individualnom nivou. Nesporna je činjenica da kvalitet života svakog pojedinca zavisi od kvaliteta njegovih svakodnevnih odluka, a ne toliko od državnog uređenja. Svakom pojedincu u svakoj državi na ovoj planeti omogućeno je da na veoma lak način dođe u prirodni ambijent i tamo organizuje svoj život. Za kvalitetan i srećan život nije potreban novac, već dobar karakter. Karakterna osoba poseduje znanje koje će mu omogućiti predivan život u prirodnom ambijentu, a u isto vreme je njegov karakter veoma snažna privlačna sila za svakog ozbiljnog čoveka, tako da

je karakterna osoba najbogatija ličnost na planeti jer poseduje iskrene prijatelje.

Važno je uočiti da se rat u ovom svetu vodi na nivou pojedinca. Čoveku se nude sva “blaga” ovoga sveta ako izabere destrukciju i samouništenje. Osobe koje su najveće samoubice postaju najpopularnije ličnosti i medijski idoli.

Sa druge strane, Bog čoveku nudi nešto što se u potpunosti može razumeti samo na jeziku Biblije - jeziku na kom je On razgovarao sa Adamom i Evom, i na kom je pisana Biblija. Na hebrejskom jeziku nije moguće reći “**jedan** život”, “**tri** života”, “**četiri** života” itd. Hebrejska reč “hajim”, koja se na svim svetskim jezicima prevodi kao “život”, doslovno znači “**dva** života” i predstavlja dual ili dualnu množinu koja označava “dva”.

Većina imenica u hebrejskom jeziku poseduje jedninu, dualnu množinu (dva) i običnu množinu (više od dva), ali neke imenice poseduju samo jedninu, ili samo dualnu množinu, ili samo običnu množinu. Tako na primer imenice “vaskrsenje” i “spavanje” imaju samo jedninu (dakle, na hebrejskom jeziku nije moguće reći “pet vaskrsenja”, “četiri spavanja” i sl). To se lepo uklapa u biblijsku poruku da za svakog čoveka postoji samo **jedno** vaskrsenje (ponovno stvaranje) i samo **jedno** “spavanje” (period

od trenutka smrti do vaskrsenja je u Bibliji opisano kao “spavanje”¹²).

Ne treba biti previše teološki obrazovan pa razumeti da Bog čoveku nudi “**dva** života”. Kada se na jeziku Biblije kaže: “Ja imam život”, u stvari se reklo: “Ja imam **dva** života.” Biblijski obrazovana osoba zna da svaki čovek poseduje dva života - ovaj život koji sada živi, i večni život koji mu se nudi. Ovaj život koji sada živimo nismo birali, ali večni život možemo da izaberemo ili da odbacimo. Način na koji živimo ovaj život jeste naš odgovor na pitanje koje nam Bog postavlja: “Da li želiš večni život?”

I sada, lako je razumeti suštinu sukoba koji postoji u ovom svetu, a koji se odvija na duhovnoj ravni. Prihvatanje destrukcije u ovom životu znači već sada bedan i nekvalitetan život, ali ujedno i gubitak večnog života. Prihvatanje zakona života i zdravlja, znači miran, kvalitetan i dostojanstven život već danas, i večni život sa Bogom i ostalim bićima koja Njega izaberu.

Pred svakim čovekom je izbor - izbor života ili smrti.¹³ Demonska strana će sve učiniti da čoveka najpre “mirnim” putem nagovori da izabere destrukciju i samouništenje - preko obaveznog sistema ateističkog obrazovanja, agresivnim pritiscima destruktivnih medija, pozivi-

ma da se bude “najbolji” i “najslavniji” u ovom svetu, i na druge brojne slične načine. Ako čovek odbije da mirnim putem prihvati samoubistvo, onda na scenu stupaju svi oblici nasilnog prisiljavanja da se čovek odvoji od zakona života. Istrajati na putu života i podstaći druge da izaberu život, predstavlja čin pobede u ovom životu, prema rečima samog Tvorca.¹⁴ Oni koji izaberu put života, sve vreme će nositi sa sobom Božje obećanje da nikada na njih neće doći tako veliko iskušenje koje neće moći da pobede.¹⁵ Tvorac svih ljudi odlično poznaje svaku ličnost i kao nežni roditelj odlično zna meru nevolje i iskušenja koja će na svakog čoveka delovati u smeru napretka i izgradnje, a u isto vreme biti test vernosti Njemu i zakonima života.

Svako od nas u svojim rukama drži svoju sudbinu. Svakome od nas su date sve mogućnosti da izaberemo život. Život je ono što sigurno možemo da izaberemo. Biranjem života izabiramo i teokratiju, a Bog će je upostaviti na pravom mestu i u pravo vreme.

Dodatak

VAŽNOST HEBREJSKOG JEZIKA

Biblija je data od strane Boga pobožnim ljudima drevnog Izraela na hebrejskom jeziku. Hebrejski jezik nije samo jezik starih Izraelaca, već originalni jezik celog čovečanstva koji je bio korišćen od strane samog Tvorca tokom Stvaranja sveta.

U Bibliji se kaže da je pre pobune ljudi protiv Boga, tokom građenja Vavilonske kule, “bio na celoj zemlji jedan jezik i jednake reči”.¹ Kao posledica pobune drevnih Vavilonjana, Bog je “pomeo (razdelio) jezik cele zemlje”.² Od tada, čovečanstvo je podeljeno na brojne narode, sa svojim jedinstvenim jezicima koji su nerazumljivi drugima narodima.³ Originalni jezik, kojim se govorilo pre pobune u Vavilonu, bio je hebrejski jezik (možda se tada drugačije zvao). To je očigledno na osnovu porekla reči i imena opisanih u prvim deset poglavlja 1. Knjige Mojsijeve, pre pometnje jezika. Na primer, u Bibliji se kaže:

“A Adam reče: ‘Sada eto kost od mojih kosti, i telo od mojega tela. Neka joj ime bude čovečica, jer je uzeta od čoveka.’”⁴

Hebrejska reč za “ženu” (čovečicu) je IŠA, koja potiče od hebrejske reči za “čoveka” - IŠ. Ovaj primer se takođe dobro razume i na našem jeziku. Naša reč “čovečica” potiče od reči “čovek”.

Međutim, postoje brojne reči i imena koje su postojale u svetu pre pometnje jezika u Vavilonu koje se mogu razumeti samo u okviru hebrejskog jezika. Na primer, prva žena je bila nazvana Eva, a na hebrejskom jeziku - HAVA, jer je “ona majka svim živim ljudima”.⁵ Ovo objašnjenje je zasnovano na hebrejskoj reči HAJ, što znači “neko ko je živ”. Njoj je dato ime HAVA (Eva) jer je ona majka svakog HAJ-a (živog čoveka). Evino ime pokazuje da je Adam govorio hebrejskim jezikom. Da je govorio našim jezikom, on bi svoju ženu nazvao "Živka" i rekao bi: "Ona je majka svih živih ljudi", ali ju je nazvao HAVA jer je govorio hebrejskim jezikom.

Postoje brojna druga objašnjenja za imena u periodu pre pobune u Vavilonu. Ime KAJIN je bilo dato jer je Eva rekla: “Stvorih čoveka sa Gospodom”,⁶ pošto je zasnovano na hebrejskoj reči "stvorih" (KANITI).

Lameh je nazvao svog sina Noje (hebrejski NOAH) rekavši: “Ovaj će nas odmoriti (utešiti) od poslova naših i od truda ruku naših na zemlji koju prokle Gospod”,⁷ zasnovano na hebrejskoj reči “utešiti” (NAHEM). Drugi primeri su Avelj, Sit, Sim, Ham, Jafet i brojni drugi. Sva ova imena i objašnjenja daju jasan dokaz da je hebrejski jezik bio jezik kojim se govorilo pre Potopa.

Sam Bog je koristio hebrejski jezik kada je stvarao svet. Prvog dana Stvaranja rekao je na hebrejskom jeziku JEHI OR ili “neka bude svetlost”, a onda je nazvao svetlost prema hebrejskoj reči JOM (“dan”), a tamu je nazvao prema hebrejskoj reči LAJLA (“noć”). Kada je stvorio prvog čoveka od praha zemlje, nazvao ga je ADAM na osnovu hebrejske reči za zemlju - ADAMA.⁸

Hebrejski jezik nije samo prvi jezik čovečanstva, već je to božanski jezik koji je korišćen prilikom stvaranja univerzuma.

Pitanje koje se nameće jeste: Kojim će se jezikom govoriti jednog dana na obnovljenoj zemlji? Logično je očekivati da će svi ljudi govoriti istim jezikom. Da li će to biti jezik kojim su govorili prvi ljudi? Mislimo da hoće.

Oni koji su zainteresovani da nauče jezik Biblije putem interneta mogu to da učine sa nekog od donjih linkova:

www.hebrejski.webatu.com

www.cps.org.rs/hebrejski.htm

www.hebrejski.webs.com

LITERATURA

Zašto teokratija?

1. Kim MacQuarri. The Last Days of the Incas. Simon & Schuster. 2007.
2. Tom Hartman. Poslednji dani planete Zemlje. Metafizika, Beograd, 2005, str. 112-115.

Sloboda ili ropstvo

1. Priče Solomonove 22,6. Biblija.
2. Marko Rašović. Etnografsko-istorijski pregled plemena kuča. Beograd, 1969.
3. Za nastanak komunizma pogledati knjigu: Vatikanske ubice - ispovest bivšeg jezuite, Dr Alberto Rivera, Metafizika, Beograd, 2009.

Zakon ljubavi i sile

1. Voren Pipers. Kako unaprediti mozak. Metafizika, Beograd, 2008.
2. Miroljub Petrović. Nauka i problem smrti. Metafizika, Beograd, 2007.
3. 5. Knjiga Mojsijeva 6,6-9. Biblija.
4. 5. Knjiga Mojsijeva 16,20; 29,9. Biblija.
5. Priče Solomonove 13,24. Biblija.
6. Priče Solomonove 23,13.14. Biblija.
7. Priče Solomonove 22,15. Biblija.

Zakoni o porodici

1. Knjiga proroka Jezekilja 16,44. Biblija.
2. 4. Knjiga Mojsijeva 30. poglavlje. Biblija.
3. Jevanđelje po Luci 2,42. Biblija.

4. 5. Knjiga Mojsijeva 24,16, Jezekilj 18,20. Biblija.
5. 2. Knjiga Mojsijeva 21,16. Biblija.
6. 1. Knjiga Mojsijeva 24,57.58. Biblija.
7. Josif Flavije. Judejske starine. Dveri. Beograd, 2008, str. 38.
8. 5. Knjiga Mojsijeva 22,20.21. Biblija.
9. 5. Knjiga Mojsijeva 25,5. Biblija.
10. 3. Mojsijeva 21,7; Jevandlje po Mateju 5,32. Biblija.
11. 5. Knjiga Mojsijeva 24,1. Biblija.
12. Jevandlje po Mateju 5,32. Biblija.
13. 5. Knjiga Mojsijeva 22,25. Biblija.
14. 5. Knjiga Mojsijeva 22,23.24. Biblija.
15. 1. Knjiga Mojsijeva 29,18; 2. Knjiga Mojsijeva 22,17. Biblija.
16. Ket Barns, Masonski i okultni simboli. Metafizika, Beograd, 2007, str. 210.
17. 5. Knjiga Mojsijeva 25,5. Biblija.
18. 5. Knjiga Mojsijeva 24,1. Biblija.
19. Jevandlje po Mateju 5,32. Biblija.
20. 3. Knjiga Mojsijeva 25,25. Biblija.
21. 1. Knjiga Mojsijeva 21,9-14. Knjiga Jezdrina 9. i 10. poglavje. Biblija.
22. 1. Knjiga Mojsijeva 16,2. Biblija.
23. Ref. 22.
24. 2. Knjiga Mojsijeva 20,12. Biblija.
25. 2. Knjiga Mojsijeva 21,7. Biblija.
26. 2. Knjiga Mojsijeva 21,4. Biblija.
27. 2. Knjiga Mojsijeva 21,19. Biblija.
28. 2. Knjiga Mojsijeva 21,4. Biblija.
29. Priče Solomonove 20,30. Biblija.
30. 2. Knjiga Mojsijeva 21,26. Biblija.
31. 5. Knjiga Mojsijeva 15,12. Biblija.
32. 2. Knjiga Mojsijeva 21,5-6. Biblija.
33. Priče Solomonove 17,6. Biblija.

Krivični zakoni

1. 3. Knjiga Mojsijeva 24,20. Jevandlje po Mateju 16,27. Biblija.
2. 2. Knjiga Mojsijeva 21,14. Biblija.
3. 2. Knjiga Mojsijeva 21,29. Biblija.

4. 2. Knjiga Mojsijeva 21,28. Biblija.
5. 5. Knjiga Mojsijeva 19,5. Biblija.
6. 5. Knjiga Mojsijeva 13,6.7. Biblija.
7. 2. Knjiga Mojsijeva 22,2. Biblija.
8. 2. Knjiga Mojsijeva 22,3. Biblija.
9. 2. Knjiga Mojsijeva 21,18.19. Biblija.
10. 2. Knjiga Mojsijeva 21,17. Biblija.
11. 2. Knjiga Mojsijeva 21,16. Biblija.
12. 2. Knjiga Mojsijeva 22,4. Biblija.
13. 2. Knjiga Mojsijeva 22,1. Biblija.
14. 5. Knjiga Mojsijeva 19,16-19. Biblija.
15. 5. Knjiga Mojsijeva 25,1-3. Biblija.

Ne stavljaš prepreku pred slepca

1. Nil Nidli. Zakoni zdravlja i izlečenja. Eden, Sremska Kamenica, 2006, str. 220-222.
2. Maimonides, Mishneh Tora, p. 5.
3. Knjiga proroka Jeremije 9,24. Biblija.
4. 3. Knjiga Mojsijeva 19,14. Biblija.
5. Miroljub Petrović. Nauka i problem smrti. Metafizika, Beograd, 2008.
6. Entoni Flu. Priznajem: Postoji Bog. Metafizika, Beograd, 2009.
7. a) Arijel Rot. Postanje - povezivanje nauke i Biblije. Metafizika, Beograd, 2005. b) Arijel Rot. Nauka otkriva Boga. Metafizika, Beograd, 2008.
8. Rezolucija 1580. <http://assembly.coe.int>

Nijedna bolest

1. 2. Knjiga Mojsijeva 15,26. Biblija.
2. 5. Knjiga Mojsijeva 29,18. Biblija.
3. Pamplona Rodžer, Zdrava ishrana. Metafizika, Beograd, 2006.
4. D. Lerotić, I. Vinković-Vrček. Što se krije iza E brojeva. Udruga za demokratsko društvo, Zagreb, 2004.
5. Nil Nidli. Zakoni zdravlja i izlečenja. Eden, Sremska Kamenica, 2006, str. 7.
6. Tom Hartman. Poslednji dani planete Zemlje. Metafizika, Beograd, str. 59.

7. Ref. 5, str. 335.
8. Ref. 3.
9. Ref. 5, str. 333.
10. Naročito preporučujemo knjigu: Kolin Mek Kibel. Moć ishrane. Metafika, Beograd, 2008.
11. Ref. 6, str. 71.
12. Lična komunikacija sa psihijatrom dr Tihomirom Jovanovićem, direktorom psihijatrijske bolnice "Laza Lazarević" Beograd.
13. Ref. 5, str. 226-227.
14. Ref. 5, str. 219.
15. Ref. 5, str. 271.
16. Ref. 5, str. 271.
17. Ref. 5, str. 271.
18. Ref. 5, str. 271.
19. Ref. 5, str. 7.
20. Ref. 5, str. 306.
21. Ref. 5, str. 308.
22. Ref. 5, str. 315.
23. http://www.goodnewsaboutgod.com/studies/medical/swine_flu.htm. Prevod je na: www.cps.org.rs/svinjski_grip.pdf
24. Ref. 24.
25. Ref. 24.
26. Ref. 24.
27. Vens Ferel. Vakcine - novi genocid. Metafizila, Beograd, 2008, str. 46.
28. Ref. 27, str. 62-65.
29. U pitanju je Bosna i Hercegovina, BiH Federacija.
30. Ref. 23.
31. Priče Solomovove 7,22. Biblija.
32. Ref. 23.
33. Ref. 23.
34. Ref. 5, str. 255.
35. Jovan Veljković. Beda psihijatrije. Slobodan Mašić, Beograd, 2001.
36. Lična komunikacija sa policajcima Državne bezbednosti MUP-a Srbije kojima su na obuci prezentirani navedeni podaci.
37. www.missingkids.com
38. <http://blogoye.org/doktor>

39. 3. Knjiga Mojsijeva 18,22-29. Biblija.
40. 1. Knjiga Mojsijeva 1,28. Biblija.
41. 1. Knjiga Mojsijeva 1,29. Biblija.
42. 1. Knjiga Mojsijeva 3,22-24. Biblija.
43. 1. Knjiga Mojsijeva 3,18. Biblija.
44. 1. Knjiga Mojsijeva 1,30. Biblija.
45. 1. Knjiga Mojsijeva 9,3. Biblija.
46. 1. Knjiga Mojsijeva 7,2. Biblija.
47. 3. Knjiga Mojsijeva 11. Biblija.
48. George D. Pamplona-Roger. Encyclopedia of Foods and Their Healing Power. Editorial Safeliz, Madrid, 2001, p. 297.
49. Ref. 48.
50. Ref. 5, str. 92-93.
51. 3. Knjiga Mojsijeva 11,26-47. Biblija.
52. 5. Knjiga Mojsijeva 29,18. Biblija.
53. Agata Treš. Otrovi sa velikim K. Metafizika, Beograd, 2005.
54. Ref. 53.
55. Medhus A. Mortality Among Female Alcoholics. Scandinavian Journal of Social Medicine 3 (1975):111.
56. www.circumstitions.com
57. 1. Knjiga Mojsijeva 17,12. Biblija.
58. Revell F. H. None of these diseases. Fleming H. Revell Comp. 1986. p. 20.
59. Grgurić J. Socijalna pedijatrija. Školska knjiga, Zagreb, 1986.
60. 1. Knjiga Mojsijeva 17,11. Biblija.
61. 1. Knjiga Mojsijeva 17,14. Biblija.
62. 3. Knjiga Mojsijeva 15,19. Biblija.
63. 3. Knjiga Mojsijeva 15,25-28. Biblija.
64. 3. Knjiga Mojsijeva 12,2-5.
65. Psalam 116,12-13. Biblija.

Ljubi Boga svog

1. Miroljub Petrović. Nauka i problem smrti, poglavlje "Najbolje čuvani drevni spis". Metafizika, Beograd, 2008.
2. 1. Knjiga Mojsijeva 1. poglavlje. Biblija.
3. 2. Knjiga Mojsijeva 31,13. Biblija.
4. 2. Knjiga Mojsijeva 12. poglavlje. Biblija.
5. 2. Knjiga Mojsijeva 20,2. Biblija.

6. 3. Knjiga Mojsijeva 23,27. Biblija.
7. 3. Knjiga Mojsijeva 23,34-36. Biblija.
8. 2. Knjiga Dnevnika 3,1; 1. Knjiga o carevima 6,1. Biblija.
9. 3. Knjiga Mojsijeva 27,30-32. Biblija.
10. Knjiga proroka Malahije 3,10. Biblija.
11. Priče Solomonove 19,17. Biblija.
12. 2. Knjiga Mojsijeva 12,2. Biblija.
13. 2. Knjiga Mojsijeva 12,3. Biblija.
14. 3. Knjiga Mojsijeva 18. poglavlje. Biblija.
15. 2. Knjiga Mojsijeva 20,4-5. Biblija.
16. Predrag Marković. Jevrejsko-hrišćanski odnosi. Audio predavanje, www.svetigora.org/category/2/61?page=2
17. a) Psalam 146,4. Biblija. b) Za teološku analizu pitanja stanja mrtvih pogledati: Aleksandar Medvedev. Tajne Biblije, Metafizika, Beograd, 2009, deo "Život posle smrti".
18. Knjiga proroka Danila, 12,2. Biblija.
19. 5. Knjiga Mojsijeva 18,10-12. Biblija.
20. 3. Knjiga Mojsijeva 20,27. Biblija.
21. Keti Barns. Skrivena tajna masonerije. Metafizika, Beograd, 2008.
22. Miroljub Petrović. Ko vlada svetom. Metafizika, Beograd, 2008.

Svako da ima komad zemlje

1. 3. Knjiga Mojsijeva 25,23. Biblija.
2. 3. Knjiga Mojsijeva 25,8-11. Biblija.
3. 3. Knjiga Mojsijeva 25,35-36. Biblija.

Izbori

1. 5. Knjiga Mojsijeva 23,8. Biblija.
2. Knjiga o sudijama 10,1-2. Biblija.
3. Knjiga Mojsijeva 24,1; 4. Knjiga Mojsijeva 11,24-25. Biblija.
4. 5. Knjiga Mojsijeva 20,8. Biblija.
5. 5. Knjiga Mojsijeva 20,5-7. Biblija.
6. 5. Knjiga Mojsijeva 4,6. Biblija.

Primena danas

1. 2. Knjiga Mojsijeva 5,2. Biblija.
2. 2. Knjiga Mojsijeva 12,32. Biblija.

3. Knjiga Isusa Navina 2,9-11. Biblija.
4. Jovan Erdeljanovic: Kući, Bratonožići i Piperi, originalno izdanje Srpske kraljevske akademije: Naselja srpskih zemalja, knjiga IV, 1907. godine, novo izdanje: Slovo Ljubve, Biblioteka fototipskih izdanja, Beograd, 1981.
5. Knjiga Isusa Navina. Biblija.
6. a) Knjiga o sudijama, b) 1. i 2. Knjga Saumilova, c) 1. i 2. Knjiga o carevima. Biblija.
7. Psalam 127,1. Biblija.
8. Aleksandar Medvedev. Tajne Biblije, poglavlje "Biblijska proročanstva", Metafizika, Beograd, 2009.
9. Psalam 92,7. Biblija.
10. Psalam 81,13-15. Biblija.
11. Knjiga proroka Zaharije 12; Knjiga proroka Jeremije 16,14-15; Knjiga proroka Isaije 11. Biblija.
12. Knjiga proroka Danila 12,2. Biblija.
13. 5. Knjiga Mojsijeva 30,19. Biblija.
14. Otkrivenje 2,7; 2,11; 2,17; 2,26; 3,5; 3,17; 3,21. Biblija.
15. 1. Korinćanima 10,13. Biblija.

Dodatak: Važnost hebrejskog jezika

1. 1. Knjiga Mojsijeva 11,1. Biblija.
2. 1. Knjiga Mojsijeva 11,9. Biblija.
3. 1. Knjiga Mojsijeva 11,7. Biblija.
4. 1. Knjiga Mojsijeva 2,23. Biblija.
5. 1. Knjiga Mojsijeva 3,20. Biblija.
6. 1. Knjiga Mojsijeva 4,1. Biblija.
7. 1. Knjiga Mojsijeva 5,29. Biblija.
8. 1. Knjiga Mojsijeva 2,7. Biblija.

Sadržaj

- Zašto teokratija?	5
- Sloboda ili ropstvo	9
- Zakon ljubavi i sile	27
- Stvaranje ili starateljstvo	42
- Zakoni o porodici	51
- Krivični zakoni	75
- Ne stavlaj prepreku pred slepca	82
- Nijedna bolest	98
- Ljubi Boga svog	140
- Zemlja da se ne prodaje	166
- Izbori	175
- Primena danas	180
- <i>Dodatak: Važnost hebrejskog jezika</i>	196

O autoru

Miroljub Petrović je diplomirao geologiju, smer paleontologija, na Univerzitetu u Beogradu. Završio je medicinu na International Institute of Original Medicine u SAD. Momentalno radi doktorsku disertaciju. Osnivač je i direktor Centra za prirodnjačke studije u Beogradu i Sakramentu, SAD, kao i Instituta za prirodnu medicinu. Jedan je od osnivača Centra za antropološke studije iz Beograda koji se bavi problemom sekta. Održao je veliki broj predavanja u Evropi i Americi.

Preporučujemo knjige
Miroljuba Petrovića

Nauka i problem smrti
Tajna srećnog života
Brak i porodica
Ko vlada svetom

Preporučujemo predavanja Miroljuba
Petrovića na DVD-u:

- Nauka i problem smrti (23 predavanja)
- Darwinizam: put ka super-čoveku ili put ka samouništenju (9 predavanja)
- Tajne skrivene u stenama (8 predavanja)
- Ko vlada svetom

Distibucija: Metaphysica, 011/292-0062

www.creation6days.com
www.zakonizdravlja.com

Preporučujemo:

Nauka i religija:

- Priznajem: Postoji Bog, Dr Entoni Flu
- Nauka otkriva Boga, Dr Arijel Rot
- Biblijska proročanstva, Aleksandar Medvedev
- Biblijski Potop, Dr Henri Moris
- Dinosaurusi - neverovatna otkrića, Dr Djuen Giš
- Tajne Biblije, Aleksandar Medvedev
- Jevrejski Ješua ili grčki Isus, Nehemija Gordon

Popularna medicina:

- Najbolje o zdravlju - 8 najboljih knjiga
- Zakoni zdravlja i izlečenja, Dr Nil Nidli
- Izlaz iz depresije, Dr Nil Nidli
- Moć zdravlja, Dr Hans Dil
- Moć ishrane, Dr Kolin Kembel
- Kako unaprediti mozak, Dr Elden Čalmers
- Vakcine - novi genocid? Vens Ferel
- Tehnologija samouništenja - GM hrana, Dr Marijan Jošt
- Seme uništenja - GM hrana, Džefri Smit

Opasnosti okultizma:

- Skrivena tajna masonerije, Dr Ketii Barns
- Masonerija - zavera protiv hrišćanstva, Ralf Eperson
- Masonska i okultna simboli, Dr Ketii Barns
- Moj beg od demona, Rodžer Norn
- Poslednji dani planete Zemlje, Tom Hartman
- Mistična medicina, Dr Voren Piters
- Ispovest palog anđela, Penta Gram
- Ispovest bivšeg jezuite, Dr Albero Rivera
- Vavilonska misterijska religija, Ralf Vudrou

Video izdanja:

- Dokazi stvaranja, Opasnosti okultizma, Zakoni zdravlja.

Distibucija: Metaphysica, 011/292-0062

www.creation6days.com, www.zakonizdravlja.com